Anul XIV nr. 10 (639) 9-15 martie 2004
28 pagini – 15.000 lei

ACADEMIA CAȚAVENCU

TAGMA CUM LAUDE

săptămînal de moravuri grele

Toți oamenii președintelui

Iubirile lui Ion Iliescu

Ion Iliescu e președintele tuturor românilor, dar prietenul numai cîtorva. Pe aceștia Iliescu i-a ținut pe lîngă el, le-a dat masă și casă cu două etaje, mașină și piscină, posturi grase și salarii frumoase, și lista bucuriilor ar mai putea continua. Vreți o listă cu frățiile de cruce ale președintelui Iliescu? O puteți copia din ancheta *Academiei Cațavencu*.

Pagina 3

DLE. ILIESCU, VĂ DORIM, CHESTII-SOCOTELI ... ȘI CÂND ANUNȚĂM CADOUL DIN PARTEA LUI NĂSTASE, MADAM STĂNOIU ȚIȘNEȘTE DIN TORT.
MARIALE.

Incultul personalității la primăria sectorului 5

Vanghelie învață să citească în ochii unei ziariste

Dincolo de sintaxa deturnărilor de fonduri, pe care primarul sectorului 5 o stăpînește la perfecție, și de alte ilegalități comise pe tărîmul gramaticii, primarul Marian Vanghelie are și niște calități. Desigur, nu le putem enumera acum și nici mai tîrziu, cu o singură excepție: ziarista Simona Sofian. O scumpete de fată, cu care repetentul Vanghelie are în comun multe clipe minunate și cam tot atîtea articole de PR pesedist. Despre această emoționantă relație plină de învățăminte și suspans erotic, un articol necruțător în

Pagina 17

La al XI-lea regres, tot guvernul reales!

Rodico, stai liniştită, nu-i nimic grav! Ştiu, ai suferit serioase întinderi de coardă şi luxaţii ale actului juridic, dar am luptat împreună pentru obţinerea eşecului. Nu ne-am calificat încă, iar aici e şi meritul tău. Deşi nu mai eşti în echipa de bază, o să te ţin la mine în lotul de rezerve sentimentale. Mai avem atîtea şi atîtea obiective de ratat!

Adi, scuză-mă! Nu puteam să formăm Guvernul doar din mine, din tine şi din Adrian Năstase... Aşa că i-am distribuit pe mai multe posturi pe unii dintre colegii noştri de bandă. Uite, avem deja doi Talpeşi, doi Ruşi şi patru Dan Ioan Popeşti. Ăştia fac cît zece Agathoni şi şase Micky-Şpăgi. Şi cîte milioane cîştigă un Agathon pe sezon? Aud? Păi, vedeţi, măi fraierilor, ce înseamnă eficienţă la guvernare?

Selecționerul (B)unic și Arogantul unic au stabilit Coșmar-Team-ul pentru Euro 2084

DEMNITARII SPUN LUCRURI TRĂSNITE

Bârfe, şmenuri, şuşan

Bravo, domnu' Năstase! Ăsta zic şi eu program de relansare a cinematografiei româneşti! Nu e puţin lucru pentru o cinematografie naţională să se relanseze făcînd direct decorurile şi peisajele pentru filme americane de Oscar.

Adrian Năstase aşezat în rîndul întîi pentru ca pînă şi americanii din filmul de pe ecran să fie convinşi că dînsul are ţara în spate

Dinu Patriciu și Rompetrolul și-au tras avion privat la mâna a doua și în leasing. Până aici nimic deosebit pentru o companie care vrea să valoreze 1 miliard de dolari în următorii ani. Și Ion Țiriac are unul pe care-l conduce singur și mâinepoimâine candidează la Președinție, așa că s-a cam schimbat lumea. O singură problemă s-ar putea pune în dis-cuție: culoarea aeronavei, care este MOV! Nu de altceva, dar am înțeles că arhitectul Dinu Patriciu, oricât ar fi el de ultraliberal, n-are batiste și ciorapi cu care să-și asorteze avionul.

Femeia Dana Năstase, latifundiară, imobiliară și femeie de biznis mare cu acte bine protejate printr-un birou de avocatură, este din ce în ce mai puternică și are din ce în ce mai mulți protejați. Unul dintre ei ar fi Dragoș Șeuleanu, președintele SRR (cel care vrea să facă lifturi exterioare Radioului național!?!), pe care-l dă exemplu pozitiv soțului pentru supunere și arivism și cu care ține legătura nu numai prin telefon, dar și printr-una din prietenele sale de casă, Mirela Fugaru, dentistă și soție a compozitorului Cornel Fugaru, fată bună, care mai câștigă și ea un ban grămadă de pe urma acestei relații de cafea-financiară.

Rodica Stănoiu s-a ținut de cuvânt și amenințările ei cu dezvăluiri-bombă au explodat în *România liberă* de marți, 2 martie a.c. Cei doi posibili succesori la jilțul Justiției, Ion Neagu sau Dan Lupașcu, au fost executați în stil kaghebist. De un oarecare B. Petculescu, al cărui pseudonim pare înrudit mai degrabă cu numele real al lui Silviu Alupei, cel care i-a făcut până acum de câteva ori apologia acestui personaj de viitoare sinistră amintire, care este Stănoiu, în paginile ziarului lui Petre Mihai Băcanu. Cineva a manipulat-o foarte discret pe Stănoiacă, această „nouă babe într-una singură", pentru a se repezi ca struțul la o momeală falsă, în timp ce portofoliul Justiției era pregătit pentru Cristian Diaconescu.

Senatorul Viorel Pană a fost curtat în genunchi de Băsescu, pentru a se reîntoarce în PD și a salva onoarea spartă a grupului PD din Senat. Grup terminat, așa cum se știe, o dată cu dispariția în neant a lui Petre a lu' Mioara, pe care l-a luat Forța cu dânsa și l-a dus în Cosmos cu satelitul. Negocierile lui Băsescu cu Pană, care a umblat până acuma brambura pe la câteva partide, au fost dure. Pană a cerut un portofoliu de ministru, în eventualitatea în care Alianța va câștiga alegerile, și Băsescu i-a promis că-i dă orice-ar cere de pe lume, numai să nu-l lase cu chiorii-n soare.

Din surse pentru aflarea cărora curioșii sunt invitați să deschidă cu mâna lor arhiva fostei Securități, am aflat că SRI-ul a refuzat să transfere CNSAS 3 dosare udemeriste. Între copertele respectivelor dosare își văd liniștiți de misiuni de interes actual domnii Szabo (membru în Comisia pentru apărare etc.), Verestoy Attila și Frunda György. Poate așa să se explice viteza cu care a acceptat dl. Frunda să-l însoțească pe dl. Hrebenciuc la Bruxelles în misiunea-fulger de scoatere a guvernului Năstase din rahat în timpul crizei declanșate de baroneasă. Dl. Frunda a reacționat la apelul „Haide, mă!" atât de rapid, încât președintele UDMR Marko Bela a aflat despre expediție abia după întoarcerea lui Frunda în patriamumă.

Se pare că Marian Oprișan nu-și mai face griji în privința dosarului său de informator la Secu, deoarece un fost șef la SRI, Petrică Cîndea, și-a făcut griji în locul lui. Ce păcat! Îl rugăm pe responsabilul cu dispariția dosarului să ne trimită și nouă la redacție măcar două-trei dezacorduri din interior. Măcar la atâta avem dreptul după 50 de ani de teroare comunistă!

Pe 31 ianuarie a.c., la fondul de vânătoare Ciornuleasa, gestionat de Romsilva, aparținând de ocolul silvic Mitreni, de lângă Oltenița, au răsunat focuri de armă. Au căzut fazani, iepuri și mistreți. I-au omorât Titu Ana, șeful Direcției Silvice Călărași, mâna dreaptă a lui Tărăcilă, Tătoi, șeful Direcției Ialomița, rămas pe post din 1982, implicat în scandalul Hermes, Petre Roman, Valeriu Stoica și Miron Mitrea.

Acciduzzu

Legendă

- *bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
- *bârfă cu parfum de credibilitate*
- *bârfă-beton*

Tarom, o mînărie de la Miron la om

TAROM-ul de Tel Aviv, săptămînal, aducea evrei la cazinouri. TAROM-ul de Tel Aviv, săptămînal, aducea turiști, nostalgici și alte categorii de oameni ai muncii din Israel. TAROM-ul de Tel Aviv, săptămînal, ducea concetățeni de-ai noștri la beneficii albe sau negre, pe șantiere de construcții și, Dumnezeule, se dărîmă destul în acea zonă. Anunțăm pe această cale pe călătorii puși pe lista de așteptare că această cursă de mare greutate patriotico-sentimentalo-financiară nu va mai avea loc. Prin ordin de la Mitrea se va găsi un alt operator pentru o asemenea cursă grasă. Ca și în cazurile duty free-urilor și taxiurilor, așteptăm „licitația" pentru a descoperi vreun vechi cotizant la pușculița PSD-ului. Dragă tovarășe Mitrea, mai ai cîteva luni de guvernare, ai toată înțelegerea noastră.

Mars, Engels şi Bounty

Aşezămîntul cultural
ACADEMIA CATAVENCU
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACŢIA:
Ştefan AGOPIAN
Ion BARBU
Secretar general de redacţie: **Marius BORŢEA**
Redactor-şef: **Doru BUŞCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigaţii: **Marius DRĂGHICI**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Şef Birou Investigaţii: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-şef adj.: **Liviu MIHAIU**
Şef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Şef Birou Distracţii-Amuzament: **Viorel MOŢOC**
Dragoş MUŞAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacţie: **Dan STANCIU**
Birou Investigaţii: **Iulian TĂNASE**
Şef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Reporteri: **Alexandru CĂUTIŞ, Gabriel DROGEANU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Şef Secţie Moravuri Uşoare: **Dragoş VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
şi cititorii noştri, care sînt la fel de inteligenţi ca noi.

Marketing Director: **Alexandru ULEA** ulea@catavencu.ro
Promotion Manager: **Delia DRĂGUŞIN** delia@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIŢĂ** laura@catavencu.ro
Traffic Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MÎŢĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International Mircea Ionescu – director publicitate **021.305.32.40 mircea.ionescu@mpg.ro**
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL, **Tel.: 021.205.72.00; Fax: 021.223.21.00**
Abonamente prin Rodipet S.A. Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Caţavencu

ADRESA REDACŢIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 2, Bucureşti
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Caţavencu*** în conformitate cu Standardele Internaţionale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
academia@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bula demnitarului

Băi colegi, bine că am ajuns la magazinul de Optice. Or avea şi ochelari din ăia care miceşte? Să dăm şi noi nişte jdă mii de perechi – promoţie în campanie – să mă vadă electoratul mai suplu şi mai anticorupt.

O posibilă explicaţie a gropilor din pavajul Capitalei: circulaţia haotică a prefecţilor cu gabarit depăşit

CATEGORIA ACESTE CUVINTE NE DOARE

Nicolae Mischie (președinte PSD Gorj): „Eu sînt prea cinstit pentru societatea de azi ca să mă poată da cineva afară din funcțiile în care sînt."

CATEGORIA DOCTOR OMORIS CAUSA

Nicolae Mischie (președinte PSD Gorj): „Eu sînt doctor în istorie pentru că am susținut, după cinci ani de pregătire, un examen dur."

„Cei care mă acuză greșesc – asta înseamnă tembelism politic."

Ioana Pârvuțoiu (soacra lui Mischie): „Dînsa este sora lui Nicolae și îi lasă o casă, că nu are cui. Ce să fac, să o iau eu? Nu, o ia Nicolae, că tot ce are are de pomană, că e om bun."

CATEGORIA CIORBĂ DE BURTĂ

Ovidiu Grecea (prefectul Capitalei): „Apar strigoi de genul acesta, cu tot felul de vorbe, care sînt ori proști, ori de rea-credință."

„Eu am o comunicare deosebită cu președintele PSD București, ăsta, cum îl cheamă, Dan Ioan Popescu."

„Asta nu înseamnă că sîntem împotriva partidului, ci sîntem mult mai ancorați."

CATEGORIA EMIL BOBU

Șerban Mihăilescu (fost secretar general al Guvernului): „Noțiunea de corupție în domeniul adopțiilor internaționale a dispărut în 2001."

Elena Dumitru (ministrul Muncii): „Niciodată nu au existat atîtea aprecieri pozitive cuprinse în rapoartele de țară ale Comisiei Europene din anii 2001, 2002 și 2003."

CATEGORIA POLITICA E O CURVĂ

Aurel Pană (senator PD): „Cînd mă recăsătoresc nu mai pot fi virgin!"

CATEGORIA CUCUVEAUA ŞI PUPĂZA

Ion Iliescu (președintele României): „Rodica Stănoiu a fost unul dintre cei mai harnici miniștri."

CATEGORIA TITANIC FALS

Marian Vanghelie (primarul sectorului 5): „Ce să-i doresc președintelui? Noroc îi doresc, că sănătate și bani au avut și ăia de pe «Titanic», da' n-au avut noroc."

Întunericitul

Doamnelor şi doamnelor! A apărut **tabu**, cea mai curajoasă revistă de femei – numărul pe Luna femeilor, cea mai curajoasă lună a anului: martie! Din sumar: Pictorial Raluca Arvat, Degeţica!; Interviu Elan Schwartzenberg: „Răduleasca nu e un personaj care inspiră cocoloşeală"; Femeia **tabu** a lunii: Daciana Sârbu; Andi Moisescu: ce gîndim noi, bărbaţii, despre femei; Peripeţii la tîrgul de bărbaţi; Dosar: Bărbat urît şi bogat sau frumos şi sărac?; Interviu Lia Roberts: „Procedăm în viaţă ca la piaţă, unde alegem merele după cum arată".

Citeşte **tabu**, revista care îi dezbracă pe bărbaţi de secrete. Vei afla că trăieşti într-o lume a bărbaţilor. Condusă de femei.

Iubirile lui Iliescu

Toți oamenii Președintelui

Ca să poți clasifica pasiunile lui Ion Iliescu, ai mai multe criterii de lucru la îndemână

Politice și militare: Ioan Talpeș, Ioan Mircea Pașcu, Traian Chebeleu, Dumitru Iliescu, Aurel Constantin Ilie, Rodica Stănoiu; culturale: Eugen Simion, Răzvan Theodorescu, Augustin Buzura; umanitare: Dan Iosif, Victor Opaschi, Gelu Voican Voiculescu, Mihai Bujor Sion, Alexandru Mironov; nostalgice: Dan Marțian, mort în mandat, Vasile Ionel, trădător, dar încă viu, Cico Dumitrescu, spectral, însă activ. Nostalgicii au studiat la Moscova și visurile lor mai sunt titrate încă în rusește. Dar poate cel mai bine e să-i iei după motivația pentru care i-au intrat în grații, care este alimentată de ura înverșunată față de patru ținte: Adrian Năstase, cu aripa lui cu tot; democrația, cu ingredientele ei cu tot; presa, mai puțin cea prăbușită la picioarele lui; opoziția în ansamblul ei. Indiferent, însă, de gradul de apropiere de obiectivul zero prezidențial, care este cuibul păzit cu strășnicie de întâia doamnă a țării, Nina, oamenii Președintelui au căzut de fiecare dată în picioare. Asta pentru că Președintele s-a luptat ca un leu pentru hienele lui. Când intri pe sub pielea cuiva, zice un proverb tibetan, nu mai poți fi scos de acolo decât dacă jupoi pielea nefericitului. În dermatologie, chestia asta se numește scabie, iar în popor, râie. Și Președintelui, Doamne ferește, n-o să-i pună nimeni epiderma râioasă pe băț, care e mai învârtoșată ca a unui rinocer. Poți să-i ieși însă definitiv de sub piele prin trădare. Așa cum au pățit un Iosif Boda, un Vasile Ionel, un Virgil Măgureanu sau un Teodor Meleșcanu. Sau prin neascultare. Așa cum a făcut un Petre Roman, cu al lui PD cu tot, separat prin schizogonie, în sala Rondă a Hotelului Intercontinental, și apoi prin schizofrenie, în urma schizoidiei lui Băsescu.

Momente de magie la Cotroceni: deși pare că are mîinile în buzunare, Ion Iliescu o ține în brațe pe Rodica Stănoiu

Să începem cu eternul Talpeș

Pare-se că nu s-au cunoscut înainte de revoluție. Scrisorile sale de recomandare erau însă atât de babane, încât Președintele l-a numit, pe data de 1 iulie 1990, consilier prezidențial, șef al Direcției pentru probleme militare și ordine publică, cu rangul de prim-adjunct de ministru la Departamentul pentru analiză politică al Președinției. Cu ce se evidențiase până în iulie '90 un obscur director al Editurii Militare? Unu: a fost cercetător la Centrul de studii de istorie și teorie militară; doi: șeful centrului era Ilie Ceaușescu; trei: Talpeș i-a redactat cărțile șefului fratelui dictatorului, împreună cu colegul lui, Ionescu; patru: Talpeș s-a comportat ca un ciobănesc credincios, a stat în două labe și n-a mușcat niciodată mâna stăpânului. În scurtul interval dintre decembrie '89-iulie '90, când va fi avansat director la Editura Militară de Athanasie Stănculescu, Talpeș a avut o strălfulgerare de geniu: să propună crearea unei alternative la UDMR. Așa s-au născut Vatra Românească, retorica ei, vătraiele ei și strategiile ei contondente, implementate sângeros la Târgu Mureș, în martie '90, sub supravegherea atentă a SRI, care aștepta cuminte la colț să se nască peste patru zile. Vatra a scăpărat din creierul lui Talpeș, ca zeița Athena din mintea lui Zeus. Și în biroul Editurii Militare, unde activa pe atunci. Chestia asta l-a uns atât de vârtos la inimă pe Președinte, încât, în urma masajului, nu se va mai sătura niciodată de alifia Talpeș.

Tot ce a făcut Talpeș ulterior este vecin cu

rutina, văr cu prostia și odrasla neantului. Într-o reprezentare plastică de rit pravoslavnic, Talpeș este o păpușă rusească. S-o luăm în ordine cronologică inversă: păpușa Talpeș îl ascunde pe Ovidiu Tender, care îl acoperă pe Willem Matser, care îl astupă pe Kurt Treptow, care îl pitește pe Zaher Iskandarani, care îl disimulează pe Adrian Costea, care îl camuflează pe Larry Watts, care îl căpăcește pe Ilie Ceaușescu. Tender este investitorul strategic de serviciu, care îl înlocuiește pe Fratele Păunescu, devenit inutil prin căruța de procese de restituire și compromis iremediabil prin jocul la două capete. Tender mai este căsuța poștală a serviciilor secrete, prin care se moșmondesc operațiunile speciale, și mai este garanția nestrămutată a economiei centralizate, hrănite cu bani bugetari, care fuge de economia de piață ca dracul de tămâie. Ce au în comun oamenii cazați în păpușa Talpeș ca într-o cutie de sardele ? Au un potențial criminogen ceva de speriat. Matser e un număr într-o pușcărie olandeză, Treptow este un alt număr într-o temniță românească, Iskandarani a ieșit de la mititica, Costea a scăpat de țuhaus predându-se necondiționat contraspionajului francez, iar Ilie Ceaușescu a fost pus și el pe liber. Ce nu poate justifica Talpeș, dacă tot se jură că n-a luat 6 milioane de parai de la Iskandarani, este ce-a căutat jaful ăsta de contrabandist la el în biroul de director al SIE, doar dacă nu i-a adus o geantă cu ceva mărunțiș pentru alegeri. Asta pentru că Iskandarani a fost racolat de SIE, folosit de Talpeș și făcut scăpat de Justiția românească, după o pedeapsă mai mult decât simbolică.

Unul dintre cei mai tipici oameni ai Președintelui,

aproape o clonă prezidențială, este Traian Chebeleu. Născut în Bulgărica, județul Ismail, din actuala Ucrainâ, Chebeleu este beneficiarul unei origini sănătoase, găgăuzo-bulgare – Kebelioff este numele strămoșului său irepetabil. În altă ordine de idei, doi frați ai bărbatului unei mătuși din partea tatălui s-au înrolat în trupele SS și au rămas după război în RFG. Un alt văr chebelesc, aflat în misiune oficială, a cerut azil politic în Germania Federală.

Asta nu-l împiedică pe Chebeleu să ajungă: atașat, secretar III la Direcția Organizației Internaționale din MAE, secretar II și I la Misiunea permanentă a RSR la ONU din New York, consilier la Cabinetul ministrului ceaușist de Externe, directorul științific al ADIRI, redactor principal la Editura Politică, iar din '93, consilier iliesc pentru probleme internaționale, purtător de vorbe al Președintelui, ambasador la Bruxelles în Zodia Țapului, iar după 2000, ambasador la Viena. Or, cu o asemenea carieră și cu doi unchi în SS, nu puteai răzbate, vorba lui Mircea Răceanu, decât ca ofițer acoperit de Securitate. De altfel, site-ul Federației americane a oamenilor de știință (www.fas.org), care este interfața serviciilor de informații ale SUA, a reținut observația lui Răceanu și a consemnat că Traian Chebeleu a fost securist.

Ce amintiri ne-a lăsat Chebeleu, înainte de a o tunde

la Viena? O irepresibilă ură față de presă; o prestație lamentabilă în cazul palestinianului Abdel Kamel Kader, suspectat de apartenență la organizația teroristă Hamas, posesorul unei legitimații de acces la Președinție și al alteia la Guvern (eliberate cu concursul lui Talpeș), al unui certificat de revoluționar (decartat cu complicitatea interlopă a lui Dan Iosif) și al unui permis de liberă trecere la Forumul Crans-Montana (procurat cu dărnicia dubioasă a lui Hrebenciuc) și al gradului de văr cu Iskandarani, pe care nu ți-l dă și ia nimeni, în afară de Allah; un jurământ pe mă-sa găgăuza și pe tac-su bulgăroiul, că „nici un cetățean arab nu a lucrat vreodată în structurile din apropierea șefului statului“; o situație locativă scandaloasă, investigată de Comisia „Apartamentul“ și prietenia din noaptea timpului cu Președintele, cu care are în comun: rusa, ca limbă de cultură; energetica, în rol de știință globală; hidraulica, pe post de domeniu de specialitate; și titlurile de doctor honoris causa, luate la aceeași universitate de căcat, Oradea, din mâna aceluiași personaj de doi lei, care este Teodor Maghiar. Ce face Chebeleu la Viena? Îl primește pe Președinte, împreună cu cohorta lui prezidențială, din care fac parte Geoană, Stănoiu – această colecție de nouă babe de mărțișor într-una singură –, Theodorescu, Buzura, Tinca, Spiess. Ce face Președintele la Viena? Pune pirostriile Institutului Cultural Român, ca să-i dea lui Buzura o jucărie nouă, culturală, europeană.

Din care Institut să facă parte toată floarea cea vestită

a culturii românești și în care să încapă și basetul prezidențial Victor Opaschi, un fel de copil de trupă al Palatului Cotroceni, și maidanezul basarabean Alexandru Mironov, un fel de vardist cu aere de major de pompieri și retorică de extraterestru cu casca iradiată iremediabil. Ar fi enorm de multe lucruri de spus despre ceilalți oameni ai Președintelui. Lui Dan Marțian, Președintele i-a propus rangul de director al SRI și doar la refuzul lui ferm a trebuit să i-l cedeze lui Măgureanu, cel care a votat schimbarea în '96. Lui Dan Iosif a trebuit să-i valideze titlul de luptător șef pe baricade, doar pentru a da legitimitate unei revoluții cu cântec. Drept mulțumită, interlopul Iosif a vânat ursul de la Archita, crescut special pentru Adrian Năstase, doar pentru a-i demonstra Președintelui că dragostea lui pentru el este direct proporțională cu ura pe care i-o poartă premierului. Apoi a închis ochii, când Dan Iosif a făcut un șmen de numai 400 de mii de euro, cu o mină de caolin din Dobrogea, pe care a luat-o pentru fie-sa.

Pe hidroenergeticianul Aurel Constantin Ilie

l-a făcut ministru al Mediului și șef al filialei PSD pe Maramureș, fieful lui de suflet, peste care l-a pus paznic până la o vreme pe Ioan Mircea Pașcu. Când a pierdut șefia filialei și portofoliul de ministru, l-a trimis ambasador la Moscova. Unde, când s-a defectat, în urma protocolului lamentabil al misiunii diplomatice, din timpul semnării Tratatului cu Rusia, l-a adus consilier la Cotroceni, care este un zăcământ de consilieri fosilizați. Și unde, alături de tiranozaurul Cico Dumitrescu, teroristozaurul Dumitru Iliescu, își va găsi loc în curând și acest teratopod de tristă amintire, care a măcelărit regnul Justiției și care este Stănoiu. Și care va lua locul eminenței cenușii de pe vremuri, Vasile Ionel, căzut în dizgrația Președintelui pentru că, după alegerile din '96, bătrânul kaghebist a venit senin la palat și a rugat-o pe Zoe Petre să-i găsească și lui un post în organigrama administrației.

Cornel IVANCIUC

fiică

Ziua protejăm, noaptea prelucrăm

Direcția Silvică are, în județul Hunedoara, 70 de angajați. Cît de bine își fac aceștia treaba în cadrul instituției nu știm. Ceea ce știm, și ei știu că noi am aflat, este că aproximativ o treime dintre angajați dețin firme de prelucrare a lemnului. Cum se împacă cele două ocupații, ziua silvicultor, noaptea prelucrător? Nici asta n-o știm, că ultimul control la Direcție mai mult a mîncat vînat decît a controlat, iar rezultatele n-au fost făcute publice nici pînă în ziua de azi. Și acum, să fim serioși… Dumneavoastră ce ați alege? Să întocmiți oarecîte dosare mai mult sau mai puțin penale sau să gustați o pulpă de căprioară? Hai, că știm că e foame multă în lumea asta!

Banii curg, inima cere

La originea scandalului Giubernea, fostul director al SC Autobuzul Iași care și-a pierdut recent postul, se spune că ar fi stat o achiziție de vreo sută de de autobuze Man, la care Giubernea s-a opus. Desigur că autobuzele nu ar fi rezolvat problema transportului local, dar, cu siguranță, ar fi rezolvat problema finanțării campaniei electorale PSD la Iași. Unii zic că afacerea ar fi fost dirijată chiar de Miron Mitrea, banii urmînd să vină de la ministerul acestuia sub formă de credit pentru primărie. Cum e firesc, pe drum s-ar fi topit și comisioanele, încît Giubernea – care mirosise ceva – a trebuit măturat preventiv. Se speră că noul director de la „Autobuzul", cine va fi, nu va îndrăzni să pretindă chiar de la început, și el, comisioane.

Modelul Lia sufocă România

Pentru că aici ați citit pentru prima dată despre propunerea făcută de țărăniști lui Dan Pavel de a candida, cu ei, pentru Cotroceni, tot aici aflați și răspunsul analistului politic. Răspunsul este negativ. Deși i-ar fi plăcut să ajute partidul istoric să iasă la liman, adică să intre în Parlament, Dan Pavel a decis să nu intre în luptă pentru că, deși încă nu luase decizia, deja au început tot felul de presiuni asupra lui. Așa că partidul lui Ciorbea va opta, probabil, pentru varianta din mînecă, un american bogat cu convingeri țărăniste. Și cu cetățenie română încă valabilă. Sursele noastre spun că ar fi vorba de cineva din ultimul val al emigrației românești. Să sperăm că e vorba de un tip mai puțin controlat din toate direcțiile (inclusiv DIE) și care ar putea face o figură onorabilă în alegeri. Altfel, mai mult vom rîde decît vom vota!

Platon și Aristotel, sătui de-alde Orășel

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

VIORICA COSTINIU: „Influenţa politică e clară în Justiţie“

Tanti Stănoiu zice că ne dă în judecată! La fel şi coana Huza, şefa Tribunalului Bucureşti. Asta e. Să le fie de bine! Interviul de faţă nu vine cu nimic nou, e un şut de adio şi n-am cuvinte doamnei Stănoiu şi o listă de pumni în gură viitorului ministru de Justiţie, dacă nu se ţine de treabă. Costiniu este judecătoarea care s-a ridicat constant împotriva balerinei pesediste Rodica. Viorica Costiniu este judecător la Curtea de Apel Bucureşti, preşedinte de onoare al Asociaţiei Magistraţilor din România.

Reporter: Ce nu v-au dat, de nu vă închid gura?

Viorica Costiniu: Ar trebui să oprească nu vocea mea, ci a celor peste trei mii şi ceva de membri ai AMR. Practica ministerială este: fie îl cîştigi pe judecător cu un post de conducere, o bursă, un seminar în străinătate, fie îl denigrezi public.

Rep.: V-au oferit bombonele.

V.C.: Sigur, mi s-au oferit astfel de tentaţii, dar pentru mine a fi judecător înseamnă cea mai mare demnitate.

Rep.: Un milion de dolari?

V.C.: Nu se poate cuantifica în monedă această înaltă demnitate în care funcţionez.

Rep.: Nu degeaba ziceau că sînteţi nebună!

V.C.: Au existat astfel de vorbe, dar astfel de vorbe am considerat că nu fac parte din repertoriul unui dialog dintre două instituţii: AMR şi minister.

Rep.: De ce nu e bună Rodica Stănoiu?

V.C.: Întrebarea e un pic cam personală. Eu nu sînt de părerea: Schimbarea domnilor, bucuria… Rămîn circumspectă în ceea ce priveşte soarta Justiţiei. Fiindcă, deocamdată, să sperăm că nu pentru mult timp, instanţele sînt pendinte de minister, iar amatorismul managerial are reverberaţii pînă la nivelul activităţii instanţelor.

Rep.: Au fost 11 miniştri la Justiţie. De ce nu s-a făcut reforma?

V.C.: Simplu. Nu a fost voinţă politică, indiferent de guvernul sau culoarea politică avută. S-au făcut paşi sub un anumit control, cît să se perceapă din străinătate sau din afară o aparentă independenţă a sistemului. De aceea, îmi păstrez o circumspecţie vizavi de mersul viitor al reformei.

Rep.: Care e punctul nevralgic?

V.C.: Vreau să vă spun că există norme acum inferioare celor prevăzute în Constituţia din 1991. De ce? Atunci, Constituţia prevedea doar faptul că ministrul prezidează Consiliul Superior al Magistraturii. În urma ultimei Constituţii, ministrul este membru cu drept de vot, face parte din comisia care recomandă judecătorii de la Curtea Supremă. Ministrul rămîne administratorul instanţelor de judecată, ceea ce afectează direct independenţa materială a Justiţiei. Influenţa politică e clară: ministrul este membru cu funcţii în partidul de guvernămînt şi este parlamentar. Este exponent al puterii legislative şi are putere asupra întregului sistem, de la zona de pregătire a personalului pînă la cea pe linie disciplinară.

Rep.: Aceasta ar fi schema pe faţă a influenţei… există şi alte presiuni?

V.C.: Numărul de judecători e insuficient pentru volumul de muncă. Se foloseşte un corp de judecători mic ca să greşească mult. Or, angajările stau tot la latitudinea ministerului.

Rep.: Sună telefonul?

V.C.: Marea majoritate a colegilor mei gîndesc că, în momentul în care telefonul sună fie direct, fie prin interpuşi, şi în general, cureaua de transmisie e preşedintele de instanţă, au de ales între a rămîne echilibraţi şi a nu rezista unui telefon. Vinovat este cel care acceptă o asemenea influenţă. Volumul de muncă e enorm. Există judecători care nu au unde locui, stau prin cămine şi au probleme ce nu-şi găsesc rezolvarea. Ce să înţeleagă un judecător cînd criteriile de acces şi promovare în interiorul sistemului sînt complet alterate? Potrivit legii, ministrul poate promova direct, fără examene, anumite „personalităţi“ din lumea juridică. Acest articol a fost folosit nu întotdeauna legat de persoane care să aibă o recunoaştere şi morală, şi profesională la nivelul sistemului. De exemplu, doamna judecător Chioseaua a venit din avocatură direct la Curtea de Apel Bucureşti, în timp ce era organizat un serios examen de promovare. Apoi, după două luni, a devenit preşedinta secţiei comerciale a Tribunalului Bucureşti, apoi vicepreşedinta Curţii de Apel Bucureşti, iar de o lună de zile e un proaspăt judecător pe viaţă la Curtea Supremă. Deci, cu voinţă politică, se poate.

Rep.: Şi heirupism.

V.C.: Vreau să vă spun că de trei ani reforma în Justiţie trebuia încheiată. Hei-rupul ultimelor luni ce a realizat? Legea statutului magistratului şi Legea de organizare judiciară s-au votat în cîteva zile, iar în plen nu a durat mai mult de două ore. La ce a dus această grabă? O lipsă de corelare între aceste legi, mai mult decît atît, cele două legi sînt în contradicţie cu Constituţia actuală şi nu se ridică la standardele europene. Mai departe, proiectul privind Consiliul Superior al Magistraturii este diferit de aceste două legi şi departe de Constituţie şi standardele europene. Iată de ce nu avem credibilitate.

Eugen ISTODOR

Aş putea enumera calităţile fostei ministre Rodica Stănoiu pe un singur deget: degetul arătător al domnului Ion Iliescu.

Doamna Viorica Costiniu, preşedinta Asociaţiei Magistraţilor din România, convinsă că, oricîţi miniştri ar încerca să resusciteze Justiţia, Dreptatea va umbla tot cu capul spart

Pentru monumentul unei femei monumentale

Motto: *„Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“*
Elisabeta Rizea

Cine este Elisabeta Rizea şi cui foloseşte acest monument

Născută în Domneşti-Muscel, Argeş, strașnica femeie care-şi făcea cruce cu limba în cerul gurii în timpul anchetei a fost arestată prima dată în 1949 şi anchetată de Securitate pentru că a sprijinit activ „banda teroristă Arsenescu-Arnăuţoiu“. Grupul de partizani, de fapt eroi ai rezistenţei anticomuniste, supranumit „Haiducii Muscelului“, ajutaţi de Elisabeta Rizea, soţul ei Gheorghe şi fiica sa, cât şi de către majoritatea sătenilor din Nucşoara (familiile Arnăuţoiu, Jubleanu şi Chirca au fost familii care s-au sacrificat aproape în întregime), a fost fondat de un fost colonel al Armatei Regale, Gheorghe Arsenescu, împreună cu locotenentul Toma Arnăuţoiu, şi a activat între anii 1949-1958 pe versantul sudic al Munţilor Făgăraş, Iezer şi Leaota. Toţi luptătorii, inclusiv comandanţii acestora, au fost uciși în lupte, s-au sinucis sau au fost executaţi de Securitate, ultimii în anul 1962. Elisabeta Rizea şi soţul ei au fost arestaţi prima dată în 1949, anchetaţi şi bătuţi de Securitate. Eliberată în 1956, a continuat să-i ajute pe partizani. După doi ani a fost din nou arestată şi condamnată la moarte, pedeapsă comutată la 25 de ani de muncă silnică. A fost eliberată în 1964 şi a murit în 2003, după ce a fost vizitată de către Regele Mihai I şi preşedintele Constantinescu. Urmăriţi de vorbele sale: **„Trei zile dacă mai trăiesc, da' vreau să ştiu că s-a limpezit lumea“,** încercăm să-i onorăm această ultimă dorinţă, dar şi pe acele femei care au luptat umăr la umăr cu bărbaţii lor, uneori cu arma-n mână, murind în închisoare sau în munţi: Arnăuţoiu Laurenţia, Plop Maria, Chirca Elena, Maria Jubleanu, Tomeci Elisabeta. Monumentul propus să ia locul statuii lui Lenin în Piaţa Presei Libere este nu numai o simplă statuie a unei femei-simbol al luptei populare împotriva comunismului sau un exemplu de verticalitate pentru toţi ziariştii care trec pe lângă el, ci şi o satisfacţie profund umană că, cel puţin o dată într-o sută de ani, se face un pic de dreptate.

Liviu MIHAIU

Au semnat pentru: Dan Pavel, Aurora Liiceanu, Adrian Cioroianu, H.-R. Patapievici, Neagu Djuvara, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Mircea Toma, Cornel Ivanciuc, Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Stejărel Olaru, Ioan T. Morar, Anton Georgescu, Alexandru Ionescu, Ştefan Agopian, Dana Deac, Costi Rogozanu, Ludovic Spiess, Dumitru Costin, Matei Brătianu, Petru Romoşan, Dan Turturică, Marius Ghilezan, Viorel Moţoc, Mona Muscă, Cornel Nistorescu, Marius Tucă, Titus Muntean, Sorin Roşca Stănescu, Gabriela Adameşteanu, Rodica Palade, Doru Buşcu, Mihai Răzvan Ungureanu, Nae Caranfil, Lucia Hossu-Longin, Florin Călinescu, Lucian Mîndruţă, Cozmin Guşă, Mircea Dinescu, Simona Kessler, Simona Marinescu, Valentin Nicolau, Dan Chişu, Cristian Pîrvulescu, Stelian Tănase, Radu Varia, Tudor Octavian, Mariana Nicolescu, Andrei Gheorghe, Viorel Hrebenciuc, Dan C. Mihăilescu, Traian Băsescu, Rodica Culcer, Varujan Vosganian, Sorin Radu, Dan Tomozei, Manuela Ştefănescu, Mihai Dobrovolschi, Cristian Boureanu, Rodica Mandache, Mihaela Mihai, Elena Lasconi, Victor Ciorbea, Anca Fusariu, Mariana Şoitu, Horia Romanescu, Doru Dumitrescu, Doina Cacoveanu, Mihaela Rădulescu, Gheorghe Tache, Părintele Iustin Marchiş, Ovidiu Ioanițoaia, cei 1.500 de membri ai Federaţiei Române a Foştilor Deţinuţi Politici Luptători Anticomunişti (preşedinte Bororeţ Vasile şi dr. Cornea), Asociaţia Universitari pentru Universitate şi Alianţa Tineretului Universitar. Le mulţumim din suflet jurnaliştilor de la *Gazeta de Maramureş* care ni s-au alăturat atât în acţiunea de popularizare a monumentului, cât şi în cea de finanţare. Le mai mulţumim în mod deosebit jurnaliştilor de la Televiziunea Română, devenită un partener de nădejde pentru întreprinderea noastră.
Lista rămâne deschisă.

FINANŢAŢI AICI!

Aşezământul cultural „Academia Caţavencu“ va aduna şi administra fondurile necesare şi va iniţia toate demersurile pentru construcţia monumentului Elisabetei Rizea, simbol al rezistenţei împotriva comunismului. S-a obţinut acordul primarului general al Capitalei. Se va organiza un concurs naţional pentru proiectul acestui monument, ce va fi ales de către un juriu alcătuit, deocamdată, din: Andrei Pleşu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, Aurora Liiceanu. Cei care doresc să contribuie financiar la realizarea acestui proiect sunt rugaţi să doneze în conturile:

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la B.C. ION ŢIRIAC – sucursala Izvor;
titular cont:
AŞEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAŢAVENCU“.

Cuvîntul care

bate apa marțiană în piua feminină a pasiunii utile

Marte, luna ziarului *Ziua.* Oficialii NASA i-au făcut o imensă bucurie ziarului *Ziua,* anunțînd marți seară că pe Marte a existat apă din abundență și, deci, ar fi putut exista condiții favorabile vieții. Joi, 4 martie, *Ziua* publică, sub titlul ***Marte a avut apă lichidă,*** o pagină întreagă din care nu puteau lipsi apa marțiană însăși, robotul Opportunity, jarositul, stînca „El Capitan", bacteria Deinococcus radiodurans, spectrometrul Moessbauer, robotul Spirit, domnul Celsius, doamnele satelit Phobos și Deimos, biosemnăturile prezumtive, bacteria magnetotactică MV-1 și domnul Marius Bâtcă, biosemnatarul acestei savuroase ape marțiene.

Un dosar de un gen foarte feminin. Ar fi chiar păcat să fi ratat ediția de colecție de luni, 1 martie, a *Jurnalului Național,* care conține 25 de pagini foarte interesante despre femeile celebre ale României: Elisabeta I a României (Carmen Sylva), Maria Tănase, Martha Bibescu, Elena Cuza, Doamna Chiajna, Regina Maria, Lucia Sturdza Bulandra, Iulia Hasdeu, Elisabeta Rizea, Iolanda Balaș, Elvira Popescu, Nadia Comăneci și mă opresc aici cu enumerarea. Apropo de acest subiect: luni seară, mă întorceam acasă cu tramvaiul, pe scaunul din fața mea s-a așezat un tip în jur de 35 de ani, genul muncitor, avea în mînă *Jurnalul Național,* îl răsfoia. Neavînd ce face, l-am urmărit cu atenție. Ajungînd cu răsfoitul la pagina 7, prima a dosarului cu femei celebre, individul a dat repede pagina. Următoarea pe listă era Maria Tănase care, nici ea, nu a reușit să-i capteze atenția. Se uita puțin peste poze și imediat întorcea foaia. Asupra unei singure povești s-a oprit individul din fața mea, și sînt convins că nu din cauză că l-ar fi interesat foarte mult persoana Elvirei Popescu – „Sinucidere pentru Elvira Popescu" era un titlu perfect pentru genul și gustul lui.

Mama lui Isus, fiul dumneavoastră se joacă cu Mel Gibson! Recunosc: am avut o tresărire citind în *Adevărul* de vineri un supratitlu de pe prima pagină: „Maia Morgenstern, mama lui Isus, în exclusivitate pentru Adevărul". Cum adică, **Maia Morgenstern, mama lui Isus?** Sigur, am înțeles ce vrea să spună autorul, căci nu departe de supratitlul ăsta se afla un titlu și imediat sub titlu începea un foarte interesant interviu acordat de Maia Morgenstern lui Cristian Tudor Popescu, în care se discuta despre ultimul film al lui Mel Gibson, *The Passion of Christ,* în care Maia Morgenstern o joacă pe mama lui Isus. Aha, deci asta a vrut să spună domnul CTP cu expresia „Maia Morgenstern, mama lui Isus"!

Elogiu fetei vitrege. Săptămîna trecută, s-a întîmplat ceva cu totul deosebit la rubrica „Fata de la pagina 5" din *Libertatea,* un fel de cutremur senzual și, totodată, intelectual, din moment ce fata de marți, 2 martie, nu doar că se numește Alina Beatrice Chește (asta mai putem înțelege), dar dumneaei mai este și asistent universitar de limba engleză, doctorand în literatură și poetă. Intelectualii din redacție salută călduros această deschidere a „Fetei de la pagina 5"! Ziua rubricii „Doctorandei de la pagina 5" se cam apropie, și bravo ei!

Cine se aseamănă se aseamănă și gata! Cînd citești cu atenție ziarele se întîmplă să ai tot felul de surprize. Nu de mult, am avut plăcerea să constat cît de bine seamănă Mona Muscă cu baroneasa Emma Nicholson. M-am bucurat, desigur, că nici doamna Muscă, nici doamna baroneasă nu seamănă deloc cu doamna Rodica Stănoiu. Doamna Stănoiu – poate ați observat și dumneavoastră – seamănă foarte bine cu domnul Ion Iliescu. Chestie de ideologie, probabil.

Utile vs. futile. Un colecționar util. Aflăm din *Libertatea* de miercuri, 3 martie, că Gabriel este cititor al ziarului *Libertatea* și, de vreo jumătate de an, el colecționează paginile 6 din *Libertatea.* Pe lîngă utilitatea paginilor de utile, Gabriel are un motiv în plus să facă asta: pe verso-ul paginii 6 se află pagina 5, iar în pagina 5 se află – ați ghicit – „Fata de la pagina 5", o rubrică deosebit de utilă, să recunoaștem.

Iulian TĂNASE

Udă dai și unde crapă

de filmare se produce un șir de crime.
Rețeaua
(The Wet)
Thriller, SUA, 1995
Pro TV, 20,10
Tot Sandra Bullock (foto) este o expertă în computere care va da peste un program ultrasecret și va deveni ținta unui asasin sadic. Prin câte e nevoită să treacă biata fată!

Dacă e să ne luăm după *Adevărul de week-end,* PRO TV ar fi difuzat un thriller cu Sandra Bullock interzis minorilor și adulților care n-au învățat o limbă străină pînă la vîrsta asta, fiind preocupați cu citirea ghidurilor TV. După cum vedeți, pentru a evita eventualele dubii, numele filmului, *Rețeaua,* a fost precizat și în limba engleză: *The Wet!* Presupunem că de limba engleză e vorba, deși sîntem ispitiți să ne gîndim la altele, mai ales că în film joacă și preferata noastră (te salut, Sandra!). Iar *The Wet* înseamnă – după cum ne-a zis și tovarășa profesoară cîndva, n-are importanță cînd – *Uda.* Dom'le, face presa asta ce face și pîn' la urmă tot la inundații sau fata de la pagina 5 ajunge.

Adrian BADEA

canalul mass-midia năvodari

● Pentru ca Dumitru Sechelariu (atît ca om, cît și ca stadion) să nu doarmă liniștit a apărut o nouă publicație care se pare că nu-i va cînta în strună: e vorba de *Gazeta de Bacău,* autointitulată „săptămînal de rafinament și atitudine". Acesta e ultimul nounăscut din rețeaua *Gazeta* pornită din coasta cotidianului *Bună ziua, Ardeal,* din Cluj. Iată că asistăm la un descălecat al ardelenilor în orașul hrebenciucian, descălecat din care vor ieși scîntei dacă nu cumva se vor lua doar palme și pumni, cum ne-a obișnuit PSD-ul. Redactorul-șef al acestei noi publicații este Ionuț Avram, iar redactor-șef adjunct, Ramona Jitaru. Să le urăm spor la treabă, că au ce scrie acolo!

● *TV Mania* lansează, în ultimul său număr, zvonul potrivit căruia Toni Grecu ar fi intrat în orgada de achiziții a lui Valeriu Lazarov și că ar urma să prezinte la Antena 1 un show care să o bată pe Teo. Cel mai suprins de acest zvon a fost Toni Grecu însuși, care ne-a declarat că nu-l cunoaște pe Lazarov și că nu are de gînd să facă absolut nici o emisiune, pe de o parte pentru că se simte bine la Divertis și are destulă treabă, iar pe de altă parte, pentru că nici nu s-a pus vreodată problema!

Zețarul Ivan

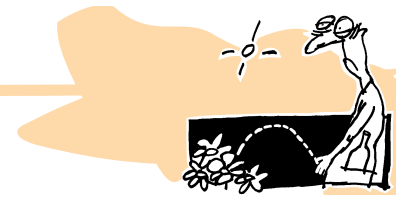

România.
Mici fragmente de neant.

A venit primaoara!

În tramvaiul 16, o cerşetoare, nevăzătoare autodeclarată, avea pînă deunăzi un repertoriu mai degrabă plicticos: „Tare-i greu fără vedere"; „Dă-le, Doamne, noroc, la lumea care mă rog!"; „Dumnezeu să vă ajută!" şi aşa mai departe. Schimbarea în bine s-a întîmplat într-o luni care, anul acesta, a picat în prima zi calendaristică de primăvară. În lunea aceea, urechile mele au zîmbit auzind următoarele: „Sfînta zi de unu martie să vă ajută!". Deci, se poate!

Lege şi dezordine

Vi s-a întîmplat vreodată să căutaţi, pe Calea Călăraşilor, numărul 250? Dacă nu, fiţi atenţi aici: 250 vine după 300, iar 300 vine după 244. M-am învîrtit prin zonă vreo zece minute, pînă cînd m-a lămurit un administrator de bloc: „Da, dom'le, e după colţ!" – „Adică după numărul 300?" – „Da, după 300." – „Păi, e normal?" – „Da, dom'le, aşa vin, e normal!". La 300 stă sediul ăla enorm de scump al Casei Naţionale a Asigurărilor de Sănătate. Probabil că, în megalomania lor, ăştia au zis că, dacă tot cheltuiesc aiurea din banii de pansament şi algocalmin ai contribuabilului, n-ar fi rău să fraudeze un pic şi la mulţimea numerelor reale întregi, Z.

Metrou' nu crede în lacrimi

E o femeie pe scările de la Metrou Universitate, o babă, mai exact, care plînge de ţi se rupe inima. Dar – vă rog eu – nu-i mai daţi bani! MINTE! Plînge de cel puţin 3 ani – cînd a apărut prima oară şi m-a convins să scot 10 mii de lei, după ce îmi rupsese inima în două. După care am văzut că plînge la fel, de trei ani de zile, oricîţi bani i-ai da. Se preface – după ce pleci, nu mai plînge. Iar banii sigur îi dă la sfîrşit lu' un nene cu un Mercedes S Class, care merge să-i spargă băgîndu-i în chiloţii la nişte ţîţoase din barul „La Manele"!

Wanted from RATB

Am luat un tramvai 34 pînă-n Piaţa Sudului, la nişte rude, şi, normal, nu mi-am luat bilet pentru patru staţii. M-aşez comod la geamul din spate şi ochii mi se holbează brusc la un afiş pe A4 cu nişte moace de rromi urmăriţi de RATB şi Poliţie, care fură pe mijloacele de transport în comun. Erau atît de asemănători din cauza toner-ului leşinat al xerox-ului, încît şi dac-ar fi fost lîngă mine nu i-aş fi recunoscut. Nu ştiu cum să vă zic, dar să fii urmărit general prin tramvaie mi se pare extrem de incitant. Plus că ai putea la un moment dat să treci ilegal frontiera într-un autobuz sau să-ţi iei cetăţenie de taxi şi, gata, poţi să-ţi vezi de viaţă.

Ethos, Porthos şi Aramis

reportaj cu ţara de gît

La Năbucului, Securitatea a învins Armata

„Dom'le, eu am posibilităţile mele. Ei ce fac? Trimit anonime… bun, trimit. Vine controlul, mă supun. Ce fac după aceea? Rog pe cineva, om de-al meu, din sistem: dom'le, fă-mi un bine, adu anonima. Aduce omul anonima şi o compară. E acelaşi fel de a scrie? E acelaşi scris? Este. Eu ştiu, dom'le, cine mă reclamă. Un grup de presiune. Îl cunosc." Mărturiseşte Pavel Badea, o mîndrie a Securităţii române, nume de pe lista lui Secu: „1989 lt.-col., locţiitor şef de Securitate, DSS, Securitatea Municipiului Bucureşti". I se spune Puiu Pavel, cum îi spunea tatăl lui, ofiţer de aviaţie, şi este preşedintele asociaţiei de locatari de pe strada Drumul Sării numărul 11-17. „Grupul de presiune" este alcătuit din ofiţerii în rezervă, oameni de aur ai armatei române: Gheorghe Pleşa, economist, Avram, inginer mecanic, Constantin Nedelcu, radiolocator, Vasile Sîrbu, aviator, Francisc Iacob, supravegherea antiaeriană a teritoriului şi ideologie. Blocul este din '50 şi ceva. Are centrală veche, ce scoate un zgomot infernal. Doamna Nedelcu are dopuri de aviaţie în urechi. Puiu spune că ori se schimbă complet, ori nu are ce face. Sîrbu susţine că vrea să-şi pună centrală proprie. Puiu a fost categoric: „Îţi pui cînd îţi dau eu aprobare". „Da, dom'le, poate am zis aşa, că mereu vine cu asta la mine, dar legea e clară: să nu se pună centrală în blocuri cu centrală proprie. Respect legea." Ilarion Icleanu este şeful Comisiei de Cenzori. Atît grupul de presiune, cît şi Puiu îl consideră Creier. Respectul vine de la faptul că acest om a lucrat în domeniul controlului în Armată: „Puiu Badea a mai fost trei luni preşedinte şi a demisionat… i-am zis eu ceva, dar şi lui i s-a părut greu. E, ce vroiam să vă spun… după plecarea omului ăstuia, 11 şi-au pus centrale. Cum să-ţi pui, dom'le, centrală, cînd noi avem centrală? Acest om, Puiu Pavel, este un om de aur pentru acest bloc!". Ilarion Icleanu a fost în Armata Regală, apoi a trecut în Forţele Democrate. Grupul de presiune e timorat de Puiu Pavel. „Aşa sînt eu, mai coleric. Eu vreau să mă descarc, că dacă la cinci inşi în fiecare zi mă bate la cap, ori plesneşte capul, ori plesneşte inima." Icleanu: „Nu domnul Badea e de vină, ci Adunarea Generală! Puiu e consecvent Adunării". Puiu Badea revine: „Domnule, pe onoarea mea, eu fac totul gratis, cum pot fi acuzat de dictatură? Gratis fac asta, un ban nu iau!. Iacob e un negativist… cred că dacă am aduna toţi negativiştii la nivel de oraş Bucureşti nu am găsi atîta negativism cît are ăsta în el." „Cine a zis că mai vreau să fiu preşedinte? Mi-ajunge, dom'le, dă-o-n pizda mă-sii. Adică zece luni, zece reclamaţii!"

Doar că iarna asta a fost frig în case. „Ce frig? Eu am venit cu un termometru precis, electronic, care măsoară exact. Uite, 21, 22." Apa caldă e după un orar cel puţin ciudat. Ori pe la 11 dimineaţa, ori deloc! Icleanu apără: „Ştiţi cu ce idee a venit Iacob? Că să se păstreze apa în cadă de la un spălat şi să ne spălăm şi a doua oară!". În subsol, Puiu ţine un chiriaş. „Nu. Dom'le, e caloriferistul. Plăteşte întreţinerea la asociaţie!" A pus taxă pe maşină! „Dom'le, e curte interioară, era dat drumul la lumină ca să nu fure hoţii şi să stea lumea în părculeţ. 10.000 de lei era. Atît! Nu au vrut, foarte bine, am tăiat becurile din parc." Celor cu apometre le trece bani mai mulţi decît e legal. „Nu mă joc cu astea, dom'le, pur şi simplu, uită-te în lege! Am procent de împărţit? Am. Respect." Icleanu din nou se aude exact: „A fost acuzat că e austeritate, nu tu căldură, nu tu apă caldă, dar ştiţi că în bloc sînt văduve de eroi ai armatei române? Văduve cu un milion pensie. Dacă ar fi dat căldură la maxim, apă la maxim, nu s-ar fi văzut astea în cote? Ce să facem cu văduvele, sînt soţii ale colegilor noştri."

Ce-i mai rămîne ofiţerului cînd iese la pensie? Domnul Puiu are dreptate: „Onoarea, onoarea că nu am făcut rău nimănui şi că nu voi face rău nimănui. Onoarea cu care intru în casă şi mă prezint soţiei, copiilor şi nepoţilor."

A, am uitat să spun: Pavel Badea, zis Puiu, a insistat să-i dau numărul de la maşină. Ca să mă dea în verificări. Nu ştiu de ce, dar m-am opus. Deşi mi se părea firesc să mă dea în verificare.

Eugen ISTODOR

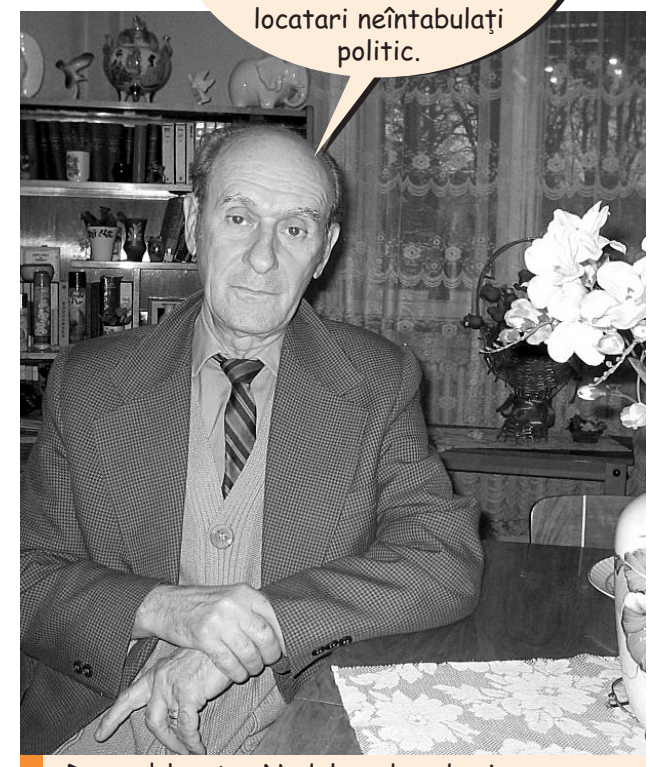

Domnu' locatar Nedelcu, dovada vie că intervievaţii noştri sînt uneori mult mai inteligenţi decît unii dintre reporterii lor

Născuţi asasini, decedaţi călători

S. C. „CRIMINAL" S.R.L. — IAŞI
C. F. 9227407
Bilet de călătorie MAXI-TAXI
Preţ 4000 lei
Seria A * 3013593

Alo, domnul cu sacoşa, ţine-te, dom'le, de bară, nu te mai împinge atîta în mine cu satîrul ăla! Şi mata ce te benoclezi la mine, cucoană? Ce beleşti ochii ăia? Ce, n-ai mai văzut sabie ninja în ficat? Păi, şi ce să fac dacă mă-mpinge şi pe mine din spate? Ia-ţi, cucoană, Dacie dacă vrei să te chinui mai puţin! Alo, alo, domnu' şofer, nu mai intra, dom'le, sub toate TIR-urile, că nu cari cartofi! Vă rog să faceţi staţie şi la prima, să detonez şi eu bomba asta, că domnii de pe scară vor să urce şi ei mai sus!

Minodora la maxi-taxi

Bursa şpăgilor

O şpagă care te trimite în pădure

Există persoane cărora le place foarte mult în pădure. Ele merg în pădure aproape zilnic şi seara, cînd se întorc acasă, cu maşinile încărcate de buşteni, pădurea rămîne cuminte la locul ei, sperînd că persoanele alea nu se vor mai întoarce prea curînd. Dar ele se întorc nu curînd, ci chiar a doua zi, fiindcă aici este vorba de persoane juridice, adică de agenţi economici care exploatează pădurea. O dată la doi ani, aceştia trebuie să se reautorizeze. De autorizări şi reautorizări se ocupă ASFOR, adică Asociaţia Patronală din Industria Forestieră, cu sediul în – bineînţeles – Bucureşti. Comisia care dă (re)autorizaţiile se întruneşte o dată pe lună şi, credeţi-ne pe cuvînt, îmbulzeala e mare. Cînd coada începe să se îngroaşe, apare un personaj în vîrstă, un bătrînel simpatic, care – dacă tu te grăbeşti şi pădurea te cheamă la ea mai repede – te bagă în faţă. Şpaga la bătrîn variază între 600.000 şi 1.000.000 de lei. După ce dai şpaga asta, nu mai trece mult şi ajungi în faţa comisiei care îţi dă – nu se pune problema – (re)autorizaţia. Apoi, fuga în pădure!

Pădurea autorizaţilor

Nichita, acum şi prozator

Unii oameni iubesc iarna, alţii iubesc vara. Însă toţi iubim primăvara, recunoscându-i, fără discuţie, farmecul unic, întregit de magia veşnicului început.
Nici nu se putea ca ziua femeii să fie într-un alt anotimp decât primăvara, când bucuria renaşterii naturii este în sufletele tuturor...
Ziua de 8 Martie să vă aducă în suflete bucuria de a trăi!
ec. ing. Gheoghe Nichita
Primarul Municipiului Iaşi

Despre Gheorghe „Gigi“ Nichita, primarul interimar de la Iaşi, ştiaţi multe, dar că are un suflet aşa sensibil habar n-aveaţi. Suflet de scriitor, ce mai. Chiar de scriitor expresionist, care trece deseori dincolo de limita posibilului. Căci noi, unii, nu ştim pe nimeni la Iaşi căruia să-i fi plăcut iarna care a trecut. Poate să fi plăcut pinguinilor de zoo, dar cetăţenilor de prin apartamente în nici un caz. Aşa e: nici nu se putea ca Ziua Femeii să fie într-un alt anotimp decît primăvara. Vă daţi seama ce trist ar fi fost să fie iarna! Ai fi dus femeii un buchet de flori, ai fi înconjurat patul conjugal de lumînări parfumate şi, ca să-i arăţi cît de mult o iubeşti, ai fi dezbrăcat-o din priviri şi ai fi pus pe ea încă o haină în plus.

Altfel, excelent textul, dom' primar. La fel ca şi pseudonimul pe care vi l-aţi ales ca scriitor: **Gheoghe Nichita**! Totuşi, de ce nu vă semnaţi cu numele dumneavoastră, Gheorghe Nichita? E drept că n-are aceeaşi prestanţă ca pseudonimul, dar măcar să ştie alegătoarele pe cine să voteze.

Tom şi Ger

Un-doi-trei-patru, primăria şi promovatu'

Episodul unu. Era într-o marţi. Se făcea că era şedinţă de Consiliu de Administraţie la Poli Unirea. Club de fotbal de la Iaşi, la care preşedinte e primarul interimar Gigi Nichita. pesedist, se-nţelege. Gigi a spus că trebuie bani la club, că promovarea în A e aproape. La fel de aproape ca alegerile, deci PSD-ul trebuie să bage repede echipa în A. Varlan, unul din acţionarii clubului, a zis că da. Dar numai dacă există un plan economic. Fiindcă el cotizează numai dacă ştie exact unde se duc banii. Gigi s-a supărat. De planuri îi arde lui acum? Varlan s-a supărat şi el. Supărare mai mare ca în ziua aia nu ştiu să mai fi existat pe acele plaiuri de la supărarea lui Ştefan cel Mare pe boierii brăileni încoace. **Episodul doi.** Era într-o joi, două zile mai tîrziu decît marţi. Gigi îi cere demisia directorului de la Autobuzul SA, societate aflată în subordinea Primăriei. Pe motiv că a închiriat nişte microbuze şi că toată afacerea era pe pierdere. Pierdere mai mare ca atunci nu ştiu să mai fi existat pe acele plaiuri de la moartea calului lui Ştefan cel Mare încoace. **Episodul trei.** Luni, patru zile mai tîrziu decît joi. Directorul de la Autobuzul SA e suspendat din funcţie. Uite de ce: microbuzele fuseseră închiriate de la firma lui Varlan. Care Varlan (reluăm din episoadele anterioare) s-a şucărit că trebuie să cotizeze la Poli ca să intre Pesedeu-n A şi Gigi la Primărie.

Tîlharie Coca-Cozma

Nu mai e anotimp de pierdut

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

Se-ntorc păsările călătoare în România, își aduc aminte de un mai vechi îndemn și își mai pun un penaj pe ele. Romica Jurca să fii și nu mai înțelegi ce se întîmplă cu vremea asta. Practic, nu mai există decît două anotimpuri: dimineața și seara. Adică vara (dimineața) și iarna (seara). A-nceput de-un ceas să cadă cîte-un fulg. Acum a stat. Toplessu' s-a arătat spre apus. Și stă grămadă-n tanga peste sat. Nu mai știi, dom'le, dacă-i primăvară, iarnă sau aievea. Noi, ce să facem? Ce puteri avem? Putem să nu mai ningem în locul norilor? Nu. Așa că am făcut din nou ce-am fost în stare. Am votat: a venit sau nu a venit primăvara? Aceasta-i întrebarea. Iar răspunsurile, sărăcele, iată-le:

DA

Alexandru VĂRZARU

Cred că a venit primăvara. Am o neliniște, am o nevroză. Îmi vine să dau în Năstase, îmi vine să bat sau să iau bătaie. Mi-ar plăcea să nu am serviciu, să nu dau texte, dar nici să nu iau penalizări, să stau pe străzi, să nu am nimic de făcut. Semne de primăvară.

Eugen ISTODOR

Primăvara e anotimpul ghioceilor, lalelelor. În piață apar ceapa, ridichile, salata, care dau vitamine copiilor. Fetele își arată siluetele, iar băieții busturile. Cîinii latră ceva mai mult, iar pisicile miaună ceva mai tare. Am uitat, mama mi-a spus că iarba crește primăvara, iar mătușa mi-a amintit că iarba e bună, că acoperă sîngele de la *Știrile de la ora 5*. Eu iubesc primăvara fiindcă pot să ies să mă plimb, fiindcă vecinii fac curat și trimit gîndacii spre mine. Astfel, în tălpi iau excremente de cîine, iar în amortizorul mașinii cîte o groapă. Îmi place primăvara, e anotimpul renașterii.

Dan STANCIU

Pentru a răspunde la întrebarea dacă a venit sau nu primăvara și pentru ca marja de eroare a răspunsului să fie cît mai coborîtă, mi-am scos nasul afară, în agora, și i-am cerut să adulmece aerul public. Nasul a tras pe nări un eșantion reprezentativ de aer și a constatat următoarele: 1) urme reduse ca pondere de toamnă veche, rămase de anul trecut în zonele mai puțin sau deloc aerisite ale arealului comunitar; 2) un iz deja stătut de rece, emanat din structurile pe cale de descompunere ale unei ierni expirate; 3) o boare de primăvară, pregnantă și plină de vigoare; 4) arome de vară pregătindu-se pentru un start în forță, încă îndepărtate, dar clare. În consecință, concluzia sondajului nazal efectuat în prima decadă a lunii martie a.c. este aceea că primăvara a venit în proporție de 94%, diferența de 6 procente reprezentînd ultimele vestigii ale iernii care își încheie mandatul.

Dragoș MUȘAT

Da, a venit primăvara. Ceea ce pentru noi, celebrii schiori brăileni, echivalează cu o dramă. Păi, ce ne facem noi, milioanele de schiori din Brăila, dacă nu mai e zăpadă? Or să ne putrezească schiurile noastre John Deer pe cîmp! Or să mănînce porcii telescaunul din Stațiunea noastră de iarnă de mecanizări agricole din Urleasca! Rușine!

Daniel GOACE

Da, cred că a venit. Luni dimineață am văzut niște musculițe care îmi bîzîiau undeva prin dreptul iconiței *Recycle Bin* de pe Desktop.

Iulian TĂNASE

A venit primăvara! Firul de iarbă și vecinul meu de la 9 au dat colțul. Ieri dimineață am curățat gheața de pe parbrizul mașinii cu un făraș mov. Alaltăieri am văzut o mașină intrînd în alta. Ce frumos a fost cînd a venit primăvara!

NU

Alin IONESCU

Nu, n-a venit. Și dacă vă mai gîndiți la tipa aia mișto cu sfîrcuri înflorite, cu gene lungi și gîdilătoare precum iarba-n talpa goală, cu pulpa mai moale decît carnea mielului de Paști, atunci aflați de la mine, bre, nici n-o să mai pupați vreodată. Stă întinsă cît e de goală sub o pătură găurită, cu unul, Freon, un djin impostor și cartofor care-a evadat în secolul trecut dintr-un tub de spray, lacrimogen și siropos ca o telenovelă cu nasul pe jos. A stat ascuns o vreme într-un frigider, apoi l-a alungat pe prințul Ozon, de pe tron, unde s-a cuibărit și-o ține pe Primăvară ostatică, bătîndu-i tot felul de apropouri peste fesele ei cele vesele. Așa că luați-vă gîndul și asteniile de la trupul ei înmugurit și mulțumiți-vă cu babele astea nouă, că deh, pînă la urmă baba bătrînă face supa de libelule bună. Și-acum încălecai pe-un cal de pitici, doar-doar om apuca să halim mămăliguță cu usturoi și urzici.

Alexandru DUȚU

În urma schimbărilor dramatice ale climei, se spune că, mai nou, nu mai există decît două anotimpuri: iarnă și vară. Or, cum nu se poate face încă plajă, înseamnă că iarna nu s-a terminat. În al doilea rînd, pentru mine primăvara a venit dacă după o plimbare prin centrul Bucureștiului pot decreta: „Băieți, revoluția bulanelor a învins!“. Or, nici asta nu s-a întîmplat. Și apoi am înțeles că la mamiferele numite oameni venirea primăverii marchează o creștere masivă a libidoului. Iar dacă mă iau după reproșurile pe care mi le face iubita mea, ne aflăm în plină iarnă polară.

Viorel MOȚOC

Răspunsul ca la scrisori: „Deocamdată NU. Mai trimiteți“. Trimiteți ceva cocori, un pic de verdeață și multe terase cu mici & bere, deschise minimum șapte zile-n șir, la temperatura camerei. Atunci chiar o să cred că, da, vine primăvara. Pînă atunci, mai trebuie lucrat. După echinocțiu, publicăm și versuri.

NU ȘTIU

Dragoș VASILE

La mine în casă, părerile sînt împărțite. Soția mea susține că, într-adevăr, a venit primăvara, iar natura s-a trezit la viață. Eu, unul, de cînd a venit primăvara ajung prea tîrziu și prea băut acasă ca să-mi permit să fiu mereu de aceeași părere.

Ioan T. MORAR

Nu știu dacă a venit sau n-a venit. Eu sînt de acord să vină primăvara, dar numai o singură dată pe anotimp. Pînă acum a venit doar iarna de vreo cinci ori (atîta am numărat eu), iar între cele cinci ierni numai o dată mi s-a părut că ar fi scos nasul în lume primăvara. Nu vi se pare că, trăind în epoca plagiatelor, primăvara asta, totuși, nu-i decît o copie?

Cătălin MATEI

Dacă a venit sau nu primăvara? Eu nu știu ce să răspund la această întrebare, dar totuși o voi face, ca să-i arăt mamei mele că eu scriu la *Academia Cațavencu* pentru că, după atîta timp, încă nu mă crede. Deci, mamă, eu sînt! Și ca să-ți demonstrez că sînt fiul tău, uite: eu sînt, Cătălin, băiatul soțului tău, tatăl meu, Cornel.

INDECIȘI

Gabriel DROGEANU

După ședința de joi, știam sigur că vine primăvara. A venit spre seară. Vineri a fost primăvară plină. Seara, pe la zece, a nins. Deci, iarnă. Sîmbătă am stat în casă. În casă era vară. Am ieșit seara – iarnă. Duminică dimineață mi-a fost toamnă, noroc că în redacție mai era niște Scandic de la nea Virgil. Luni la șase, cînd am plecat la muncă, era cam toamnă-iarnă. Acum a venit Toma să bage un text în calculatorul meu, așa că o să mă car puțin din redacție, să văd ce anotimp mai e pe afară. Vorbim cînd mă întorc.

Petre Roman a venit la putere pe bicicleta dăruită de Iliescu

Pentru cei care bat cap în cap ideea de revoluție cu aceea de lovitură de stat, desigur, întrebarea „se cunoșteau Iliescu și Roman de dinainte?“ încă nu a apus. Prima dată, vă amintiți, Petrică a spus că nu, nu s-au cunoscut, s-au văzut la Televiziune prima dată. După aceea, în fața unor probe, a recunoscut că se mai văzuseră. Recent, am primit o informație care învîrte cuțitul în rana acestei întrebări: spun sursele noastre, extrem de informate, că Petre Roman, adolescent fiind, ar fi primit prima bicicletă din viața sa de la nenea Nelu. Un cadou plin de semnificații, tov. Iliescu încurajîndu-l, astfel, pe Petrică să pedaleze spre viitor. Nu știm pe unde o fi acum acea bicicletă. O fi avut ea un cadru bun, de nădejde? Căci posesorul ei s-a dovedit că făcea parte dintr-o minunată rezervă de cadre. Al doilea cadou important făcut de același Iliescu a fost postul de premier pe care i l-a oferit lui Petrică de îndată ce s-a putut. Partea proastă a fost că intuiția l-a trădat pe Petre Roman și el, la rîndul lui, l-a trădat pe Iliescu între locale și generale, de teamă că nu va mai fi numit premier după alegeri. Ceea ce, spun analiștii și sursele, a fost un raționament fals pentru că, sentimental cum îl știm, Iliescu i-ar fi făcut cadou încă un mandat de prim-ministru. Iar asta ar fi scutit România de guvernarea Văcăroiu. După cum evoluează lucrurile pe scena politică, nu e exclus ca, în ultima clipă, Petre Roman să aibă forța (democrată) de a se întoarce în brațele celui care l-a lansat. Și, de bucurie că a venit acasă fiul rătăcitor, Bunicuța chiar poate sacrifica arogantul cel gras!

Scenariști și cîștigi

Bă Petrică, aburul ăla o fi sufletul lu' Nea Nicu? Nu se poate!... Să trăiți, tovarășe secretar general! Tii, ia uite ce raze frumoase trec prin noru' ăla! Bă, da' știu că l-a ciuruit Voican!...

Petre Roman, un Walter ego al tatălui său socialist, şi Ion Iliescu, un ego alterat al ilegaliștilor care au adus comunismul în România

poliția presei

Slovenia, o slovacă de muls

În numărul 8 al *Academiei Cațavencu*, în pagina 21, sub titlul „File de cec din istoria privatizării gazului est-european”, autorul încurcă de cîteva ori Slovenia cu Slovacia, nereușind să se hotărască pînă în final despre cine-i vorba, de fapt. Sînt multe deosebiri între cele două țări, iar cea mai ușor de reținut deosebire este că Slovenia ne-a bătut la fotbal, pe cînd Slovacia ba.

Ion PARASCHIV

Posibil să fie imposibil

Joi, 4 martie, cotidianul *Național* publica cu poză un titlu surprinzător: „Clinton posibil vicepreședinte SUA”. La pagina doi anunțată pe copertă, un articol cât de cât interesant ne spune: „Clinton ar putea candida liniștit pentru postul de vicepreședinte al Statelor Unite deoarece Constituția îi permite acest lucru”. Poate la noi, în Statele Unite ale României, căci Constituția Statelor Unite ale Americii nu prea îi permite acest lucru prin 2 amendamente simple și la obiect. Amendamentul XII spune că nici o persoană care nu poate candida pentru postul de președinte nu poate candida nici la postul de vicepreședinte. Al doilea amendament buclucaș este XXII, care decretează că o persoană poate fi doar de două ori președinte, nemaiavând dreptul sa candideze după terminarea mandatelor. Să zicem că e o greșeala omenească, dar puțină gândire ar ridica întrebarea: de ce nu a candidat Bill în 2000, împreună cu Al Gore? Poate că pe Luminița Bogdan, autoarea articolului, a derutat-o apariția în unele ziare americane a unor titluri care se referă la tandemul Kerry/Clinton. Dar o examinare mai atentă ar releva faptul că în cauză este senatorul de New York, Hillary Clinton. De asemenea, ziarul afirmă că: „Analiști politici americani susțin că Clinton ar putea fi interesat”. O fi domnu' Clinton interesat, da' cel mult de postul de soț de vicepreședinte.

elev David MORAR

Gară pentru două

Ca să nu mai rămînă nedistrat și anul ăsta, ma'mare Cici și mamița Mimi l-au dus pe domnul Koe cu trenul la Brașov. Domnului Koe i s-a părut ciudat că, pe tot drumul dintre Bucale și Brașov, ma'mare Cici și mamița Mimi au dormit în același pat din cușetă. Poate n-aveau loc de stăteau așa încolăcite. Cînd l-au chemat și pe el între ele, domnul Koe a simțit că se sufocă. Atunci, știți povestea, a scos capul pe geam. Să ia puțin aer. Și căciulița i-a zburat. Văzîndu-l fără căciuliță, ma'mare Cici și mamița Mimi au dublat imediat tariful, că dacă p-ormă au nevoie de doctor? În curînd, în cușetă a apărut și controloarea. Avea chipiu CFR și un furou negru. L-a apucat pe domnul Koe de urechi și l-a pus să îmbrace costumul de mariner din cauciuc. Noroc cu militarii în termen de pe hol, că dacă nu dădeau și ei buzna în cușetă, nu știu, zău, ce se alegea de bietul domn Koe.

Triaj à trois

cu mîinile curat murdare

Ciobănaș cu 300 de Lukoil

Ca să construiești o benzinărie, vă spuneam în numărul trecut, trebuie să îi întrebi pe oamenii care stau în jur dacă le va conveni să le miroasă a benzină pe la nas în următorul infinit de ani, trebuie să faci o dezbatere publică și trebuie să anunți înainte prin afișaj că ai de gînd să construiești. Trebuie, în primul rînd, să ai toate actele și să ceri acordul de mediu de la Agenția pentru Protecția Mediului. Dacă e cineva care să treacă peste toate aceste reguli scrise în lege (Ordinul 860 al Ministerului Mediului și Legea 86 pe 2000) și în acordurile pe care România le-a semnat pe plan internațional (Convenția de la Aarhus din 1998), ei bine, acel cineva e Lukoil-ul. Domnul Lukoil și-a făcut un bun obicei din a se uita în jur după un loc bun de benzinărie, din a trimite rapid excavatoarele și utilajele pentru a ridica o construcție și a se duce abia peste ani de zile să ceară acordul de la Agenția pentru Protecția Mediului. În acest moment, o mulțime de benzinării care poartă drapelul Lukoil țin acest păcat în cîrcă. Să vedem: benzinăria din str. Turnu Măgurele 26-28 – amplasată prea aproape de clădirile din jur. Benzinăria din Calea Rahovei 234, cea din Tudor Vladimirescu 58, cea din Șoseaua Fundeni 29A – care nu are nici acordul urbaniștilor și nici canalizare, cea din Blejoiu 2A, unde s-au tăiat și arbori de pe aliniamentul stradal, cea din Lemnișorului 1B-1D, cea din Bucureștii Noi 141-143, cea din Mitropolit Andrei Șaguna, lipită și de o locuință, cea din Șoseaua Virtuții de lîngă Stăvilarul Ciurel, cea din Mihai Bravu colț cu Văcărești – construită pe spațiul verde, cea din Bulevardul Tudor Vladimirescu colț cu Caius Coriolan, cea din strada Peroni 27 sau cea din strada Huedin 37. Ca să nu ziceți că avem ceva cu Lukoil-ul, putem să spunem că și benzinăria OMW din George Coșbuc 23-25 a fost amplasată într-un parc de unde au fost defrișați și 11 arbori.

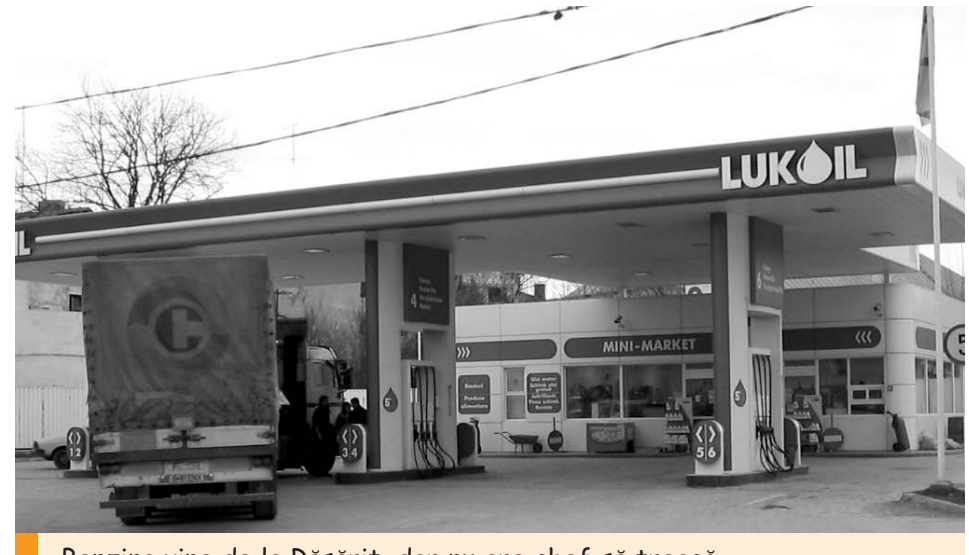

Benzina vine de la Răsărit, dar nu are chef să treacă și pe la Agenția pentru Protecția Mediului

De cînd primăriile de sector și-au umflat mușchii, Agenția pentru Protecția Mediului este foarte frumos ignorată. Politica faptului împlinit și a bacșișului dat pe la urbaniștii primăriilor de sector a dus la proliferarea acestei practici. Ei și ce, noi să fim nesănătoși!

Ecologică Contra
(rubrică realizată cu sprijinul fundației Eco-civica)

Tupeu 2004

Graba SRIcă treaba

Domnule Năstase, în urma interceptării convorbirilor telefonice ale ziariştilor am aflat nişte informaţii cutremurătoare, de ţi se face părul măciucă. De exemplu, ştiaţi că Tucă joacă la două capete? E şi pe Connex, şi pe Orange.

Adrian Năstase şi Radu Timofte, doi ahtiaţi după putere care şi-au făcut un SRI-căpuşă

Cele patru puteri în stat sînt trei: Adrian și Năstase. Cum zice premierul o prostie, cum trebuie să sară repede un pupin-turist care s-o repete. Dictatorul luminat, geniul Subcarpaților de la Cornu, premierul neperecheat, Zeițul vînătorii – într-un cuvînt, Adi – suferă de aceeași boală ca și președintele: la Bruxelles nu știe cum să-i mai pupe poala Europii, iar în țară, la Văscăuți, se apucă să dea cu bîta-n bafta țării. Să vedem de ce ne-am enervat și săptămîna asta:

Prostie 2004 (3 puncte): **SRI și Poliția de frontieră.** Cele două instituții de stat în genunchi s-au grăbit să-i facă pe plac premierului, care anunțase că „străinii care fac declarații publice referitoare la reconfigurarea frontierelor României ar putea fi declarați *persona non grata*“. Deștepții de la SRI și Poliția de frontieră i-au aplicat astfel o interdicție de intrare în țară ziaristului Szolt Bayer – crescînd cu sută la sută șansele României de intrare în Uniunea Africană în 2007. La urma urmei, inferiorul n-are voie să fie mai deștept decît șeful, astfel că ce poți să-i ceri unui tip care e subordonatul unuia care o-moară mama puiului de căprioară și scrotul ministrului Ilie Sârbu la prima vînătoare care îi iese în cale?

Nesimțire 2004 (2 puncte): **Rodica Stănoiu.** Scorpia moare, dar nu se petrom. Rodica Petrom-Filiași spune că ei, de fapt, nu-i arde deloc de demisie. *Dacă rezultatele anchetei Uniunii Europene vor spune că situația din Justiție e **catastrofală**, atunci da – înseamnă că există corupție în Justiție!* – a declarat deștept doamna de petrol a politicii românești. Concluzia e una singură: Filiași eu al dracu', rezervele de tupeu ale PSD-ului sînt inepuizabile, nu ca prăpăditul ăla de petrol de la Petrom și din Irak!

Tîmpenie 2004 (1 punct): **Ion Iliescu.** Nea Nelu s-a trezit să-i decoreze pe deputații de la *Comisia de cultură, nunți și botezuri de duminică* Irina Loghin și Ion Dolănescu cu Ordinul Meritul Cultural în grad de Mare Ofițer. Bagă, domnu' Iliescu, arde-o pe cumătra de Cultură, că nu mai putea coana Irina să-și pună paraiu' pe frunte dacă n-o pișcă acum mesenii de cur în calitate de mare Ofițeresă în grad de Comandor cu mustar!

*Și acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general **Tupeu 2004:***

1. Ion Iliescu	15 puncte
2. Adrian Năstase	9 puncte
3. PSD	4 puncte

Cîntecul de lebădă a AGVPS

În pădurea verde
Veselie multă
Nimeni nu ne vede
Ne-mpușcăm în burtă

Zarvă mare prin păduri. Un urs mai șugubăț ne-a șoptit că Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi, patronată – cum bine se știe – de premierul Năstase, o pune de o mega-a-facere. Cum terenurile de vânătoare nu o duc bine în „ograda" statului, cei dintâi vânători ai patriei s-au gândit să vrăjească un fel de privatizare pe șest. Nu mulți sunt cei care știu că se vor vinde terenurile de vânătoare, iar cei puțini care știu le vor cumpăra. Într-o ședință secretă la care au participat și miniștrii-vânători (chiar și Ilie Sârbu, căruia i-a mai trecut frica), s-a stabilit ca toată tărășenia să aibă loc prin luna august, când cei mai vigilenți dintre români stau cu burta la soare, în concediu. Eu unul promit ca, în august, să renunț la concediu numai de dragul lui Năstase.

CoCorul Vânătorilor

Loc de retrocedat cu capul

Vecinul lui Iliescu nu-i nici sărac, nici cinstit și e tot pesedist

Fost securist, fost purtător de cuvînt al lui Nicolae Cochinescu, deputat PSD, fost președinte al Biroului pentru Drepturile Omului din Ministerul de Externe, șef al Comisiei Juridice din Camera Deputaților, procurorul Ionel Olteanu avea nevoie de o casă. La meritele lui de partid, și-a găsit una pe măsură, gard în gard cu Ion Iliescu, pe strada Molière, la nr. 4. Și ce casă putea să-și ia un fost securist, deputat PSD, mare jurist de nădejde al partidului? Normal, una care nu putea fi cumpărată conform legii, fiind revendicată de foștii proprietari. Mai mult, după ce a încălcat legile din România, Olteanu și-a propus să evite cu brio și pe cele impuse de Carta Drepturilor Omului. Ca să influențeze instanțele românești, marele pesedist Olteanu declara cu cîțiva ani în urmă că prin Convenția Europeană a Drepturilor Omului sînt protejați cumpărătorii, adică el, mai mult decît foștii proprietari, adică cei cu care se judecă pentru casa din Molière. Și că, în consecință, instanțele naționale trebuie să țină cont de acest principiu. De unde se vede treaba că Olteanu nu are doar un gard comun cu comunistul Ion Iliescu, ci și aceleași metode de influențare a Justiției, prin declarații de atenționare. Păcat. Păcat că nu mai trăiește Ceaușescu, care a locuit la cîteva case de actualele locuințe ale lui Iliescu și Olteanu, că și-ar fi luat și el o casă meseriașă, că doar relații avea. Iar foști proprietari buni de fraierit prin Justiție se găseau cu miile. Cred că, la profesionalismul lui, ajungea reprezentant al României la CEDO.

Biroul de Investigații

Casa securistului pesedist Olteanu
sau cît ne-au lăsat sepepiștii lui Iliescu să fotografiem din ea

Anacronica TV

Gala Flohianei Jucan

Flohiana Jucan este juhnalist de phestigiu. Flohiana Jucan este autoahe a cîteva cărți, phinthe cahe una de poezie, ceva deosebit (ahată cahtea la camehă). Pe Flohiana Jucan o ajută hehuvimii ăia thimiși de sus, zice. Dacă aveau și bani, asta eha. Cu Gigi Kent a avut o helație platonică, bazată pe sentiment și nu a phofitat niciodată de pe uhma lui (poză la camehă cu ei doi dansînd blues). Flohiana Jucan este autoahe a paginii de politică la un săptămînal și studentă. Flohiana Jucan nu avea ce să mănînică sau ce să îmbhacă cînd eha mică și vhoia să devină juhnalist (poză cu ea mică)...
De ce a încheiat Mihaela Hădulescu șihul emisiuniloh la B1 TV cu acest „Caleidoscop Flohiana Jucan" e un misteh. Sînt convins însă că dacă Flohiana s-ah fi apucat de film ca Hona Hahtneh sau Lauha Andheșan, ea nu ah mai fi avut același loc special în inima telespectatohiloh *Gala.* Ca să nu mai zic că hehuvimii ăia se făceau ai dhacu' și își puneau silicoane...

Heruvin Diesel

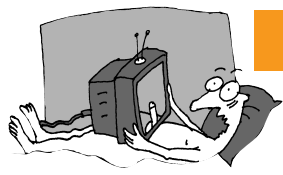

Trampa și ecranul

★ Nu mai e o noutate faptul că pe Național TV, postul fraților Micula, se difuzează exclusiv reclame la produse European Drinks. Mai nou însă produsele grupului au început să pătrundă și la știri. Nici asta n-ar fi ieșit din comun, dacă mirosul de vodcă Scandic n-ar fi pătruns pînă la știrile meteo. Joi, o fătucă serioasă anunța temperaturile din stațiunea Stîna de Vale, acolo unde curg rîuri de apă minerală carbogazoasă Izvorul Minunilor. Nici un cuvînt despre Poiana Brașov, Predeal sau Păltiniș. La cît de serioasă era fata, sînt convins că se hrănea numai cu napolitane Natty și bea doar Frutti Fresh. Nu ca dezmățata aia de Cosmina Păsărin de la PRO TV sau ușuratica de Nadina de la Prima TV, care, după adîncimea decolteului și respectiv scurtimea fustiței, clar se dopează cu Coca-Cola și Pepsi Blue. Jos globalizarea!

★ Duminică, Gabi Vrînceanu Firea a încercat să ne convingă că „homosexualii australieni au ținut o paradă pe străzile din Disney". Doamnă Gabi, s-avem pardon, nu vă luați de orientarea sexuală a lui Duffy Duck și Porky Pork de la Compania Walt Sydney!

★ Toată săptămîna trecută, Europa FM a difuzat o reclamă la Elvila: „Spune cît de mult îți iubești mama sau prietena și cîștigi mobilier de la Elvila!". M-am ferit să sun. Tocmai mă certasem la telefon cu maică-mea, care are tot timpul impresia că dacă stau singur mor de foame. Cred că dacă aș fi participat în ziua aceea la concurs nu numai că n-aș fi cîștigat nimic, da' chiar aș fi pierdut vreo două scaune din bucătărie și măsuța de sub televizor.

★ Știre la *Observatorul* de miercuri despre o fată răpită și dată spre produs care s-a aruncat de la etaj ca să scape de proxeneți. Cu privire la asta, tanti doctorița s-a exprimat așa, citãm: „Pentru etajul 5 fata prezintă o stare medicală foarte bună". Așa de bună încît data viitoare ar putea încerca un șase sau, de ce nu, chiar un opt.

★ Pe Realitatea TV am văzut o emisiune, *Chirurgia plastică între capriciu și necesitate,* la care au fost invitați doi specialiști, un tip și-o tipă. Vreau să vă spun c-a fost cea mai tare emisiune despre țîțe pe care-am văzut-o vreodată. Să fi auzit acolo păreri profi despre cum se lasă cu vîrsta, informații complete despre siliconări, tot ce vrei să știi despre sfîrcuri. Am vrut să trimit și eu un semeseu să-ntreb de ce-mi vine primăvara să mă scarpin la mamelonul stîng, dar mi-era c-o să-mi dea să iau vreun unguent, ceva, să mă masez singur pe sîni. Bleah.

★ Am revăzut pe PRO TV filmul ăla cu Steven Segal cu sechestrații din tren, din seria sechestraților în tot felul de vehicule. Îmi place așa de tare cum bate Segal ăsta, nu se compară nici cu Bruce Lee, nici cu Van Damme și nici cu Arnold. Apropo, Arnold se mai bate acum, de cînd e prim-secretar de California? În fine, nu aici voiam s-ajung, ci la Săgeata Albastră, în care eu l-aș ruga pe Steven să vină să toarne un film cu Mitrea. Adică Mitrea să fie terorist și Steven să-i rupă mîna la spate, mîna aia cu care bagă-n viteză.

★ Vă ziceam săptămîna trecută despre *Teleshopping* și despre ce chestii minunate există acolo. Săptămîna asta am văzut un aspirator cordless, cu care te plimbi prin casă și aspiri fără să-ți iei firul în picioare. Am totuși două întrebări pentru aspiratorul ăsta. La ce distanță bate și dacă-mi afișează pe ecran unde aspir, în sufragerie, în dormitor, ca la busola Connex! Că dacă spune, atunci cum dracu' o mai vrăjesc eu pe nevastă-mea c-am pus aspiratorul peste tot, că se uită-n memoria lui și se prinde imediat.

★ La un moment dat, a venit Anca Țurcașiu să cînte la *Teo.* Ce naiba să cînte? Mă și așteptam să aud: „Gust perfect echilibrat, stinge setea imediat, Booorseeec".

★ Am descoperit la canalul meu porno codat, care este pe 29, că dacă mut repede de pe 28 pe 29 și invers văd pentru un sfert de jumătate de secundă despre ce este vorba. Singura problemă e că am ghinion: de fiecare dată prind publicitate, că sînt toți îmbrăcați și vorbesc.

★ Un post, nu mai știu care, difuzează *Seaquest.* Atîta timp a trecut de cînd am văzut serialul ăsta SF pentru prima oară, încît deja mi se pare totul foarte normal.

★ Pentru că nu m-am uitat la televizor deloc, ci doar la DVD, am să scriu o „trampă" de la DVD. Am luat un home-cinema, primul meu model cu RRS, și nu reușeam să-l setez definitiv pe Matrix 7. Din NEO: 6 și DTS nu ieșea al dracu'. Maxim un amărît de Prologic 2. Și după ce că m-am chinuit două ore să-i fac bi-ampingu', mi-am zis: de ce sînt io prost și nu folosesc ieșirea digitală și mă chinui cu aia analoagă printr-un rahat de VHS Sharp ca să folosesc intrarea RF a televizorului? Da' pînă la urmă, decît să-i rad un SCART, am dat setările de dB/canal la maxim și am testat algoritmii de decompresie pentru MP3 și MPEG2 pînă am adormit, mama lor de panarame, că m-au chinuit toată noaptea!

★ Mă gîndeam că, dacă se hotărăște B1 TV să o difuzeze pe Mihaela Rădulescu în reluare cu *Gala,* o să avem o Rădulească slabă pe un B1 TV și o Rădulească însărcinată pe Antena 1. Și dacă o țin așa, o să avem o Rădulească cu copil pe un post și una fără copil și nemăritată pe altul. Eu mă întreb: Elan la care o să se uite?

★ Am uitat să vă spun și îmi cer scuze că am uitat să vă spun că Mihaela Tatu este născută în aceeași zi cu tata, pe 23 februarie. Întîmplarea a făcut să văd emisiunea *De 3 x femeie,* de pe 23 februarie, împreună cu tatăl meu. Din ziua aceea, pentru mine, Mihaela Tatu este Mihaela Tata.

★ Duminică, în emisiunea *Seri în Serie A,* pe B1 TV, două domnișoare își dau cu părerea despre fotbalul italian. În așteptarea transmisiei meciului, gazda o întreabă pe invitata blondă ce meciuri urmărește din campionatul italian. Aceasta răspunde: „Mă uit la toate meciurile cu Real Madrid". Eu, unul, în Primera Division nu mă uit decît la meciurile cu Ambianța Valea Ciorii.

★ Așa-numita „cameră verde" din culisele semifinalei concursului Eurovision (sîmbătă seara, la România 1) avea fotolii galbene, canapele albastre, pereți maro, iar cămașa prezentatorului era cît se poate de cărămizie. Vă dați seama, am schimbat imediat: „camera verde" de la România 1 nu avea nici măcar bulină roșie.

Stimaţi telespectatori, sînt Andreea Esca şi vă prezint *Ştirile!* Şase morţi şi cinci maşini grav avariate într-un spectaculos accident rutier... E, vă daţi seama ce prostie să începi un jurnal cu tîmpenii de-astea? Zi şi tu, băi Mîndruţă, dacă poţi să prezinţi aşa ceva! Eu nu pot, că nu mă cheamă Andreea.

Gabriela Vrînceanu Firea, o prezentatoare remarcabilă și o scriitoare invizibilă care, după cîteva volume de poezii, va scoate o antologie de *Știri alese*

Analiză finală

Vergilică întreabă

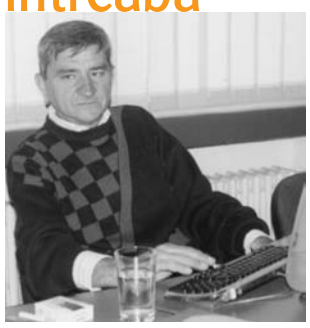

Maria & Virgil Show

Team-building-ul în viața Mariei este o noțiune la fel de exactă ca hermeneutica în viața lui Kant. De ce? Fiindcă Academia Cațavencu *împreună cu surorile ei mai tinere,* B-24-FUN, Tabu, Aventuri la pescuit *și* Bucătăria pentru toți, *au fost la Poiana Brașov la team-building. Asta a însemnat că mic și mare au fraternizat în numele strategiilor, al vinului fiert, berbecuțului, whisky-ului, mititeilor, fripturilor și discotecii.*

Maria: Deci, tirm-birling, am zis bine, da? O scoatere din producție și în afară din București, în care omul muncește o lună, un an de zile ca un nebun și e o scoatere din producție de către firma unde lucrezi.

Vergilică: *Cît de mult trebuie să muncești ca să ajungi la birling-ul ăsta?*

Maria: Să muncești cum muncești tu în fiecare zi.

Vergilică: *Adică să-ți faci datoria-datorie, nu să lingi șefi, nu să faci ca toți dracii…*

Maria: Nu, mă Vergilică, mă, pur și simplu.

Vergilică: *De ce te-ai supărat pe timpul ăsta?*

Maria: Păi, fiindcă eu am întrebat: bre, de ce nu pot să merg și eu, de ce nu sînt trecută pe listă? Prima oară mi s-a zis că domnul Sorin nu m-a pus pe listă. Am fost la domnul manager și dumnealui a zîmbit, dar n-a zis: Mario, nu vii.

Vergilică: *Păi, cine a fost?*

Maria: Cei puși pe listă, dacă nu am fost pus pe listă, nu exist.

Vergilică: *Cine a făcut lista?*

Maria: Menajeriatul. Că tu, în fond, de ce să mergi, ești femeie de service, ce scrii? Ești scriitor la ziar? Ești femeie de service.

Vergilică: *Și tu ce i-ai zis?*

Maria: Eu m-am simțit atît de jignită, atît de dezamăgită, atacată pînă la inimă, adică cum să-mi zică în față treaba asta, să-mi zică mai pe ocolite, nu așa… m-am supărat rău de tot. Adică, eu nu lucrez aici, de cînd lucrez eu aici, de zece ani de zile, nu putea să-mi facă și mie favorul ăsta, deci eu care am fost trimeasă la Chipendels, aranjată frumos, cu brio am ieșit, am fost trimeasă la *Metrix,* la film, a-ntîia a ieșit, am fost trimeasă la Prima teve cu Radu Timofte, am ținut locul doamnei Zoe Petre, felicitată cu brio, cu flori, domnul Timofte mi-a dat mîna, felicitări, ați fost la polemice cu Liviu Mihaiu și Mircea Toma. Nu mai zic, și aicea, să nu mă duc și eu la munte, că am zis să mă recreez două zile, în camera mea, stau și eu și mă odihnesc, liniștită, inhalez și eu aerul ăla de munte, brazi, n-am nevoie să merg la discoteci, unde se ducea tineretul, dar stăteam și eu puțin la o relaxare, să mai uit de necazuri și greutăți, să-mi mai iasă și mie, de ce ura asta și dușmănia asta, de ce diferența asta? De ce încrezăciunea asta? De ce? Nu stăm aicea și lucrăm împreună?

Vergilică: *De la bărbați a venit sau de la femei?*

Maria: De la femei. Păi, Dan Scrobotovici nu mi-a zis: te iau, Mario, cu forța de-acasă… Dar, omule, nu eram nici eu pregătită cu un trening, cu o garderobă mai ușoară, cu o pereche lejeră în picioare. Dar, Vergilică, am hotărît, dacă se mai face, merg și eu la strategii, ce-mi face? Mă urc în autobuz și le zic că dezbat și eu… Vergilică, eu am fanii mei, nu-i păcat?

Maria răspunde

Anii n-aduc fericirea

Ion Iliescu a mai prins un ghiocel în buchetul vieții: al 74-lea constituțional, împlinind o vîrstă pe care alții nici nu visau s-o prindă într-o asemenea funcție. Bunăoară, nea Nicu, săracu', abuziv dispărut dintre noi la 71 de ani. Ei, dar ăsta n-ar fi primul caz din istorie cînd discipolul întrece maestrul. Ar fi al doilea: nea Nelu și-a întrecut maestrul și la popularitate, după cum se poate observa și din abundența de copii care au ținut să-i ureze de ziua lui fie un călduros „La mulți ani!", fie un din inimă „Am 5 frați acasă și mama nu muncește!". Primul copil, pe care-l știți dintr-o reclamă, este un precoce autor de versuri păunesciene și ar fi în stare să-i scrie președintelui din trupșorul lui „Hi! Dacă data viitoare mă sărută din nou?!". Cu al doilea, treaba e ceva mai complicată, căci, după mai multe aparențe, pare genul Dan Iosif. Știți, genul ăla care ar scrie din trupșorul lui „Moșule, la mulți ani! Scoate banii că te tai!".

Ion Golanetaşu

Vizita lui Năstase a strîns gunoaiele

Săptămîna trecută, Adrian Năstase a plecat să viziteze Bacăul cu mașinile. Pe șoseaua București-Urziceni, Adrian a întrebat: „Ce este aceasta, Cozmâncă?". Cozmâncă a răspuns: „Aceasta este șoseaua București-Urziceni". „Cozmâncă, nu fi tîmpit! Oprim!". Mașinile se opresc. Năstase coboară. „Cozmâncă, vino încoace. Ce este asta?". Și îi arată o cutie de bere goală și un ziar pe cîmp. „Acestea sînt gunoaie, domnule prim-ministru, să trăiți!". „Păi, ce caută gunoaiele în drumul meu, boule?". Imediat, Cozmâncă a dat un telefon, iar pe marginile șoselei s-au strîns în 20 de minute oameni simpli, măturători, asistente, angajate ale Direcției pentru Protecția Copilului, de la primărie sau cine s-a mai găsit prin Administrație în ziua respectivă. Dovadă, această fotografie. Nu se știe dacă oamenii respectivi au fost obligați să păzească șoseaua de gunoaie pînă la întoarcerea premierului, însă e clar că, dacă Năstase s-ar fi întors pe același drum, oamenii ar fi trebuit să strîngă corturile, să stingă focurile de tabără și să se ascundă cît de bine pot în spatele copacilor.

Gunoi pe programul 2

Năstase nu respectă nici o limită. Nici măcar de vîrstă!

La premiera filmului *Could Mountain,* de la Cinema „Patria", a fost prezent, în primul rînd (de scaune!) și premierul Năstase, cu soția sa. La ieșire, în fața camerelor de televiziune a apărut și Mihnea, mezinul familiei, care s-a pozat cu părinții. După toate probabilitățile, cel mic a văzut filmul în alt loc din sală. Ceea ce este foarte rău: filmul cu pricina este interzis copiilor sub 14 ani, iar băiatul cel mic al premierului nu are încă vîrsta necesară vizionării. Cum pe Năstase îl cam doare în pix de legile din România, prezența fiului său la un film interzis este vișina de pe tortul unei guvernări pe bază de mult cacao.

Varză de Bruxxxel

Atenție, se închid ușile și se resetează păpușile

Nicolae Apostol, fostul prefect PSD de Iași, iese din nou la rampă cu critici dure la adresa ineficienței de care dă dovadă conducerea filialei ieșene a partidului. Se spune că Apostol ar vîna ceva: fie scaunul de primar, fie vreo funcție în guvern după alegeri. Singura declarație a baronului PSD local, Ioan Solcanu, a fost că problema va fi dezbătută „în interiorul partidului", în spatele ușilor închise. Așa că, imediat ce ușile se vor deschide, vă vom spune și noi mai multe.

Ministerul Desfacerilor Interne

Liviu Mihaiu vă demonstrează că

nici finul de la Iaşi al şefului PNA, nici unul dintre procurorii sinistrei Stănoiu şi nici măcar potentatul viceprim-ministru Dan Ioan Popescu nu ne vor putea opri să-i dezvăluim în această pagină.

dosarele chiX

Circuitul dosarelor în Parchetele din Iaşi

În Iaşi sînt patru Parchete civile: cel de pe lîngă Judecătorie (PJI), cel de pe lîngă Tribunal (PTI), cel de pe lîngă Curtea de Apel (PCAI) şi secţia ieşeană a PNA. După complexitatea cazului, un dosar se plimbă mai întîi la PJI, apoi la PTI, la PCAI şi, în cele din urmă, dacă e gros-gros, se duce la PNA. Va să zică, dacă ai furat de ai stins, de ordinul meleardelor, dosarul tău va ajunge în cele din urmă la PNA. Însă, fix înainte de a ajunge acolo, trece pe la Parchetul Curţii de Apel. Infractori din toată lumea, noi vă dăm un singur sfat: la PCAI e de dat. Acolo, procurorul care se ocupă de cercetări penale este Dan Bădărău. Din funcţia lui, triază dosarele – şi vă asigurăm noi că le triază foarte bine. Dacă dosarul e la PTI, le triază Luminiţa Merişescu. Aceasta a fost secretara lui Bădărău, pînă în 1997, cînd acesta a fost nevoit să îşi dea demisia din fruntea PTI, după ce mai multe dosare din parohia lui fuseseră găsite arse pe cîmp. Merişescu a făcut şi Dreptul în timp ce făcea pe secretara lui Bădărău. Suficient cît să fie numită procuror la PJI şi apoi la PTI. Şi asta, deşi şeful ei de la PJI îi dăduse o caracterizare în care sintagma „compromisuri morale“ era cea mai eufemistică. La PJI, Bădărău nu şi-a putut infiltra nici un om. Dar a găsit soluţia: orice dosar interesant care are şanse să ajungă la PJI trece mai întîi pe la Poliţie. De aici poate fi luat de Bădărău. Chiar şi sub pretextul unui „control“, cum s-a şi întîmplat în toamna lui 2003, cînd Bădărău s-a dus la Poliţie şi a luat trei dosare la PCAI (un dosar al unui fost director de regie, un altul cu două firme ale unui consilier local şi un al treilea în care erau implicaţi doi oameni de afaceri).

A mai rămas de controlat PNA-ul. Aici e mai simplu decît credeaţi. Tătucul suprem al PNA-ului este unu' Ion Amarie din Suceava. Care, după cum v-am spus tot noi mai an, nu e decît finul de cununie al lui Bădărău. Şi pentru ca imaginea să fie completă, să mai spunem că Bădărău are şi o nevastă. Nu, nu e procuror. E notar. De fapt, notara cea mai putred de bogată din Iaşi. La Stela Bădărău, pe numele ei de birou, este stagiară o tînără speranţă a notariatului din România. E vorba de Ioana Solcanu, nimeni alta decît fiica senatorului PSD Ion Solcanu.

Cristian Deliorga, o frână de mână a reformei Justiţiei

Două sunt iubirile eterne ale procurorului Cristian Deliorga: partidul de guvernămînt şi alcoolul. La Constanţa a ajuns graţie lui Valeriu Stoica, ex-ministrul Justiţiei, care l-a retrogradat în 1999 şi l-a mutat de la Judecătoria Medgidia, unde era prim-procuror. Stoica a demarat o anchetă, ca urmare a plîngerilor formulate împotriva lui Deliorga de Consiliul Municipal Medgidia. Ancheta a confirmat că Deliorga a măsluit zarurile şi a făcut pierdute cîteva dosare penale. Unul dintre ele îl privea pe primarul Medgidiei, Mircea Pintilie, expert în corupţie şi abuzuri cu recidivă. Din dosarul penal cu numărul 35/1997, mâna învechită în rele a lui Deliorga a făcut pierdute probele. Şucăriţi la maximum, consilierii din Medgidia, în frunte cu Aurel Flonder, au făcut o plîngere la procurorul general Mircea Criste, care a repartizat lucrarea Parchetului din Constanţa. După doi ani de zile, în care li s-au lungit urechile de aşteptare, lucrurile s-au rezolvat astfel: în 1999, Deliorga a fost retrogradat şi mutat la Constanţa; în 2000, PDSR a cîştigat alegerile, iar Deliorga a fost avansat prim-procuror, zi în care s-a făcut muci la birtul gării, şi a ameninţat că nu se va opri din ascensiune pînă ce nu se va vedea în scaunul procurorului general al Republicii. Probabil că, speriată de o asemenea ameninţare, sinistra Stănoiu i-a aranjat ploile, astfel că, în mai anul trecut, Deliorga a fost ales membru în Consiliul Superior al Magistraturii. Iar ceva mai tîrziu, prin octombrie trecut, procurorul Ioan Amarie, şeful PNA, l-a făcut adjunctul său personal. Mişcarea are legătură cu reincriminarea lui Băsescu în dosarul Flotei. Din păcate, Deliorga a fost atît de beat în perioada aceea, încît n-a putut fi utilizat la absolut nimic. S-ar putea ca Deliorga să nu-şi mai aducă aminte de sezonul în care a jucat în echipa PNA, însă noi ţinem minte precis că, în scurtele sale puseuri de trezie, a reuşit să scoată până la urmă de pe rol dosarele cîtorva clienţi mai vechi de-ai săi, din Constanţa.

De ce ni se scumpeşte curentul. Dezvăluiri (XVI)

Am aflat de la intimii dlui Dan Ioan Popescu, proaspăt ministru de stat, că domnia-sa i-a anunţat că *Academia Cataven*cu s-a liniştit şi că serialul despre cea mai mare uzină de spălat comisioane a neamului s-a încheiat. Aşa e, dovadă prezentul episod. Dacă în precedentul relatam despre cum sunt exportate utilaje pentru Porţile de Fier de la Bucureşti la Turnu Severin – un export în Austria urmat de un import în România, cu un preţ de 5 ori mai mare al costurilor pentru S.C. Hidroelectrica (SCH) –, azi vă povestim despre o mărunţă triplare. Cum marele şi unicul client al SCH pentru Porţile de Fier este VA-TECH, compania care a şters până şi amintirea ideii de licitaţie din creierul ministrului de stat, la începutul anului 2001 au fost aruncate cîteva firimituri de lucrări şi unor firme româneşti. Aşa numita „zonă B“ a hidrocentralei – lucrări anexe la 3 dintre cele 6 grupuri energetice – a costat beneficiarul, deci şi pe noi, cîte 2 milioane de euro per grup. Bucuria n-a durat prea mult, pentru că în 2002, cînd ar fi urmat să se treacă la celelalte 3 grupuri, DIP a hotărît că se cheltuieşte prea puţin ca să se poată fura, deci a inclus, printr-o suplimentare de contract cu VA-TECH, şi lucrările anexe în contul străinilor. A, să nu credeţi că băştinaşii au suferit – companiile româneşti şi-au văzut în continuare de treabă ca subcontractori, pe aceleaşi sume. Doar că SCH a plătit către VA-TECH în loc de 6 milioane de euro, 22,3 milioane de franci elveţieni, respectiv vreo 15 milioane de euro. VA-TECH cîştigă vreo 9 milioane exclusiv din intermedierea afacerii. Acu', dacă vă imaginaţi că dl Dan Ioan Popescu ar fi vreun scărţan, vă înşelaţi. Că doar nu degeaba este domnia-sa acum avansat ministru de stat. Apropo, cât v-a venit curentul luna asta?

P.S. Mai avem o nedumerire: de ce se fac plăţile în franci elveţieni, dacă VA-TECH este firmă austriacă? E atât de complicat, dle ministru, să vă deschideţi conturi şi în Austria? Pe curând.

Biroul de Investigaţii

Un nou program al Cabinetului Năstase: Trenurile oligarhilor

Joi, 4 martie, ora 10 seara, Gara Băneasa, Bucureşti, România. Fojgăială de poliţişti şi ceferişti. Colonei şi şef de gară. „Ce se-ntîmplă, maică?“ Întrebarea moare în aer, căci domnul ministru al Administraţiei şi Internelor, Ioan Rus, nu are timp să răspundă. Se îndreaptă grăbit spre un automotor de lux la care cască gura nişte ţărani îngheţaţi în uimire. „Eheeee, ăsta-i pentru ăia mari…“ Ştabul Rus ar vrea să le confirme, dar în salonul automotorului whisky-ul nu mai are răbdare. Ministrul Rus se tolăneşte pe canapeaua de piele şi dă semnalul de pornire a trenului. Pîn' la Cluj îi drum lung. Aceasta este o întîmplare adevărată. Sătul să conducă sau să zboare, ca fraierii cu drumuri de făcut, pesedistul Rus are cică la dispoziţie, de mai bine de şapte luni, o garnitură specială de tren, adică numai pentru el, cu scopul de a-şi revedea nevasta la Cluj. Dus-întors. Pînă acum au avut loc în jur de 20 de astfel de călătorii speciale. Pentru moftul pesedistului Rus sînt mobilizaţi în fiecare week-end, de la protocol, peste 200 de ceferişti, pe tot traseul trenului. Că de aia îi zice special, adică de rang II, pentru delegaţii guvernamentale. Ceferiştii ăştia, împreună cu nişte zeci de poliţişti cîrpiţi de somn, au grijă ca tihna şi meditaţia marelui om de stat să nu fie tulburată de vreun frustrat care a făcut puşcărie pentru trei găini. Drumul pînă la Cluj este lin, pentru că nimic nu-i poate sta în cale. Cîteodată, ministrul are chef de joacă, pentru că trenul „poate circula timpuriu sau întîrziat, la solicitarea ocupanţilor“. Şi astfel apare răspunsul la întrebarea: „De ce dracu' stăm ca proştii în mijlocul cîmpului, în căcatul ăsta de tren?“. Iar întîrzierile celebre se manifestă fără discriminare, de la personal pînă la Intercity. De altfel, în directiva CFR din facsimil, la punctul 10, se şi spune lucrurilor pe nume: „Întîrzierile trenurilor de călători şi marfă din program produse ca urmare a circulaţiei trenurilor de rang II se vor analiza la iniţiala «Infrastructură alte cauze»“.

Aha, era să uităm ceva. Că Ioan Rus îşi iubeşte soţia. Logic, că altfel nu mai stătea cu ea. Problema este că o iubeşte pe timpul şi pe banii noştri. Atît de mult încît doamna Rus, împreună cu ale dînsei cumpărături de pe la Capitală, se pare că se bucură de avantaje feroviare asemănătoare. Chiar şi în absenţa distinsului soţ.

Din Direcţia Trafic – Serviciul Circulaţie Nr. 750 din 04 martie 2004

REGIONALELOR CFR: Bucureşti, Braşov şi Cluj
Domnilor Directori Regionali

Spre ştiinţă:
- SNTFC – Serviciul Dispecerat

Pentru deplasarea unei Delegaţii Guvernamentale de la Bucureşti Băneasa la Cluj Napoca şi retur se dispun următoarele:

1). La data de 04/05 martie 2004, de la Bucureşti Băneasa la Cluj Napoca, circulă trenul 134/131 rang II, cu plecare din staţia Bucureşti Băneasa la ora 22.00, format din AM 792, aparţinând Remizei Speciale Mogoşoaia.

Trenul 134/131 din prezenta dispoziţie, poate circula timpuriu sau întârziat, la solicitarea ocupanţilor.

2). La data de 07 martie 2004, de la Cluj Napoca la Bucureşti Băneasa

Generalul de miliţie Costică Voicu şi ministrul de poliţie Ioan Rus, miraţi că au un limbaj atît de comun încît se înţeleg fără să aibă nevoie de un cîine-lup ca translator

Nici o speranţă pentru Mediu cu Speranţa Ianculescu

Planurile conspiratorului-şef de la Cotroceni au fost dejucate. Aurel Ilie Constantin, bunul prieten a lui Iliescu, a căzut. Planurile despotului absolut de la Palatul Victoria au fost zădărnicite. Rovana Plumb, devotata prietenă a nevestei despotului întunecat, ilustrissima Dana Năstase, a fost respinsă. Soluţia de compromis dintre cele două palate, inspirată de generalul în rezervă Gabriel Oprea, fost prefect de Bucureşti, şi întărită de colonelul în rezervă Ovidiu Grecea, actual prefect, se numeşte Speranţa şi Maria şi Ianculescu. Fostul inspector-şef la Inspectoratul pentru protecţia mediului din componenţa Prefecturii Capitalei, Speranţa Ianculescu, are două mari calităţi. Una: este nevasta unui euromahăr şi doi: marţi, 16 aprilie 2002, Speranţa sunat goarna, împreună comisar general Gardă Mediu, Gabriel Burlacu. Ordin de mobilizare executat, nu discutat; locaţie: sediu Minister Ape şi Protecţie Mediu; scop mobilizare: întâlnire operativă; motivaţie: sesizări şi sugestii cetăţeni, care sufocat probleme salubrizare; acţiuni concrete: controale salubrizare, refacere spaţiu verde Capitală, reabilitare zonă odihnă agrement; dată execuţie controale salubrizare: 18 aprilie; dată concretă reabilitare salubrizare: paştele cailor; dată concretă refacere spaţiu verde, reabilitare zonă agrement: calendele greceşti. În concluzie, cu o majoritate covârşitoare de voturi, Speranţa a fost aleasă ministru al Mediului, zădărnicindu-ne orice nădejde că vom închide vreodată capitolul ăsta de negociere.

Biroul de Investigaţii

Raport despre ultimele stricăciuni în flora şi fauna patriei

La Direcţia Silvică Cluj ilegalităţile sunt atât de flagrante, încât se văd cu ochiul liber din avion. Directorul Victor Cherecheşiu, zis Musulmanul, a semnat contracte ilegale cu străinii, pentru vânat. În pădurile de pe versantul clujean al masivului Vlădeasa trăieşte una dintre cele mai rare păsări din fauna continentală, ierunca sau brădişoara *(Tetrastes bonasia)*, din neamul cocoşului de munte şi de mesteacăn. Îi mai zicea şi pasărea împăratului, deoarece pe vremuri era vânată exclusiv pentru bucătăria casei imperiale de Habsburg. Apoi, Cherecheşiu a închis ochii la prelucrarea buşteanilor la gaterele altor firme, cum este SC Pleş-Silva SRL din comuna Poieni, în timp ce pe gaterul direcţiei de la Huedin s-au susurat căprioarele. A acordat contracte de comision firmelor exportatoare de cherestea, care ajung până la 40 de procente din valoarea mărfii. Cheltuielile de procesare şi de comision sunt atât de mari, încât preţul obţinut pe cherestea este mai mic decât preţul mediu al buşteanilor, dacă s-ar exporta direct. În acest moment, s-a demarat un control formal la direcţie, care va analiza pagubele produse de Cherecheşiu în ultimii doi ani. Nu ne aşteptăm la nici o minune, luare de atitudine, demisie sau demitere, deoarece Ion Dumitru, zis Capdemort, şeful Regiei Romsilva, îl sprijină pe Cherecheşiu, zis Musulmanul. Asta pentru că şi Musulmanul îl unge pe Capdemort, care îi ţine pe absolut toţi cei 40 de şefi de direcţii pe delegaţii de câte trei luni. La sfârşitul trimestrului, şeful de direcţie vine cu ce trebuie să vină la Bucureşti, pentru a-şi negocia rămânerea în post pentru încă un trimestru. Plus de asta, Cherecheşiu mai este proptit şi de viceprim-ministrul Ioan Rus, care a prins şi el gustul fofoloancei păsării împăratului şi este văzut tot mai des la vânătoare prin codrii Clujului, gestionaţi de un musulman cu maniere de vizigot, prinţipuri de vandal şi filozofie de geambaş.

Cornel IVANCIUC

Mircea Toma cumpăneşte

la ce-ar fi mai bine pentru ţara asta: miniştri nesimţiţi, ca ministrul Rus, care şi-a tras spre propriul huzur tren de o singură persoană sub şezut; ori poate miniştri-femeie, ca proaspăta şi nevinovata Speranţa, bună numai să maimuţărească interesul pentru mediu; sau nişte şefi-bărbaţi adevăraţi care chiar muncesc ca să facă praf flora şi fauna judeţului Cluj?

codrul bunelor maniere

Lui Mazăre i s-a sculat văru-n cap

Vă rog să lăsaţi un pic orice preocupare şi să priviţi la acest panou. Dacă vreţi, puteţi să-l citiţi. Gata. Deci, v-aţi lămurit: este vorba de o tablă galbenă. Din textul de pe tablă se observă lucruri la care oricum ne aşteptam: anume că şi Constanţa, ca orice oraş care se respectă, are un consiliu local, are cel puţin un parc, are şi o primărie, conţine o firmă care se ocupă de spaţiile verzi, ce mai, un oraş complet. Totuşi, lipseşte ceva de pe panou. Vă reamintesc, ne aflăm în Constanţa. Exact! Nu scrie nimic de Radu Ştefan Mazăre! A scăpat! Nu se poate! O fi un panou pirat? L-a pus cineva la mişto? Are Mazăre duşmani, există opoziţie în oraş, ce se întîmplă? Nu ştiu, nici nu vreau să ştiu, dar am o ipoteză pentru omisiunea de pe tablă. Apare acolo firma Pomacost SRL, ea întreţine parcul amenajat de primărie. Cînd spui Pomacost, spui şi Basarab Popa, iar dacă spui Basarab Popa, spui văru' lu' Mazăre. Adică, vă daţi seama: din tot oraşul, exact vărul primarului s-a găsit să tundă iarba, să ude florile şi să taie frunzele din oraş pe bani de la buget. Cred că de-aia l-a lăsat doar pe el pe panou, că este vărul lui şi s-au înţeles. De fapt, v-am mai zis: toată Constanţa e a lui Radu Ştefan Mazăre. E clar, deci, că şi verii din oraş sînt tot ai lui, nu?

Ştefan Club Mazăre

Hai,
fetelor, nu fiţi... Luaţi-mă şi pe mine în joc! Nu e ce credeţi voi... E doar deformaţie profesională. Ştiţi, la noi în echipă toţi iubesc sportul ăsta. Ce vreţi, noi nu ştim să dăm cu piciorul la bani. Ne-am învăţat să punem mîna!

Fotodocument: În vizită la Buzău, premierul este surprins în aceeaşi poziţie flagrantă – de joc pasiv cu reformele minore

Domnule ambasador, am informaţii confidenţiale care pot atîrna greu în balanţa negocierilor de astăzi. Aş fi acţionat direct, dar două servicii secrete în frunte cu Mossad-ul, KGB-ul, MI5, MI6 şi, evident, CIA sînt cu ochii pe mine. Staţi, nu vă-ntoarceţi, o să mă prefac că vă culeg o scamă de pe sacou! De fapt, situaţia e mult mai gravă: aveţi mătreaţă!

Generalul în revenire Ioan Talpeş şi ambasadorul în retragere Michael Guest, prin plecarea căruia se pierde singurul paşaport diplomatic al Opoziţiei din România

Eu
m-am îndrăgostit de bărbaţii mei americani, nişte bătrînei superbi, la prima vedere. La prima vedere a conturilor din bancă.
JURNALUL NAŢIONAL
„IA-TI UMAR DE JURNALUL" SE ÎNTOARCE!

Lia Roberts, o candidată pentru Cotroceni scoasă ca un as din manşetă. Dovadă clară că serviciile secrete au cam băgat-o pe mînecă.

Văzuşi,
Irină, ne-a decoratără cu aceleaşi medalii ca pe artiştii şi scriitorii mari ai patriei – ca pe Manolescu, ca pe Cărtărescu, ca pe Mălăncioaica, ca pe maestrul Fănică Agopian... Măi, măăă!... Auzi, fa, da' io crez că sîntem mai valoroşi decît închipuiţii ăştia. Că nu e ei în stare să-ţi ţină o nuntă cu *Istoria literaturii române* şi *Enciclopedia zmeilor*. Şi nici nu ştie ei să-ţi cînte *Tache de catifea* cînd le lipeşte clienţii bancnota pe frunte.

Proaspăt decoraţi de preşedintele Iliescu pentru meritele lor inculturale, esteţii Dolănescu şi Irina Ţintesc tot mai sus: la ordinul „Serviciu de masă credincios – în rang de mare hahaler“ şi, de ce nu, „Maneaua României – cu grad de comandor, măi dorule-dor“

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Sisi of angels

Adi Mutu vrea să-şi tatueze un înger mare de tot, pe tot spatele. Ca să fie şi mai de efect, îngerul va fi şi el tatuat, pe bicepşi şi aripioare, cu ancore, sirene şi cu mesajul „I love ÿou, Mimi".

O laură şi mai multe intrări

Laura Andreşan lansează filmul porno *Week-end incendiar.* La premieră, în locul covorului roşu vor fi instalate felinare roşii, iar în loc de popcorn se vor servi prezervative cu sare, caramel sau cu aromă de pizza.

Hit me, baby, one more try!

Nicola nu a acceptat ca hitul ei „Dincolo de noapte e zi" să devină imnul electoral al Liei Roberts. Motivul? Nicola n-a vrut să schimbe, la sugestia candidatei Lia, titlul melodiei în „Dincolo de noapte sînt SRI, Măgureanu, Dick Morris şi Ion Iliescu".

Numai şanse-s norocoase!

Ovidiu Komornyk a cîştigat o Dacie Solenza la 6/49. Norocosul! Acum n-o să mai plece cu autobuzul în turneele de succes din ţară.

Andreea Marin: „Ne vedem pe Motoare!"

Andreea Marin vrea să-şi cumpere un Harley-Davidson la vreo 40.000 de parai. Normal: să aibă cu ce să fugă mai repede de babele alea din Mobrele cu ataş, care-i vor cere autografe la stop.

Pentru un scop mobil

Solista Paula Mitrache şi trupa Haiducii au cîntat la Festivalul de la San Remo piesa „Dragostea din tei" a trupei O-Zone. Totuşi, emigranţii români din Italia ar fi preferat s-audă un Adrian Copilu' sau măcar p-aia cu telefonul şi cu „Nu-mi răspunzi la esemes / Ţi-l ciordăsc atît de des..."

Pornul şi laptele

muzeul figuranţilor de ceară

Cioc, cioc on Heaven's door

La Balul Arhitecţilor, organizat vineri la Cercul Militar Naţional, Emil Constantinescu şi cei doi bodyguarzi ai lui au venit cu vreo jumătate de oră înainte ca oaspeţii să se strîngă pentru sindrofie. Invitaţia indica deschiderea porţilor unei expoziţii aflate în aceeaşi incintă la ora 20,00, şi abia după aceea începerea balului prilejuit de împlinirea a 113 ani de la fondarea Societăţii Arhitecţilor din România. Sărind peste vizita la expoziţie, la ora opt şi oleacă, fostul preşedinte şi-a lăsat sepepiştii la uşă şi a descins în sala de bal aproape goală. După un tur derutat al incintei şi vreo două zgîlţîieli politicoase din ciocul cărunt, la nici trei minute după sosire, Constantinescu s-a retras cu pas agitat pe aceeaşi uşă pe care se implementase.

Ori claie, ori bălaie

Herstilistul devenit celebru nu atît cu ajutorul coafurilor sale, cît datorită hălăciugii sale blonde, Marian Dîrţă, s-a transformat în umbră a Elenei Cîrstea pe durata repetiţiilor şi a spectacolului celei de-a doua semifinale a Eurovisionului românesc. El a stat de-a stînga recent măritatei şi vertiginos divorţatei şi în vestiar, şi în green-room-ul spectacolului. Deşi din cînd în cînd mai înfigea cîte-o coadă de pieptăn în freza clientei, era limpede că rolul său era mai degrabă unul de susţinător al moralului cocoşat de neliniştii al cîntăreţei. Ţinînd seama de preocupările comune ale celor doi pentru parapsihologie – Elena Cîrstea a studiat vreo două semestre de parapsihologie într-o particulară înfiinţată şi iute desfiinţată după Revoluţie, iar Dîrţă e degrabă vărsător de consideraţii stranii despre lume şi viaţă –, am dedus că cei doi au găsit împreună o modalitate originală de a-şi descîlci propriul destin, în timp ce au început să-şi încîlcească părul în acelaşi stil.

Bebe, lasă-ne, motănelul unde e?

După ce ne-a învăţat, aproximativ, cum să facem dragoste aproape perfect, Bebe, sexologul Mihaelei Tatu, se întoarce la Humanitas cu un titlu la fel de abisal: *Cuplul conjugal – ori la bal, ori la spital.* Mie, personal, Bebe ăsta nu-mi inspiră încredere: pare genul de sexolog care o cam plimbă, vrea cu tot dinadinsul să consilieze şi el ceva, să dea autografe, să se vadă pe sticlă, să fie un fel de Marius Tucă al orgasmului conjugal. Numai că, răsfoind cartea, am descoperit că ţara asta perversă are sexologii pe care-i merită. Conceptul de bază al lucrării este „huţa-huţa", iar personajele reale care o populează (pacienţi de-ai lui Bebe, nişte obsedaţi) sînt mai tari decît concurenţii de la *Ciao, Darwin.* Daniel are probleme cu „motănelul" dintre picioare, Remus se uită la site-uri porno, Elvira are o memorie îngrozitoare. Bebe, sexologul, zice că nu e nici o problemă: „Peti, hai să jucăm un joc (...) Te pregăteşti să vii pe o planetă nouă, numită Pămînt". Se nasc nişte tipologii, sentimente, nişte „cupluri" simbolice, fiecare cu problemele lui de viaţă. Cuplul „Cristi Ţurcana sau atîta puritate n-am întîlnit la nici o femeie", „mi-o ţine prezervativul", cuplul „moşul-zmeu şi juna luminoasă" sau, cel mai controversat dintre toate, cuplul „Laur, fă ceva că mă plictisesc".

Cazino cu parfum de manele

Sîmbătă seară, în cadrul fostului hotel „Bucureşti", s-a deschis un nou cazinou destinat românilor cu buzunare încăpătoare şi simţ de aventură generos. Protagonistul momentului artistic cu greutate al întîlnirii a fost Adrian Minune, fost copil al manelelor din Berceni, actual părinte al kitsch-ului de pretutindeni. Mica vedetă a acceptat să susţină un microrecital manelos pe scena cazinoului, nu însă fără a pune şi el o condiţie organizatorilor: pentru a accepta postura de *guest star,* Adrian Minune a cerut ca, la intrare, oaspeţii să primească, alături de parfumurile franţuzeşti pregătite, şi ultimul CD cu manele al cîntăreţului mititel. Ceea ce s-a şi întîmplat. Invitaţii amatori de ruletă şi blackjack precum şi jurnaliştii acreditaţi au plecat cu ultimele minunăţii muzicale în sacoşă, ca să-şi amintească în nopţi bete de parfum de această întîmplare simplă.

Ce-şi dosesc femeile în afară de 100 de euroi cash

Ce le înnebuneşte pe femei, în afară de bani, n-am ştiut niciodată cu exactitate. Dar toată campania asta m-a înnebunit, mă urmăreşte, mă obsedează, n-am înţeles absolut nimic! În speranţa că, măcar în al doişpelea ceas, voi pricepe şi eu ceva inefabil din eternul feminin, am frecventat asiduu două party-uri pe aceeaşi temă, sub genericul „99,3% Feminin", organizate de Radiostar de 1 şi 8 martie, în Club A. Ocazie cu care toate femeile din incintă au fost invitate să-şi exprime cele mai arzătoare dorinţe, mă rog, cel puţin alea care se încadrează lejer în suma de 100 de euro pusă la bătaie de organizatori. Pe scurt, iată cam ce şi-au dorit femeile din ziua de azi, după cum reiese din formularele scrise cu mînuţele lor jucăuşe: telefoane Nokia (care să facă poze, inclus vibraţii); excursii la munte, în străinătate, pe Marte; role, schiuri, vibratoare cu aromă de căpşună (facultativ – cap mobil, inclus leduri); 100 de euro în mînă, să nu ne mai complicăm; băutură moca; emisiune la radio; băutură moca pe viaţă. Una singură a zis că vrea o căruţă de cărţi, cam cît ai putea umple dacă le cumperi din anticariat, de la reduceri. O fi vreo studentă din aia perversă, care se excită cînd îi vorbeşti murdar, cu neologisme.

Veninul şi cînepa

Bună seara, stimaţi consumatori şi dragi nuntaşi! Maestre, bagă un Cinzano! Aşa, deci, cum vă spuneam... dragi eurovizioni, mă bucur mult să cînt bine şi să vorbesc prostii în localitatea dumneavoastră.
Elena Cîrstea, cea mai bătrînă cîntăreaţă mică de la noi, atît de mică încît n-a reuşit să ia o finală întreagă, ci doar o jumătate: prima semifinală Eurovision

Piersic Show: mit şi adevăr prolific

Săptămîna trecută am fost invitat la emisiunea lui Florin Piersic. Băi, ciocoflendere, mi-am zis, ce să cauţi tu la emisiunea *Piersic Show* de pe TVR2, nu te uiţi ce faţă ai, păi cu faţa asta de Jean Constantin în mizerie sperii şi muştele de pe ecran, cînd te vede lumea aşa mic zice că n-ai bani de frigider, băăăi, te pup, te îmbrăţişez – şi dus am fost în „Music Club", unde s-a filmat tot episodul. Aici ne aştepta (pe Dara Mihaela Codescu şi pe mine) însuşi tata lu' Mărgelatu, mai nedormit ca niciodată la gîndul că dă piept cu ziariştii şi nici măcar nu-şi luase cu el flintele din debara. Dar după aia a fost simplu, omul şi-a intrat în rolul de moderator şi greu s-a lăsat convins să nu ne povestească, pe larg, despre îngeri, frigidere, doctori veterinari, poliţişti din München, pălincă de la Cluj, femei sau pur şi simplu actriţe multe din viaţa lui. Ba chiar şi-a adus aminte că noi, băieţii ăia bine mobilaţi de la *Academia Caţavencu,* care n-avem toate ţiglele pe casă, l-am băgat într-un colaj unde el era Harap-Alb, iar Ion Iliescu, normal, pielea ursului din pădure. La sfîrşit, i-am cerut maestrului o poză aşa, mai reprezentativă. Cu dedicaţie specială pentru cititorii noştri vechi, care-s la fel de nostalgici ca Florin Piersic, iată-l deci pe Haiducul lui Şaptecai în civil, lîngă al său junior: Florin Piersic jr. Care acum s-a făcut mare, cel mai bun actor la Gala Premiilor Uniter în 2003 şi, spre deosebire de Mărgelatu (care, pe vremea lui Ceauşescu, nu găsea la piaţă decît seminţe), mare consumator de Sex, Drugs and Rock & Roll.

Colierul de turcoaice

Localul bălan

Piaţa Dorobanţi vorbeşte ungureşte!

O vilă elegantă de pe Calea Dorobanţilor, chiar vizavi de piaţa cu acelaşi nume, a căpătat de cîtăva vreme o înfăţişare elegantă, mai ales seara, cînd, în lumina proiectoarelor, poţi citi scris cu vopsea pe faţadă ***Kiraly Csarda.*** Rezonanţă ungurească, şi dacă întrebi afli că înseamnă pe româneşte cam „Popasul Regelui". Ei, dacă-i aşa, trebuie să fie ceva bun pe aici, şi deci intrăm. La parter e o sală de, să-i zicem, pub, şi nu ne ocupăm aici de ea. La etaj însă, într-un spaţiu curat şi aranjat exact ca în hanurile ungureşti de ţară, este restaurantul. Curat, cochet, sobru şi chiar elegant, cu tacîmuri, veselă şi feţe de masă impecabile, îţi aduce plăcere încă de cînd intri.

Mesele se pot rearanja, după numărul de clienţi, într-un spaţiu totuşi cam mic pentru cîţi amatori de gastronomie maghiară s-ar găsi în Bucureşti.

La asta se mai poate încă gîndi Ioan Andone, fosta speranţă de la „Corvinul" şi mai apoi una din gloriile sigure ale fotbalului românesc. Nu, nu în calitate de client sau de antrenor la „Dinamo", ci chiar în postura de asociat în patronatul lotului unguresc al localului.

Nu mai contează a cui a fost ideea cînd lucrurile ies bine. Pentru că asta s-a întîmplat aici, a ieşit un lucru bun şi curat.

Bucătarii sînt unguri, o parte din personal provine din judeţul Harghita, aşa că elementul de autenticitate este asigurat.

Clientela e cosmopolită şi serioasă, servită în deschidere cu o pălincă adevărată, din partea casei, în nişte ceşcuţe de lut ca nişte lulele mici, pe un fond muzical în care la un moment dat poţi recunoaşte şi celebra piesă „ungurească" *Ciocîrlia,* de Grigoraş Dinicu. Ce să-i faci, sîntem noi balcanici, dar şi multiculturali.

Şi acum urmează ceea ce e cel mai important: mîncarea. Mîncarea, dragii mei, este fără cusur de bună. Asta bineînţeles pentru un cunoscător avizat de gastronomie bazată pe paprika. Adică ceva mai picantă, dar nu mult, ci exact atît cît să te simţi bine şi chiar foarte bine, deşi în ultima vreme porţiile s-au mai micşorat, localul devenind din ce în ce mai căutat. Preţurile sînt acceptabile, comparînd raportul calitate-cantitate, cu cele din restul oraşului. Într-un fel nu vi l-aş recomanda, ca să fiu sigur că voi găsi totdeauna o masă liberă, dar eu nu mă pot bucura singur de un lucru bun, aşa că încercaţi şi voi să fiţi regi pentru un prînz sau o cină la ***Kiraly Csarda!***

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă; ca la tata acasă; ca la mine acasă; ca la mă-sa acasă.*
- *ieftin ca braga; caută-te-n buzunar înainte de a intra; e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs; numai dacă te invită cineva care plăteşte.*
- *poţi să şi adormi; curăţel; ai grijă pe unde păşeşti; n-ai putea să mai rabzi?*

dosarele hardcore

ABC-ul iubirii începe de la litera XXX

Primarul Vanghelie învață să scrie bilețele cu o ziaristă

Setea de cunoaștere a lui Marian Vanghelie nu cunoaște limite, ca și gramatica domniei sale. Chestiunea era evidentă încă din septembrie 2003, cînd primarul sectorului 5 a inaugurat o școală modernă, de 2 milioane de coco, și nu un liceu industrial pentru copiii aurari care vor să învețe, așa cum se aștepta toată lumea, judecîndu-l după aparențe. Să revenim: în ciuda relațiilor sale dușmănoase cu banul public sau genurile substantivelor, Marian Vanghelie e și el primar. În această calitate, el trebuie să fie prietenos cu ziariștii, să stea de vorbă cu ei, să nu se lase intimidat de acele instrumente ciudate pe care le folosesc la muncă și pe care intelectualii le numesc pixuri.

Ei bine, primarul Vanghelie a reușit! Ziarista favorită a domniei sale nu numai că n-are nevoie de pix, preferînd laptop-ul, dar este și studentă la Colegiul Național de Apărare, alături de consacratele Floriana Jucan și Diana Lăscărescu (iubita faimosului sponsor Peter Imre). O cheamă Simona Sofian, are 26 de ani, un trup felin, de amazoană, care ar scoate din minți și din izmene orice general în rezervă din armata română, și niște mîini fermecate, care știu arta masajului. Iar cînd spunem *masaj,* nu ne gîndim deocamdată la prostii thailandeze, cu bețigașe parfumate, în biroul lui Vanghelie, ci la clasicul masaj pentru cîrcei la ceafă și pus sîngele-n mișcare. Căci fata a terminat un liceu medical, are diplomă de asistentă, iar colegii ei de redacție, de la *Național*, au beneficiat, ani de-a rîndul, de tratamentele ei ambulatorii. În alte considerații medicale nu ne lansăm.

O seară de neuitat cu 3.500 de femei

Știm doar că Simona a fost mai întîi secretara redactorului-șef, apoi iubita cît se poate de oficială a unuia dintre editorialiștii ziarului. Iar de vreo cinci ani lucrează la secția social, specializarea – primării, cu masterat în Primăria sectorului 5. Acolo o găsiți, zilnic, pierdută în hățișul administrației. De unde numai primarul Vanghelie o poate scoate din cînd în cînd, la o prăjitură cu frișcă peste tot și la o notă informativă strecurată abil în decolteu, despre economate și revelioane de partid.

Armonioasa lor relație de serviciu nu miră și, jurnalistic vorbind, nu deranjează pe nimeni. Repetentul Marian Vanghelie și-a luat diploma de bacalaureat în 2001, cu pile, la Liceul „Kogălniceanu" din Snagov. Iar ziarista Simona Sofian, mînca-i-aș gura ei, are niște picioare superbe, cu care scrie în general niște știri scurte, care nu o epuizează complet (o mică excepție: articolul de jumătate de pagină de luni, intitulat sugestiv „3.500 de femei sărbătorite de Vanghelie de 8 martie", cu subtitlurile „O seară de neuitat" și „Școli la standarde occidentale"). Altele sînt aturile duduiței: deschide uși capitonate numai cu ajutorul circumferinței sufletești, poartă cu demnitate fuste mini, din materiale scumpe, vaporoase. Ocazional a prezentat chiar și modă, pe marile scene ale țării, pentru Mama Zina Dumitrescu, de pildă. Lucru cu care un pesedist mic, agramat și pervers ca Vanghelie nu poate decît să se mîndrească. În definitiv, protejata lui de la primărie n-a tocit băncile facultăților de Drept, ca alte manechine.

Biroul de moravuri ușoare

e lung pămînt ba-i destrăbăl

La ziua lui Ion Iliescu a răcnit o stea

Domnule președinte, vă mulțumesc, să trăiți, săru' mîna! Bine-ați venit la aniversarea zilei cîinelui lui Nicu Gheară! A, e și ziua dumneavoastră? Ce fericită coincidență! Vă fac imediat un program și lu' matale, da' după ce trec pe la Rod Stewart, că ne-a făcut semn domnu' Gheară să-i înveselim manechinele la masă.

Ion Iliescu, un președinte modest care a ajuns de la Volga neagră a partidului la Lada de gunoi a istoriei

Anul acesta, pe 3 martie, președintele Ion Iliescu și-a petrecut pentru ultima dată – sperăm noi, pesimiștii – ziua de naștere la Cotroceni. După vizitele de la prima oră ale nepoților din gașca lui Năstase – pe care bunicuța i-a primit cu prăjiturele și povești din folclorul rusesc –, a început show-ul. Nu au lipsit muzica live, blondele și gospodinele, de exemplu, Mihaela Tatu. Descins din limuzina sa primită rest la 50.000 de parai de la nașu' Nicu Gheară, Marcel Pavel a intrat pe ușa palatului cu Sanda de mînuță (zisă și Ladoși la prima semifinală a concursului Eurovision, faza pe țară). Fata, blonduță, finuță, a stat cumintică-n banca ei, răvășită de întîlnirea cu președintele. Dar eroul muncii de la Tallin și-a zis că n-ar strica deloc să-i dedice sărbătoritului un șlagăr exersat îndelung între *Perinița* și tortul miresei. Așa că, după niște urări fără număr, în genul tradiționalelor „Să ne trăiți, dom' președinte!" și „Vă mulțumim că existați!", Marcelică a executat *a capella,* în fortissimo, o „Frumoasa mea" care a zdruncinat pereții încărcați de istorie și brăcinarii de gală ai SPP-iștilor din dotarea președintelui. Manevră menită, evident, să-l umilească definitiv pe consilierul de la Ministerul Culturii, Doru Tufiș, care a interpretat, ceva mai discret, un cîntec despre „un turist rătăcit" prin Europa. Probabil, România.

Cînd credeam c-am scăpat, în Sala Unirii a dat buzna exasperantul actor de mîna a șaișpea Costin Mărculescu (nu vi se pare că și ăsta e cam arogant?), cu o liotă de manechine tupeiste de la agenția proprie. În compania cărora Nea Nelu, vulpe bătrînă, nu s-a fistîcit deloc și nu s-a lăsat pînă nu le-a pupat pe toate, dar absolut pe toate, părintește, afișînd constant zîmbetul acela amabil și pervers, pe care-l știe toată națiunea.

Modelling și marketing politic

În atenția cititoarelor noastre din port:

Frații Mazăre – cei mai tari în topul burlacilor! Pesediști, bineînțeles.

Articolul nostru de acum două săptămîni despre primarul Mazăre și iubita lui de la penitenciar a stîrnit un strașnic interes. Mai ales la Constanța, unde știrea a făcut valuri și a stîrnit panică printre admiratoarele fidele ale lui Radu. Faptul ne obligă moral să revenim, la un scurt, cu niște precizări. Deci este pur și simplu adevărat, dragele noastre: Mazăre i-a dat Nicoletei Ungureanu un inel. Din aur – metal prețios, dur la atingere, în care ea, suflet sensibil, simte din proprie inițiativă fiorul unei logodne. Pe de altă parte, Nicoleta (fost manechin, fost gardian, actualmente funcționar la Penitenciarul Iași) are și alte motive de mîndrie și background intelectual: ca orice model cu dimensiuni aproape perfecte, ea și-a luat, recent, diploma în Drept (nu contează la ce particulară). Și, atunci cînd nu-și face unghiile sau nu citește Codul Penal, să vadă ce mai e la modă, este studentă în anul al II-lea la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași, Facultatea de Studii politice. Interesant amănunt, din punct de vedere politic: se zice că, acu' vreo trei ani, Mazăre a luat-o cu el la Constanța, în scopul de a sărbători Paștele și a număra niște ouă alături de Dana și Adrian. Din păcate, nu putem ști ce părere a avut atunci Nicoleta, ca specialistă în penitenciare, despre taioarele de firmă și cocul arogant al Danei. Și nici ce crede domnișoara Ungureanu, ca simplu manechin, despre corupție și șeful ăla mare al iubitului ei Mazăre, de la PSD.

P.S. Acum cîteva zile și, evident, cîteva nopți, un organ al PSD-ului constănțean – mai exact, un organ de presă, ca să nu creăm confuzii – a realizat un top al celor mai „rîvniți" burlaci din partid. Deocamdată, al celor rîvniți de femei, nu de către PNA. Pe primele trei locuri erau plantați exact frații Mazăre: Radu Ștefan, Mihăiță și Alexandru. Ceea ce demonstrează că nu trebuie să fii manechin în tinerețea timpurie, ca Oprișan de la Vrancea, ca să ajungi baron frumos și inteligent.

Tomiss Univers

Tăt *banatu-i* fruncea...

Direcţia de Sănătate Publică Timiş are un site. Site-ul ei, al Direcţiei de Sănătate Publică Timiş, adică DSPT. Şi pentru că toate aceste iniţiale trebuia să poarte un nume li s-a spus simplu **www.dsptimis.ro**. Site-ul este simplu, curăţel, iar cei care intră aici să se caute de sănătate pot găsi informaţii despre structura instituţiei, legislaţie, autorizaţii sanitare, concursuri, precum şi o secţiune de „link-uri utile“ pe care am intrat şi noi la recomandarea unui cititor timişorean. Unul din link-urile utile sănătăţii timişorenilor este şi **www.cnsas.ro** – adică, citäm din realizatorii site-ului, *Casa Naţională de Sănătate şi Asigurări Sociale*. Beton! Click pe link şi iată că ajungem în mod bizar la www.cnsas.ro, adică la adresa *Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii*. Ni se pare clar o lucrătură politică. PSD-ul ar vrea să-i deruteze pe domnii Pleşu, Patapievici şi Dinescu şi să-i trimită la serviciu la CNAS în loc de CNSAS.

Veşnicia s-a născut la virusat

Stimaţi cititori utilizatori de Internet, avem neplăcerea să vă anunţäm că versiunile virusilor Beagle, Netsky şi MyDoom au ajuns zilele trecute la ultimele versiuni: K, F, respectiv H. Cei interesaţi să adopte un virus pe calculatorul lor o pot face foarte simplu deschizînd attachment-urile (chiar şi de la cunoscuţi) cu extensia .pif, .scr, .exe, .zip. De regulă, virusul nu cere de mîncare deoarece se hrăneşte singur cu adresele prietenilor tăi, la care ataşează documente pe care le găseşte prin calculatorul tău. Cu burta plină de adrese reale, virusache ăsta micu' se apucă şi face bani din *spam,* adică le vinde ălora care trimit mesaje publicitare. Ba unii îţi deschid şi *backdoors,* ca nişte viermi ce sînt, pentru a ataca alte sisteme folosindu-se de computerul tău. Destul de nasol. Specialiştii de la F-Secure au descoperit în codul lui Beagle.J următorul mesaj: „Hey, Netsky... don't ruine our bussiness, wanna start a war?“, iar în cel al lui Netsky.F un altul: „Beagle, you are a looser!“. Care va să zică, război.

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

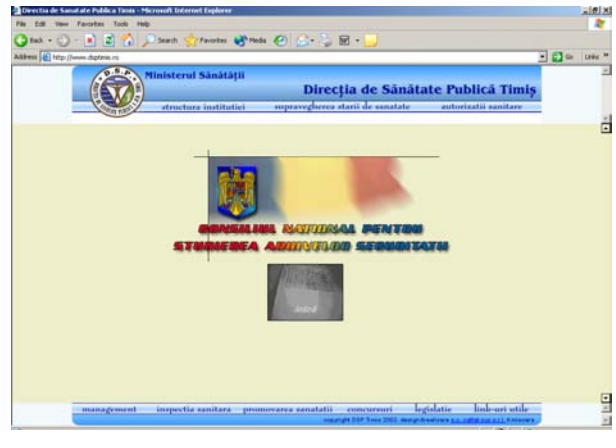

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **În viitor lumea nu o să se mai ducă la serviciu să muncească. În schimb, o să stăm cu toţii în pat conectaţi la Internet direct prin creier şi o să ne facem treaba doar gîndindu-ne la ce avem de făcut. Birourile or să se închidă şi or să dispară treptat. Bine, nu chiar toate. Unele dintre ele or să ajungă la Muzeul Birourilor şi or să fie vizitate de nostalgici după zilele în care te duceai la, normal, birou. Iar Muzeul Birourilor există deja, la www.officemuseum.com.**

■ **Considerată de mulţi ca fiind cea mai importantă influenţă asupra micro-eco-comportamentalismului postmodern, enervarea produsă de colegi este atât de enervantă încât afectează direct productivitatea muncii. Din cauza unui coleg enervant nu am avut eu cum să mă gîndesc la un text mai frumos şi a trebuit să mă duc la www.EssayGenerator.com, un site care generează texte după dorinţă, poftă şi subiect.**

■ **Mi-aduc perfect aminte de prima mea prietenă. O chema Mirela, era din Timişoara, eu aveam 4, ea avea 5 şi fugea mai repede decât mine. Mi-aduc perfect aminte cum mi-a spart frate-miu capul cu o piatră albă cu vinişoare gri care formau un „w“. Mi-aduc perfect aminte cum ne-a promis Ivan Iliescu marea cu sarea la primele alegeri. Mi-aduc aminte perfect o mie de lucruri mărunte, dar tot nu mă pot compara cu oamenii care memorează ordinea a 713 cifre sau ordinea cărţilor dintr-un pachet de cărţi de joc. Ei sunt campionii ţinerii de minte şi au site la http://www.usamemoriad.com.**

■ **Am vrut să dau link-ul către site-ul unei celebrităţi/vedete din România, dar nu m-am putut hotărî cine ar merita asemenea onoare. Andrei Gheorghe mă enervează de când aruncă oameni de pe decor, Bîrlădeanca nu are poze goale, Nicolae Guţă nu are site, Andreea Esca s-a îngrăşat etc., etc. Deci a trebuit să apelez la cineva din străinătate, care tocmai a împlinit 40 de ani şi arată la fel de bine ca în ziua în care am cunoscut-o. Doamnelor şi domnilor, wwwpinkpanther.com.**

Net plus ultra

Condica de sugestii și reclame

80 de mii de lichele sub mări

Iată un alt caz interesant pentru olandezul Arie Oostlander. În timp ce în țara dumisale se face agricultură sub nivelul mării, la noi nu ai voie nici să faci plajă sub apă, la 15 metri. Aberant! Mai ales că așa ar mai fi putut admira și turiștii veniți din UE economia românească dusă de mult pe copcă și intrată rău la apă.

APAPS de ploaie

Vanghelie-vanghelie cu minte de butelie

Vanghelie este primar al sectorului 5. Vanghelie are economat. Sloganul lui Vanghelie și al economatului său este: „Aici îți poți permite orice“. Iată ce și-a permis Vanghelie în cei patru ani de primărie: fals, uz de fals, bacalaureat fraudulos, admitere la două facultăți, fraudă fiscală, cumpărarea prin acoliți a magazinului „București“. Acest om a fost mereu conform cu el însuși, cu ideologia sa. La magazinul lui, orice e posibil. De exemplu, să-ți lași sacoșa în față, la rînd, să pleci discret cu diplomatul, prin spate, iar Curtea de Conturi să nici nu te vadă.

Primarul sectorului cinici

Comunicare pe care

Cretino ma simpatico

Cretinii sunt pentru publicitate ce este carnea de oaie pentru mici. Cu cât sunt mai simpatici, cu atât sunt *the little ones* mai gustoși. Râzi, servești, dar te și saturi și te întrebi dacă nu e cam pervers să promovezi un produs inteligent cu ajutorul unor neinteligenți. Haideți să haidem să bem o cafea cu urâtul ăla mic, țepos și smucit care aduce o fată acasă în zori, când părinții dorm. Ei, cum e? Fata promite, dar băiatul arată ca un viitor criminal în serie, pe motiv de frustrări sexuale. Păi, dacă vorbim de aspirație, atunci e clar că taică-su are mai multe șanse. *Deci, în concluzie, puterea dezmierdaromei* se bazează pe neputința unui agarici fără perspective, cu care publicul trebuie să simpatizeze. De ce, maică, să placă la mine un viezure libidinos, pus într-o situație incredibilă și fără nici un haz? L-aș trimite în armată să se întoarcă bărbat sau femeie, pentru că trebuie să-i fie indiferent dacă bea cafeaua cu sau fără (b)rom. *Cretino ma non simpatico.* Al doilea cretino e cel care umblă cu o periuță de dinți prin oraș și o întinde spre diverse jeturi de apă. Ăsta mi-a adus aminte de un țicnit din Brăila mea natală, care circula alergând pe carosabil, imitând sunetele unei motociclete. Oprea la culoarea roșie a semaforului, alături de ceilalți participanți la trafic, semnaliza și zâmbea amabil în timp ce acorda prioritate pietonilor, cu un gest elegant. Inofensiv, inofensiv, dar dacă l-ați vedea pe ăsta cu periuța, nu v-ați aduce aminte de acel cretino mascat din spotul Seat, cel care străpunge ceapa cu un cuțitoi, în loc să nimerească ditamai grataragiul? Nu v-ar fi teamă să nu fiți hăcuiți cu periuța pentru un strop de apă de un maniac al igienei orale? Ăsta chiar pare un caz patologic, la fel ca și creativul scelerat care a putut imagina așa o enormitate. Iar gluma de la final, unde demențilă al nostru nu-și lasă periuța sub jetul cristalin al orgănașului unui amoraș, ne lasă să bănuim că tipul s-ar putea să fie și puțin yoghin de-al lui Bivolaru. *Cretino ma demente.* Și al treilea subiect ar fi domnul acela cu căciuliță și expresie de evadat de la Plătărești, care se întâlnește cu marmota. Cum nici eu, nici voi nu putem crede că marmota învelește ciocolata în staniol, povestea poate fi suspectată de delir. Însă finalul cu expresia doamnei și încuviințarea: *Sigur că da!* ne dau de înțeles că ea știe că sub căciuliță e deranj mare. Și uite-așa, caraghiosul se dezvăluie *cretino ma simpatico*. La final, i-aș aduna pe toți cei evocați mai sus într-un singur spot. Să fie o campanie socială de integrare a tuturor celor care ne jignesc inteligența? Atunci sloganul e clar: Cretino ma simpatico. Sau și mai direct: ucigașul să nimerească periuța, căciulița Plătărești să-i explice tatălui agariciului cum e cu marmota și agariciul să întrebe: Tată, o Salvare?

Răzvan EXARHU

Trusa de scule de la degetul mic

În sfîrșit, a apărut și locul în care Radu Vasile (vă mai aduceți aminte de el?) își poate duce la reparat celebra unghiuță mini-tehnicus de la degetul mic. În funcție de necesități, ea se poate aranja în formă de șurubelniță stea, cheie franceză, mops, menghină sau cric. Pentru cei mai profunzi, precum poetul Radu Mischie, poate fi chiar transformată în complexă instalație de foraj nazal.

Tont Degeţel

Vena omoară pe șiret

Bine ați venit la cenaclul administratorilor de bloc „Marean Vanghelie“. Aveți alături o apariție publicistică pe geam datată din luna ianoarie a. curent. Pe această cale ținem săi anunțăm pe restanțieri la a. curent electric că mîine a venit factura care a fost loată de la aviziieri de căței maidanezi care intră noaptea în bloc la noi să se înțepe în vână. Facem un apel pe această cale la aurolaci care dorm în lift să nu se mai defecacă pe scări sau dacă nu se poate abține să nu mai să nu se mai șteargă cu lista la întreținere. Rugăm a se folosi prețurile de la intrare în apartamente sau cîini maidaneji de pe scară.

Vână, vidi, vici

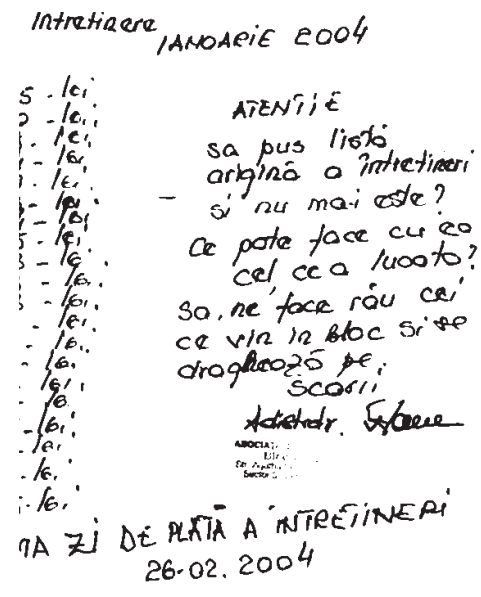

Aberația de libertate

Pet Shock Girls

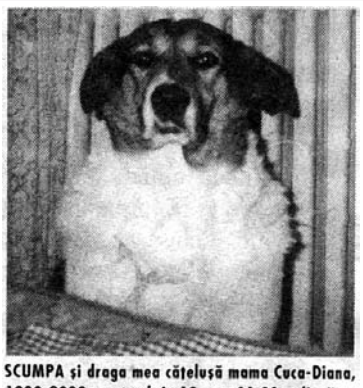

SCUMPA și draga mea cățelușă mama Cuca-Diana, 1990-2003, septembrie 10, ora 11.00 a dispărut în neant, prietenă adevărată, devotată și credincioasă. Aștept să te întorci acasă. Florin, Mircea Sevas, Oiță Ciky.

Iubita mea mamiță, iată, îți scriu din raiul cățeilor și vreau să stai liniștită, că aici e mult mai cald decît în apartamentul nostru. Am trecut și prin Purgatoriul pentru animale, care e un fel de calorifer imens în care cățeii neascultători sînt pedepsiți și fierți în propriul lor pipi care curge prin conducte. Eu am făcut afară de cînd m-ai luat, așa că am trecut repede în Paradis. Acum sînt o cățelușă angelică, mi-au crescut aripi îmblănite cu care zbor peste munți de oase și rîuri de Chappi. E chiar mai mișto ca-n reclama aia la Pedigree. Aseară m-am văzut cu Saint Bernard, care este cel mai respectat sfînt de-aici. M-a primit la el în cușcă și, la lumina lumînărilor din seu de hingher, m-a servit cu rom slab pentru cățelușe. A fost minunat. Te ling pe față și ai grijă să nu răcești. A ta pe veci, Cuca Diana.

Canina Ricci

Cei mai buni prieteni ai omului, latrupedele

DE lângă cheile Dâmboviței la Rucăr, răpus de o boală fără tămăduire, a plecat discret pe cărarea eternității nea Nae Soare, un om cinstit ca adevărul și sufletul cât muntele de mare. Așezat cu fața către Vârful Crucii, suferința ultimelor zile i-a fost alinată de cuvântul Bibliei, citit de Mărioța la lumina candelei aprinse. N-a mai apucat să ajungă în locul acela mirific de lângă Piatra Craiului, pe care l-a iubit cu adorație. Îl plâng toți cei apropiați și dragi și îl regretă cine l-a cunoscut. De acum înainte, poarta casei noastre de la Rucăr îl va aștepta zadarnic să o deschidă, iar un scaun de la masă nu va mai fi ocupat. Dâmbovița îi va murmura permânent numele, iar Fane, Tarzan și Negresa nu vor înceta să-l cheme cu glasul lor necuvântător. Suntem alături de Mărioța, Ani, Costina și Costel, asigurându-i de întreaga noastră solidaritate. Dumnezeu să-l odihnească în pace și să-i fie țărâna ușoară.

Mereu m-am întrebat cum au apărut comemorările în care animale se jelesc după stăpînii lor. Cine a fost geniul ăla anonim care a inventat drama zoologică de jale în proză? Ei bine, acum știu. După cum ați observat mai sus, Fane, Tarzan și Negresa erau talentați, dar, fiindcă erau animale, nu le publica nimeni, pentru că nimeni nu mai publică poezie în ziua de azi, nici măcar noi. Miorița a avut noroc cu Alecsandri, dar Agopian al nostru nici să n-audă de așa ceva. Așa că s-au dus cei trei căței îndurerați la alt jurnal și au plătit frumos la număr de caractere ca să-și vadă proza publicată. Și, cine știe, peste ani și ani se va găsi un mare culegător de așa ceva care să-i facă celebri în lumea celor care nu cuvîntă, dar scriu la ziar.

Ogară pentru doi

protecția presei

Manichiura și la aerogară!

Dan Mihăescu, corespondentul agenției de presă Rompres la Constanța, a fost împiedicat sîmbătă să pătrundă pe Aeroportul Mihail Kogălniceanu. El nu avea de gînd să fugă din țară, așa cum v-ați fi așteptat, ci dorea doar să relateze de la fața locului sosirea premierului croat, Ivo Sanader, pe teritoriul PSD dintre Dunăre și Marea Neagră. Jurnalistul de la Rompres a încasat respectiva interdicție din cauză că avea asupra dînsului o unghieră. Abia după negocieri aprinse cu forțele noastre de ordine – negocieri îngreunate serios, bănuim, de folosirea limbii române –, Mihăescu a fost admis pe teritoriul sacru, considerîndu-se că prezența unghierei în zonă nu reprezintă un pericol. Nu este clar dacă acel mic obiect era o amenințare pentru delegația străină care vizita Constanța sau pentru unghiile alea de la degetul mic al agenților de pază, dar, oricum, el a avut mare noroc că nu i-au descoperit și batista aia curată cu care a îndrăznit să meargă sîmbătă la muncă.

Senzațional! La Iași presa e liberă să bea apă

Ca să critici, la Iași, RAJAC-ul că jecmănește populația, și asta pe un post TV căruia i se văd trandafirii prin sticlă (TELE M), înseamnă că s-a întîmplat ceva. Ani de zile, Gigi Nichita, fostul director al RAJAC ajuns recent primar PSD, a fost criticat că toacă banii publici pe reclame ce îndemnau ieșenii să bea apă. Firesc, pînă azi, nimeni nu a cutezat să zică despre RAJAC nici pîs. Cum, la noi, presa e la fel de liberă ca găina-n țarc, o asemenea bruscă și nouă „libertate“ dă de bănuit. Fie că cineva a răsucit robinetul (cine?), încît șuvoiul de parai n-a mai ajuns la TELE M, fie vreun specialist de campanie electorală i-a șoptit la ureche celui ajuns pe scaunul lui Simirad că e musai o schimbare de imagine și, drept urmare, Nichita a pus el însuși dopul la țeavă. Cu banii din publicitate diminuați, rămas „pe uscat“ adică, TELE M e primul care a dat tonul anunțînd că la Iași presa pesedistă e din nou liberă să bea apă.

www.mma.ro

Dale lui Gherasim

Primarul Vasile Gherasim a făcut mult, mult de tot pentru sectorul 1 pe care îl administrează. În primul și în ultimul rînd, a făcut o stradă lungă de aproape un kilometru, pavată toată numai cu dale și cu trotuarul împrejmuit cu gărduleț din fier pe aceeași lungime. În tot Bucureștiul nu mai găsești o stradă luxoasă ca strada Duetului. E drept, pe ea locuiește chiar primarul Vasile Gherasim, ceea ce ar putea fi o explicație. Probabil pentru a vedea cum putea fi strada dacă nu locuia primarul pe ea, străzile perpendiculare au fost lăsate în stadiul de ulițe mocirloase, cu noroiul pînă la genunchi.

„Eu, cu fața casei dau spre viitor, spre civilizație, iar cu spatele casei sînt orientat spre trecut, spre anii cînd eram băiat la țară și mergeam cu vaca prin noroi la păscut. Asta-i Bucureștiul, o stradă ca la Paris, restul ca la Vîrtoape.“ – rîde un vecin de-al lui Gherasim.

Un alt vecin, însă, vede doar avantajele: „Mie îmi convine că a făcut stradă cu dale prin fața curții mele. Vreau să-mi vînd casa. Înainte o dădeam cu un preț, de cînd e strada dăluită, o dau cu 5.000 de dolari mai mult. Unde mai găsești stradă ca asta?“.

Pe cînd altul e de-a dreptul înfuriat: „A pus biscuiți pe strada lui și p-asta a lăsat-o cu pămînt, ca la țară, de mi se împotmoale mașina cum dă ploaia. Trebuie să chem vecinii să mă împingă s-o scoț. Păi, îmi plătește Gherasim vinu’ de l-am dat la vecini să mă ajute de fiece dată?! A cheltuit banii pe biscuiți în loc să puie asfalt pe toate străzile! Intra-i-ar un baton în cur! Acum, că vin alegerile, s-a apucat să puie pietriș pe străzile noroioase, dar cred că termină prin 2020. Cred și eu, pietrișul nu se pune ușor ca biscuiții, să termini în cîteva luni.“

O altă doamnă din zonă, ce-și ducea capra la păscut, privește lucrurile mai simplu: „Aleea Duetului e o stradă ca lumea. Cînd ajunge capra mea pe ea, trage ca nebuna. E bună strada! Pe străzile ăstealalte nici nu vrea să meargă, se opintește, că e noroi. Să nu se murdărească pe copite.“

Alexandru CĂUTIȘ

Manipularea părerilor în stat

Viața tihnită, de huzur, învârteli și vânători a guvernului Năstase a fost tulburată săptămânile trecute de un eveniment major: trei eurodemnitari – baroneasa Emma Nicholson, Arie Oostlander și Günther Verheugen au solicitat întreruperea negocierilor cu România. Dacă șucărul a fost stârnit de chestiunea adopțiilor, ulterior, în scăfârlia turbulentei Românii au fost indicate și alte bube, între care cele mai gogonate au fost „corupția“, „Justiția“ și „libertatea de exprimare“. În timp ce Bucureștiul era izbit de furtuna de la Bruxelles, echipa Agenției de Monitorizare a Presei/*Academia Cațavencu* (AMP-*AC)* tocmai ce măsura echilibrul cu care 5 posturi de televiziune și 7 cotidiene naționale tratau viața politică autohtonă. Orice specialist în domeniu știe că nu ai des șansa unei crize fix în perioada de monitorizare, pentru că, în timpul unei crize, presa se manifestă mai explicit în sensul tendințelor din perioadele de acalmie. Iar ce s-a întâmplat acum ne-a permis să declarăm că posturile de televiziune monitorizate manipulează grav cetățeanul. Momentul în care am trăit în forma cea mai palpabilă efectele manipulării a fost întâlnirea între cele două echipe ale AMP-*AC* care au monitorizat presa scrisă și, respectiv, televiziunile: celor doi sociologi care nu și-au mișcat ochii din televizoare le-a căzut fața când au aflat ce s-a petrecut, de fapt, între București și Bruxelles de la cei care au citit ziarele. Se poate trăi liniștit într-o Românie paralelă cu realitatea. Vă invităm să comparați câte **atacuri la adresa Puterii și a României** („atacuri“ înseamnă referiri critice emise de actorii politici implicați în criză; însuși subiectul crizei a stat în criticile adresate de eurodemnitari României) au fost difuzate de televiziuni față de presa scrisă *(graficul 1).* În schimb, dacă e vorba despre relatarea unor declarații de susținere a României, raportul se inversează *(grafic 2)*, principala activitate a colegilor de televiziune fiind să pompeze în mintea cetățeanului cât mai multe laude adresate cabinetului Năstase (din 10 știri, mai mult de 7 au fost, în medie, astfel de limbi), în timp ce în presa scrisă preocuparea pentru laude a fost, având în vedere gustul, mult mai redusă – 1,7/10 articole. Apărătorii politicilor editoriale ale televiziunilor invocă de obicei – pentru a explica diferențele de abordare a realității de către audiovizual față de presă – faptul că multe evenimente despre care se poate scrie nu se pretează la prezentarea pe micul ecran. Or, în cazul crizei privind întreruperea negocierilor, nu mai poate fi invocată o asemenea diferență, pentru că evenimentele au fost, în cvasi-totalitate, de aceeași factură: niște personalități politice au făcut declarații – care de bine, care de rău. Iar proba clară că natura evenimentelor a fost una și aceeași este felul în care cele două medii au tratat „atacurile adresate oficialilor europeni“ *(grafic 3)*. Cum o critică adresată baronesei îi durea fix în șpiț pe dulăii de știri din televiziuni, aceștia au intrat fără nici un fel de cenzură pe post. Efectul a fost că frecvența de apariție a fost identică cu cea din presa scrisă – adică au au fost prezentate toate cele emise. Soarta criticilor la adresa guvernului Năstase a fost cu totul alta: s-a băgat mult „adopții“, în schimb, s-a lucrat din greu la „Justiție“, „corupție“ și „libertatea presei“. Și asta pentru că, dacă despre adopții părerile pot fi împărțite (în fond, nu e clar dacă pentru copiii adoptați în străinătate viața nu ar fi mai bună decât în România), catastrofa din Justiție, cu produsul ei major – corupția și cu prima victimă – libertatea presei, sunt fapte clar negative. Nu te riști să le pui alături cu Adișor, principalul autor. Și uite-așa se face că televiziunile din România au cenzurat discursul parlamentarilor europeni și atunci când aceștia acuzau limitarea libertății presei. Pe România 1, Prima TV și Realitatea TV subiectul nu a fost difuzat niciodată. Unul dintre argumentele majore care ne-a fost livrat de către dulăii libertății cenzurii a fost faptul că – citez – „s-a constatat și în străinătate că interesul pentru informații negative este în scădere la nivelul cetățeanului“. Asta chiar a fost bună: efectul, la noi, este că vedem un Năstase în chip de îngeraș, plimbându-se printre mormane de cadavre și femei violate pozitive. În schimb, e clar că informațiile de interes public nu prezintă interes public. Deci articolul 31 din Constituție e greșit pentru că obligă instituțiile mass-media să difuzeze informații neinteresante.

Rezultatele monitorizării pot fi găsite la adresa www.mma.ro.

Mircea TOMA

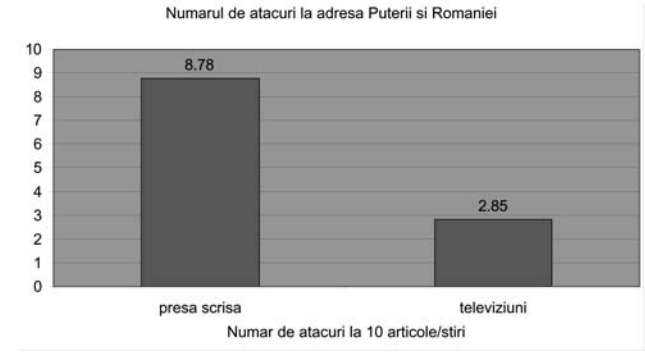

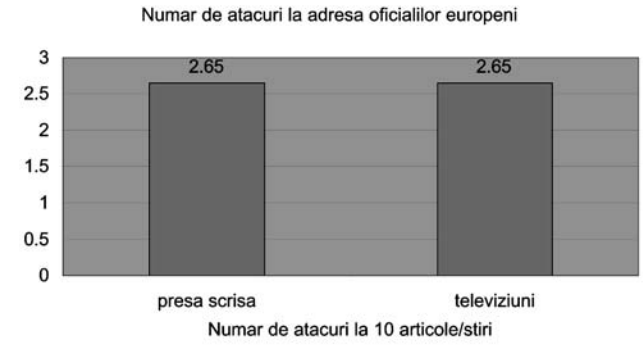

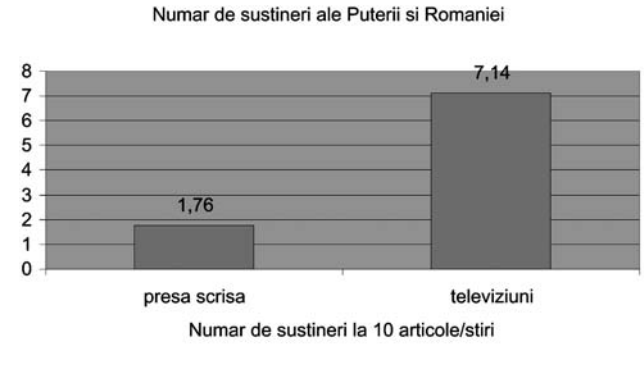

A sponsoriza, o fază de dînșii trecută pe inventar

Am fi putut spune că „a sponsoriza“ are o sonoritate foarte plăcută. Că, uneori, e numai o conotație pentru „a șpăgui“. Sau pentru „trafic de influență“. Dar nu o să spunem așa ceva. O să spunem o poveste tehnică, cu date. Cu miniștri secretari de stat, cu firme nemțești și, ca să nu ne plictisim, cu mulți bani.

Să spunem că, acum vreo doi anișori, statul (prin „Termoelectrica“), la ordinele exprese ale FMI, a decis să renunțe la unele termocentrale din țară. Zis și făcut anapoda: de la „Termoelectrica“ (aflată în subordinea lui DIP), termocentralele au trecut la consiliile locale sau județene. Deci au trecut tot la stat, dar ce mai contează? Ți-am tras-o, băi, FMI! Ne vedem la vară, la memorandum!

A doua fază a fost închegarea COGEN (o asociație a termocentralelor ieșite din „Termoelectrica“), care să lucreze – în timp ce noi dormim liniștiți sau măcar zgribuliți – pentru căldura din casele noastre. A treia fază a fost numirea ca președinte onorific la COGEN a lui Iliuță Ștefan, ministeriabil MAI. Și cum mai trebuia ceva, fiindcă treaba nu era încă suficient de aiurea, COGEN s-a gîndit că are nevoie și de niște sponsori. În capul listei – cu voia dumneavoastră, domnule Blănculescu – Schmidt-Bretten Romania SRL: sponsor COGEN Romania. Și cînd spun *sponsor,* chiar la asta mă refer. Cu contract semnat și parafat, să nu am eu căldură la iarnă în calorifer dacă vă mint. Și ce dacă Schmidt vinde în draci echipamente pentru termocentrale? Și ce dacă, ca sponsor, Schmidt se pregătește pentru o licitație de zeci de miliarde la CET Iași pentru module termice (care CET Iași, vă amintiți, este chiar membru fondator al COGEN)? Și ce dacă statul, prin ministeriabilul Iliuță, girează sponsorizarea? Nu-i nimic rău în asta, e chiar facere de bine. Iar facerea de bine nu mai spunem ce e.

Biroul de aprofundări contabilicești

Din nou la cassă

Scara de valori la Bursa de Valori

Yasser ArAPAPS află cu mare bucurie și osebită stimă că Bursa de Valori București vrea să-și facă un sediu nou. De cîte ori aude de sedii noi, Yasser ArAPAPS se bucură de parcă ar fi sediile lui. Nu mă întrebați de ce se bucură așa de mult, nici mie nu vrea să-mi spună. Treaba lui. Însă mai puțin bucuros a fost Yasser ArAPAPS cînd a aflat că BVB-ul lui Stere Farmache a aruncat deja aiurea în jur de 300 de mii de dolari, pe terenul pe care ar fi urmat să se ridice noul sediu. Țeapa pe care și-a luat-o BVB-ul, cu tot cu avocații lui superplătiți, constă în faptul că terenul cumpărat mai fusese vîndut înainte de vreo 4-5 ori. Tot sub formă de țeapă, se-nțelege.

Comisionul voiajor

Yasser ArAPAPS află cu mare întristare că, din cauza țepei de mai sus, BVB a renunțat la un mai vechi obicei de-al său, acela de a reduce o dată pe an comisioanele pentru tranzacții. Îl știți pe prietenul meu Yasser ArAPAPS, cum aude că se renunță la un obicei, cum se întristează. Sper că o să-i treacă tristețea cînd o să-l anunț că gaura de la BVB nu are cum să se acopere din sumele astea. Îl știți pe Yasser, cum aude de găuri care nu pot fi acoperite, cum saltă inima-n el de bucurie, pervers mic ce e.

Dreptul de preempțiune calcă strîmb

Yasser ArAPAPS află, tot cu întristare, că o rudă apropiată de-a lui, anume APAPS, a transformat datoriile Oltchim în acțiuni. Yasser nu s-ar fi întristat atît de mult dacă n-ar fi aflat că datoriile respective aveau legătură cu niște credite de la Bancorex și că APAPS nu le-a acordat celorlalți acționari de la Oltchim dreptul de preempțiune. Probabil că pentru asta acționarii ar fi trebuit să acorde la rîndul lor dreptul.

Premium I cu coroniță

Să zicem că ai un plan de afaceri genial: cumperi carburanți de calitate inferioară de la rafinăriile din Ploiești; pe carburanții ăștia întocmești acte false și îi treci ca fiind, să zicem, motorină; apoi, cu carburanții inferiori și cu actele false, te prezinți la o benzinărie Petrom și plasezi marfa ca motorină, cu tot cu taxele de drum. Ăsta-i planul. E bun, chiar genial, dar ca să meargă îți trebuie o relație la rafinărie și încă una la benzinărie. Se rezolvă și asta, nu-i greu. Totuși, îți mai trebuie ceva. Corect, o firmă prin care să plimbi actele false. Ți-o faci și pe asta, dar ce nume îi pui? Aici e partea cea mai grea a afacerii. Dar nu disperați, sînt oameni care au trecut și de asta. De exemplu, Sporer Petru din Timișoara, zis Baronul, care și-a făcut firma Gajo Dillo. Numele acestei firme vine din țigănescul „Gajo dillo”, care pe limba șoferilor majoritari înseamnă „Român prost”. Hai, că un nume mai bun nici voi n-ați fi găsit. A venit timpul ca statul să se adapteze și el la noile realități pe care le încurajează. Pentru început, ar fi de bun-simț ca ANC – „Autoritatea Națională de Control” să-și schimbe și ea numele și să-și zică, simplu, HMM – „Haz morocar, mînca-ți-aș”.

Yasser ArAPAPS

Coasa lux

– rubrică permisă doar cu acordul rudelor decedate –

Un soldat afgan a fost omorît. Ei, și ce? – veți spune. Vedeți cît de familiari ni se pare nouă, oamenilor, că sîntem cu moartea? Ca și cu femeile? Pentru că sărmanului i-a smuls Allah sufletul după ce o prostituată îi smulsese violent organele genitale fiindcă acesta refuzase să o plătească. Eu, ca bărbat, mirosisem mai de mult că prostituatele au devenit mai reci și nu mă mai iubesc ca-n prima zi; degeaba am sperat; cred că-s și astea niște curve ca toate femeile. E îmbucurător s-auzi că o prostituată e moartă după sculă sau că-ți suge și viața din tine. Dar nici chiar așa. Sper totuși c-a mai rămas o urmă de bun-simț și la afgancele astea și fata n-o fi mers cu indecența pînă la a-și da jos voalul de pe față. Și dacă și el avea barba regulamentară de taliban – adică atît cît să-ți iasă de-o plapumă dac-o tunzi – nu cred că-i chiar așa imoral ce s-a întîmplat. Nu mă pot împiedica totuși să mă gîndesc: cît de mișto o fi un sex oral, ca să nu-i zic altfel, cu voalul pe față?

Știrile de la ora chici

De la Cotroceni, NATO și-a luat decorația de oroare

Ion Iliescu i-a acordat săptămîna trecută „Ordinul național Steaua României în grad de mare ofițer, cu însemne pentru militari" lui Joseph W. Ralston pentru calitatea sa de șef al militarilor transatlantici din Europa, deși acesta nu mai e în această funcție din ianuarie 2003. Nu ne-am mira dacă nea Nelu, acum, pe ultima sută de metri de mandat, i-ar acorda lui Stalin premiul „Hugo Boss cu banderolă din piele de Gulag" pentru cel mai bine îmbrăcat președinte al Uniunii Sovietice, lui Churchill premiul „Nicolae Văcăroiu în jurul mesei rotunde" pentru contribuții decisive la dezvoltarea industriei mondiale a spirtoaselor și lui Burebista premiul „Capul de tarabostes burghezo-moșieresc" pentru merite deosebite în abolirea beției și eliminarea apartheid-ului dintre vinul alb și cel roșu.

Penibill Clinton

Să nu conduci ce conduce popa

Aflăm din presă că Episcopia Argeșului a scos la licitație cu strigare și cădelnițare un merțan și un Cadillac, dar nimeni nu s-a înghesuit să le achiziționeze. Probabil că evenimentul nu a fost popularizat așa cum se cuvine. E drept că s-ar putea să nu meargă pe apă, de exemplu, dar niște calități deosebite trebuie să aibă aceste mașini. Vă dați seama că ar fi interesant să transformi caii-putere în asini-putere sau să scrii în anunț că banchetele din spate n-au fost folosite încă la nici un viol. Sau că, pentru a feri conducătorul auto de necazuri, au fost setate, din fabricație, unele opțiuni precum „să nu depășești în curbă cu vizibilitate sub 50 m", „să nu circuli cu peste 50 km/h în localitate" sau „să nu rîvnești la locul de parcare al altuia".

Preafericitul Teoctirist

Și tu, Prutus!

Aflăm că Prutul s-a mișcat spre vest, în interiorul României, vădu-vindu-ne pînă acum de 80 de hectare pe granița de est. El devine astfel a doua dovadă, după Ion Iliescu, că hidrologia distruge România și o dă la ruși. Dacă tendința generală se păstrează, sper că Tisa va trece în curînd prin Budapesta, care se va afla în România. Iar soacră-mea va primi înapoi jumate de hectar la Monte Carlo, pe yacht-ul lui Schumacher, să pun și eu niște răsaduri de gogonele.

ÎmPruternicitul

Ce căuta România în lume?

– știri din presa străină de la ei –

Cotidianul ***The State*** scrie despre descoperirea de dată recentă în România a rămășițelor unei familii de viță veche – dacă e să ne luăm după data de fabricație de pe etichetele sticlelor de bere găsite lîngă: 35.000 de ani. Dat fiind faptul că cei trei (tată, mama și fiul) au trăit la o oră așa matinală a istoriei, pe vremea cînd agricultura, roata, varza și mînzul nu se inventaseră încă, bănuiesc că ei își asigurau traiul din vînătoare și spagă. Deci dacă e să ne gîndim, lumea n-a progresat atît de mult în 35 de milenii!

Potrivit ziarului ***The News International***, România va ridica un monument în memoria lui Allama Iqbal. Nu, Allama ăsta, deși rimează cu Ossama, nu are nici o legătură cu bombele încălțate ale lui Bin Laden – el fiind un fel de Eminescu în India, care a trăit acum 100 de ani, cînd indienii încă nu făceau peliculele alea superbe și erau, deci, mai puțin cunoscuți ca cultură. Uite la ăștia pe ce strică ei banii! Mai bine-i făceau statuie lui Costi sau lui Terente, că ăștia sînt mai aproape de noi ca spațiu și ideal. Iar Costi face clar audiență mai mare decît orice film indian. Cît despre Terente, chiar n-are rost să mai pomenim de mărimi în cazul lui.

BBC News anunță iminenta demitere a ministresei de Justiție, doamna, mă scuzați de exagerare, Rodica Stănoiu. Asta după ce, pe două coloane, agenția mătură holurile Palatului Parlamentului de la Strasbourg cu A. Năstase. Motivul principal al demiterii Stănoaicei ar fi proasta impresie pe care a lăsat-o Rodica raportorilor UE și incompetența monumentală a domniei sale în fruntea ministerului sus-amintit. Da, corect, dar avem și noi o întrebare: dacă o dăm jos, unde-și mai găsește serviciu la vîrsta și pregătirea ei? Poate doar dac-o ia nea Nelu la Cotroceni, cum se aude, deși, din cîte știm noi, postul de cucuvea e ocupat.

The Washington Times povestește despre grozăvia de lîngă Brașov, unde o bandă de porci, în aparență inofensivă, și-a atacat stăpîna, a doborît-o la pămînt și a început să o mănînce. Ăștia au dat-o ca știre de bine: cică de mult n-au mai auzit ca în România să mănînce cineva. Au înțeles în sfîrșit și occidentalii ăștia că, la noi, pătura mijlocie, care are ce mînca, este formată din pesediști, pittbuli și, mai nou, porci.

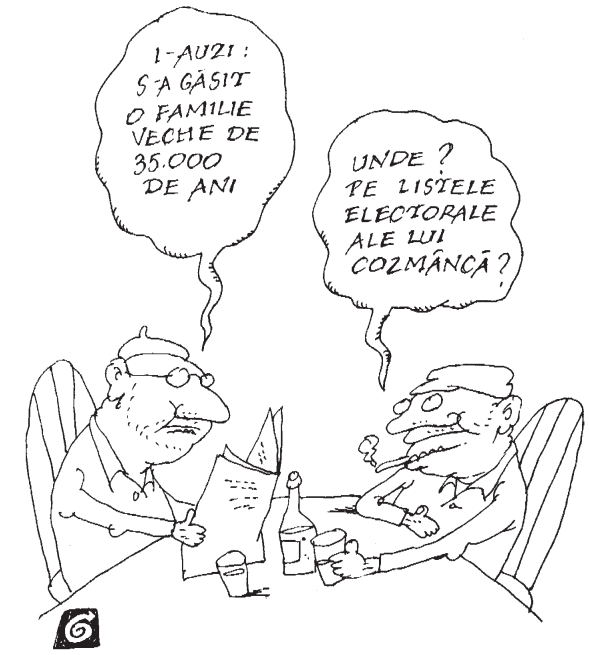

Andreea Rompresca

Provincia europeană Vrancea

La plăci înainte

Aveți alături două monumente ridicate lîngă Consiliul Județean Vrancea, amîndouă din sudoarea lui Marean Oprișan (aceea de la subsuori, desigur) și din banii contribuabililor locali. Observați diferențele dintre cele două monumente. Unu-i genul scump, de lux, celălalt, sărăcăcios. A doua diferență este că pe cel scump stau numele lui Adrian Năstase și al lui Dumnezeu, pe cînd pe celălalt se înghesuie numele a 10 eroi martiri ai Revoluției. Normal ar fi ca numele lui Dumnezeu să fie repede scos de pe prima plăcuță și înghesuit pe cea de-a doua, undeva pe la mijlocul listei. Nu cumva să se supere Năstase pe Oprișan că are și alți dumnezei în afară de el.

Finii Vrîncioaiei

S-A DEZVELIT ACEASTĂ PLACĂ ASTĂZI, 24 IANUARIE 2004, ÎN INIMA VRANCEI, LA FOCȘANI, ÎN PREZENȚA PRIMULUI MINISTRU AL GUVERNULUI ROMÂNIEI, ADRIAN NĂSTASE, ÎN SEMN DE SFÂNTĂ OMAGIERE A FĂURITORILOR UNIRII PRINCIPATELOR ROMÂNE DE LA 1859, LA 145 DE ANI DUPĂ CE MILCOVUL A FOST „SECAT DINTR-O SORBIRE" DE MOLDOVENI ȘI MUNTENI, CU BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU ȘI A STRĂBUNILOR NOȘTRI.

răspunsuri la scrisori

Marina Ş. (Bucureşti): Este posibil ca incidentul de pe cablul TV din timpul emisiunii cu Ana Blandiana să fi fost o simplă întîmplare. Vă daţi seama că dacă ar trebui cenzuraţi cu un sunet prost toţi opozanţii regimului ar trebui făcute angajări serioase la societăţile de cablu care se pretează la aşa ceva. Şi, în plus, Ana Blandiana chiar nu mai prezintă nici un pericol, absolut nici unul!

Mihaela Albu (Timişoara): Dacă acea clădire a cărei fotografie ne-aţi trimis-o există, vă rugăm să ne daţi detalii. Eventual, pentru o comunicare mai rapidă, pe e-mail la morar@catavencu.ro.

Petronius (Bucureşti): Observaţiile dvs. au fost binevenite. Am transmis semnatarilor micile „corijări".

Bogdan Dieac (Iaşi): „Marfa" trimisă este superioară! Biletele cu pricina vor apărea la „aberaţii".

Ion Aldea (Călăraşi): Citiţi cu atenţie acest număr, în el apare şi autoflagelarea pentru respectiva confuzie.

Paul Ciochinaru (Bucureşti): Nu ştiu despre celelalte scrisori nimic. Aceasta, despre „urechiaţii" din Ialomiţa, am primit-o şi ne interesează subiectul!

Ciprian-Traian Sturzu (Iaşi): Mi-a plăcut mult scrisoarea ta, ai umor. Pe oameni ca tine ne bazăm! De votat, precis vom vota, cu toţii, schimbarea!

Mihai Bombea (Vaslui): Am primit informaţiile, vă mulţumim!

Paul Galasean (Cluj): Am primit ambele texte.

Stecko Katanec (Bistriţa): Bine scrisă *Poliţia Presei* pe care ne-aţi trimis-o!

Lucian (Bucureşti): A apărut deja un articol în revista noastră despre acele bilete de intrare.

E. Moraru (Aiud): Scrisoarea prin fax este prima care ajunge la mine. Poate încercaţi pe e-mail. Dacă funcţionează, ajunge mai repede şi mai sigur!

Dumitru Spătaru (Anina): Textul dvs. ar fi trebuit trimis unei publicaţii specializate pe comentariu politic. Eu, oricum, l-am înmînat colegilor mei care se ocupă de viaţa politică.

Ioan T. MORAR

săptămîna străinilor

● O casă de pariuri din Londra a decis să nu mai admită pariuri despre planeta Marte. Prin anii '70 cei care pariau că există apă pe Marte aveau o cotă de 1.000 la 1! După ce NASA a anunţat că a existat apă, pariurile ar fi riscat să ruineze instituţia londoneză. Totuşi, dacă există apă, înseamnă că noi va trebui să ducem numai vinul ca să putem răspunde afirmativ la întrebarea: Există şprit pe Marte? Părerea mea! ● În Marea Britanie au apărut primele poduri (din funie) pentru veveriţele care vor să traverseze strada. Aceste animale, atît de abile în copaci, sînt neputincioase cînd e vorba să se plimbe pe pămînt, astfel că zeci de exemplare au fost lovite de maşini. Totuşi, grija pentru animale e doar la început. Poate că ar trebui să se fabrice chiar şi maşini pentru veveriţe, cine ştie, poate vor să plece în concediu la mare! ● Pentru a combate sedentarismul, la Cazinoul Tropicana din Atlantic City au fost înlocuite scaunele de la unele aparate cu biciclete medicinale. Chiar dacă dai banii pe prostii, măcar scapi de calorii! ● Biserica Anglicană caută un „preot virtual" care să oficieze slujbele pe Internet, în prima parohie de acest fel din Marea Britanie. Precis că, în biserica de pe Internet, Satana va lua forma unor viruşi! ● La o fermă din Rusia, cele zece mii de vaci primesc în raţia zilnică de alimente şi ciocolată. Specialiştii spun că acest aliment suplimentar îmbogăţeşte calitatea laptelui şi-i dă un gust deosebit. Probabil că viţeii, primii beneficiari ai noului regim de hrană, se întreabă uimiţi: oare ce a fost mai întîi, laptele cu ciocolată sau ciocolata cu lapte?

AU GĂSIT APĂ PE MARTE! DECI, DACĂ EXISTĂ APĂ – EXISTĂ VIAŢĂ. DACĂ EXISTĂ VIAŢĂ – EXISTĂ OAMENI. DACĂ EXISTĂ OAMENI – EXISTĂ PARTIDE. DACĂ EXISTĂ PARTIDE – EXISTĂ UN CURENT SOCIAL-DEMOCRAT. OARE EXISTĂ ŞI O „UNIVERSALĂ SOCIALISTĂ" S-AFILIEM ŞI P.S.D.-UL LA EA ?
ADOLEU, SĂ N'AFLE ŞI BĂSESCU!

AgenCIA de presă

Guvernul îşi îngraşă schema în ajun

Imediat după ce au re-preluat puterea, pesediştii s-au lăudat cu un guvern mai redus ca număr de miniştri decît în precedentul regim. Şi au tot bătut monedă pe cît de eficient se munceşte dacă responsabilităţile (şi nu numai!) se împart la mai puţini. Şi cele cîteva mici cosmetizări cu care au vrut să „eficientizeze" munca echipei au părut a fi făcute tot din raţiuni de reducere a schemei şi de strîns cureaua executivă. Reducere care s-a făcut doar de ochii lumii. Acum, prin adăugarea a trei vicepremieri, suplețea de la început s-a transformat în ditamai burtoiul, ca în orice caz clasic de bulimie de stres. Şi toată lumea ştie că graşii se mişcă mai greu. Nasol e că a început să se îngraşe şi schema de la Cotroceni pentru că, prin plecarea de acolo a lui Ioan Talpeş, va trebui să i se găsească minimum doi înlocuitori! Ceea ce ar trebui să afle acest regim adipos este că o schemă prea grasă nu ne bagă-n casă. În Casa Comună Europeană!

Formula GrAS

Jurnalul lui Tetelu

Nimic nu se pierde, totul se cîştigă. Important nu e să cîştigi, ci să participi – la aventura lui Tetelu! Citeşte liniştit, Guvernul lui Tetelu cîştigă şi pentru tine! Lectură plăcută!

7.30 LUAMAŞ DRACU! AM VISAT DOO ERESURI: AL PRIMULEA) CĂ AM PIERDUT 1N MILION DE DOLARI LA LOTO. ŞI AL BE-ULEA) CĂ ROMÎNIA A ÎNTRAT ÎN NIVNIUNEA NEUNONEANĂ! ŞI IO AM INTRAT PRIMU DIN ROMÎNIA ŞAM ÎNTREBAT UNDE E TOALETA. „CÎCAT!"-MEAU RĂSPUNS ŢIEA. „TOUALETA E ROMÎNIA" ŞI TRE SĂ MAI AŞTEPTĂM LA COADĂ PÎNĂ ÎN 2007 CA SĂ ÎNTRĂM ACOLO!

9.40 A DĂDUT TEOGTIST O PETRECERE ÎN PIELEA GOALĂ DE ZIOA FEMEIIII UNDEAM BĂUT CA PORCII ŞI NEAM FĂCUT MUCINICI! CÎCAT! – CĂ CÎND NE DĂDEAM DEDICAŢI PĂ MANELE, MEA DISPĂRUT MOBILU CAREI PUSESEM IO SONERIE MELODIEA DIN „ISUS DIN NĂZARET"!

13.50 CRETINU ĂLA DE AMZTER A NNEBUNIT DE TOT: ŞEA FĂCUT TOATĂ NOAPTEA LABĂ ÎN BORCAN ŞI MEAM DAT SEAMA: CRE CĂ SA ÎNDRĂGOSTIT DE GHEORGE!!! SĂ VEZI. ALALANTĂ SEARĂ, CÎN A VENIT HEORGHE PE LA MINE, HAMZTERU SA FĂCUT PULĂ ŞI EA PUS MÎNA PE CUR LU GEORGHE!! A DOA SEARĂ CÎN A VENIT GHEOGHE, PORCU DE HAMZTER SA AŞEZAT PE FOTOLIU CU GAGICA ŞI SA FRECAT DE ŢÎŢELE EI PE BLUZANU ĂLA, „LAS CRIZMAS" – ŞI PORMĂ SA LINS TOATĂ SEARA CU GHERGE. ŞI ÎN FINE, SMBĂTĂ, HAMZTERU A FUTUTO PE GHEORGE!!! EAR CUURVEI EA PLĂCUT LA NEBUNIE, CĂ ŞMECHERU AVEA EL O SCHEMĂ – PORCU ŢI INTRA PRIN PZDĂ ŞI, SCUZE, ŢI EŞEA PRIN CUUR! – ŞI O MÎNGÎIEA CU BLĂNIŢA LUI MOALE – ŞI HEOGHE MEA DECLARAT CA AVUT 200 DE ORGAZSME, CĂT NA AVUT CU MINE ÎN 2 ANI DE SEX ROMÂNTIC ÎN WC-URI!!

20.00 SĂRACU POETU MAFIEI, A VRUT SĂ RIDICE ŞI IEL O NAVETĂ DE ŞPAGĂ ŞI I SA CLONAT COLOANAN DOO ŞI A FĂCUT LUNIBAGO. ŞI MEAM DAT SEAMA: SĂ FIU AL DRACU, PE MĂSURĂ CE ÎNBĂTRÎNIM DEVENIM DIN CE ÎN CE MAI MURITORI.

23.12 RUGĂCIUNEA: DOAMNE, DACĂ AI MURIT, CUM ZICEA NICE, SAU DACĂ NU EGXISTI, ÎMI LAŞI MIE BICICLETA TA?

munca cu cartea

Delicioasele aventuri hazlii ale lui Don Quijojote

Nu ştiu cum suportaţi voi toţi orcii şi trolii ăştia de pe ecrane, dar eu unul nu-i mai suport. Şi ce mă enervează cel mai tare e că toate rasele astea altoite pe calculator n-au pic de umor. Sînt agresive şi puse numai pe prostii ca şi cum, dacă aş încrucişa omul cu orice, trebuie neapărat să-mi iasă un orc caftangiu şi nu unul poet, de exemplu, sau măcar un orc aventurier, să-i placă geografia. Parcă s-a umplut lumea de corciturі zoohominide tîmpite aşa, dintr-o dată. Tai un „d" de la „dragoni" şi ai o nouă specie, „ragonii". Ca „orcii" care-s, normal, porci fără „p". Ee, şi cum vă spuneam, toată ciorba asta organică de regnuri n-are pic de condiment de rîs, ci numai mirodenii care să te usture la lingurică, să te doară capul şi să vomiţi apocaliptic după ce revii printre oameni. De ce un ragon, să vorbim de el acum, că tot l-am fătat mai devreme, aşadar, de ce un ragon nu poate să fie îndrăgostit de o ragoană, s-o fure noaptea din iglu-ul ei cu un licopter (de la „elicopter" fără „e"), să se iubească cu ea în vîrful unui munte îngheţat, să-i citească dintr-o carte de bucate ragoniană ca s-o impresioneze, apoi să meargă împreună să culeagă nişte scoici mov într-o pădure de la marginea Parisului? Vreţi să vă spun eu de ce? Pentru că nimeni nu ştie să spună poveşti mirobolante ca Boris Vian, d-aia. Iar istoriile astea minuscule*, traduse prima dată, m-au delectat peste poate. Dintre toate, supradelicioasă mi-a părut *Poveste de adormit oamenii obişnuiţi* scrisă de Vian special pentru Michelle, soţia sa bolnavă, cu gînd de înveselire curativă. E ca un atlas antropozoogeografic în care cel mai fin şi delicios (mă repet cumva?) fantastic amestecă viaţa cavalerului Joseph cu a calului său şi a cămătarului Barthélémy pe drumul întortocheat al căutării zahărului. Asta ca să scape de amăreala vieţii. Şi dă-i şi umblă printre troli demenţi, care aduceau mîrţoage bătrîne să le danseze doar ca să facă mişto de ele, printre miriapozi diabetici şi stridii căutătoare de perle. N-o să vă mai povestesc, căci v-aş strica toată bucuria de a intra singuri în lumea asta în care caii sînt înnebuniţi după cîrnăciori, iar regii dau cecuri în zahăr cavalerilor rătăcitori. Vedeţi, fac ce fac şi iar mă iau cu povestitul. Deci SFÎRŞIT, deşi....

Alin IONESCU

*** Boris Vian, *Amintirea,* trad. şi prefaţă de Diana Crupenschi, Ed. Univers, 2004**

cinem-a pîrît

The People of Potigrafu

Titlul nu e al meu, e al producătorului executiv al filmului *Cold Mountain* care, la premiera bucureşteană de la „Patria", a ţinut să aducă mulţumiri călduroase pentru „The people of Potigrafu". Uite că m-am trădat şi v-am spus că am fost la premieră! Am avut, oricum, locuri mai bune decît Adrian Năstase, care a stat în primul rînd, arătînd spatele său solid întregii săli! Trecînd peste modul în care filmul a fost tras discret în rîndul realizărilor guvernamentale (vă reamintesc faptul că premierul chiar l-a enumerat la realizări într-un discurs adresat românilor de peste hotare!), am avut parte de un eveniment cinematografic de primă mărime. Pentru că este prima dată cînd un film major, nominalizat (şi răsplătit) la Oscar se produce în România. Nu vă voi povesti filmul pentru a vă ţine trează curiozitatea. Voi sublinia profesionalismul desăvîrşit al echipei de realizatori, care nu a lăsat nici măcar un figurant cu replică pe seama românilor. Adică au venit „de acasă" cu un casting complet. Ceea ce revitalizează expresia de pe vremuri referitoare la coproducţiile străino-române: *actorii lor şi caii noştri*. Şi, uite aşa, mă apropii de contribuţia românească la acest film. Vreau să vă spun că m-am uitat cu o atenţie supraturată la peisaje, la cadrele filmului. Deşi am umblat prin zona Braşovului, nu mi-a sărit în ochi nici o imagine cunoscută. Semn că regizorul şi directorul de imagine au decupat peisajul din alte unghiuri decît cele la care vibrăm noi cu aleasă simţire patriotică. Cum ar veni, pînă şi peisajele sînt mai frumoase şi mai „autentice" dacă ni le filmează americanii. Ei, asta e, ţara e frumoasă, păcat că pînă acum a fost filmată prost!

Ioan T. MORAR

*** *Cold Mountain,* regia Anthony Minghella; cu Nicole Kidman, Jude Law, Renée Zellweger.**

cronica pe lîngă teatre

Stop The Tempo

Nu toate pizdele sunt gratuite. Abuzul de sex în discursul de scenă este un truc neobosit. Vin-de bine. Nu şi în bezna de pivniţă de la clubul Greenhours. Aici verbul direct, obscen, a fost infipt în timpanele publicului fără ipocrizie comercială. Violenţa limbajului este chiar vehiculul mesajului. Chiar aşa vorbim azi. Căcat, aşa vorbim şi cu noi înşine. *Stop The Tempo* e un spectacol construit din încrucişarea nervoasă a trei monologuri interioare. Spirituale, explozive, haioase – abia dacă îţi lasă timp să descoperi cît sunt de dramatice. Trei monologuri care însoţesc trei destine exemplare. Două femei branşate profesional şi un pierde-noapte de discotecă. A, esenţial, toţi trei sunt tineri, specimene extrase prin vivisecţie din ficatul generaţiei de 20-30 de ani. Ficat făcut muci din impactul cu viitorul. Cum, mă, să fii terminată cînd ai un job în publicitate? Nesimţito! Nesimţita cu pricina distruge din cîteva tăieturi mitul jobului şi expune obscenitatea valorică a misiunii edvărtaizărului. (Este cel mai autentic moment al spectacolului). Cool. O generaţie cool. E redescoperit conţinutul sintagmei cool. Rece. Rece şi gol. Un căcat rece şi gol. Iar de la falsitatea cool a vieţii publicitarilor nu e decît un pas, iute parcurs, la analiza rece a brand-ului România. Imnul naţional ca reclamă cîntată, o parodie a îndemnului la *deşteaptă-te, române.* S-au deşteptat trei tineri. Au deschis ochii şi li s-a căscat România sub picioare. O gaură neagră de căcat în care te cufunzi în sound de house. (Aici ritmul discursului verde, franc, e spart de cîteva fragmente din lirica lui Marius Ianuş.) Soluţie nu există. Surogat anarhic, da. Story-ul piesei e înrudit epic cu cel al filmului *Fight Club,* nu vreau să îl sacrific aici. Chestia e că trei tineri rup ritmul. Stop The Tempo! Restul o freacă. O generaţie de pierde-viaţă.

Mircea TOMA

P.S. *Stop The Tempo,* autor şi regie: Gianina Cărbunariu; cu Paula Gherghe, Rolando Matsangos şi Maria Obretin; instigatorul textului este „DramaAcum", un proiect de promovare a noii dramaturgii susţinut de Gianina Cărbunariu, Andreea Vălean, Radu Apostol, Alex Berceanu şi coordonat de Nicu Mandea.

show biz da' culţi

Meritul smeritului

● *Observator cultural* de săptămîna trecută a publicat lista cu oamenii de cultură care vor primi o indemnizaţie de merit (circa opt milioane de lei pe lună, sumă impozabilă).Cum nimeni nu poate cuantifica foarte precis talentul, e greu de spus ceva despre respectiva listă. Ceva îţi sare totuşi în ochi. Scriitori de incontestabil talent (Gabriela Adameşteanu, Ileana Mălăncioiu, Angela Marinescu, Nora Iuga...) stau pe listă alături de foşti politruci (Everac Paul, Brad Ion, Săraru Dinu...) al căror mare talent a constat în serviciile pe care le-au adus vechiului sistem. E şi ăsta un merit, şi el – nu-i aşa? – trebuia răsplătit.

● La sfîrşitul listei cu scriitori există o notă cel puţin ciudată: „Mircea Martin, Eugen Negrici şi Ion Pop au fost aprobaţi, dar cu condiţia ieşirii la pensie." Această condiţie a pus-o dl Eugen Simion, preşedintele comisiei care a aprobat, în final, listele. Logica dlui Simion pare să fi fost următoarea: nimeni să nu ia de două ori bani de la stat. Nimic de zis, dacă această logică ar fi aplicată cu consecvenţă. De exemplu, dl Simion ar trebui să-şi dea demisia din diversele funcţii pe care le ocupă (toate plătite de stat, adică de noi) şi să rămînă cu una singură. La fel, Săraru ar trebui să-şi dea demisia din funcţia de director al Teatrului Naţional, dacă vrea „indemnizaţie de merit". În realitate, dl Simion s-a opus includerii celor trei pe liste din raţiuni personale. Îşi urăşte colegii dintr-un motiv foarte omenesc: cei trei sînt, din punct de vedere profesional, nişte personalităţi. Şi exact valoarea lor i-a rămas în gît dlui Simion. Dacă erau nişte nulităţi, dl Simion i-ar fi inclus fericit pe respectiva listă. **(Şt. A.)**

● Pentru că Agopian nu mai avea loc, voi continua eu obiecţiile referitoare la aceleaşi salarii de merit. În situaţia de a lua de două ori bani de la stat, de la buget, sînt toţi academicienii prezenţi pe listă! Căci membrii Academiei Române iau o dată o indemnizaţie deloc neglijabilă pentru că au ajuns în acel for. Apoi, scuzaţi-ne, prezenţa lui Fănuş Neagu sau D.R. Popescu pe lista oamenilor de ştiinţă este o altă aberaţie. În afară de ştiinţa şpriţului, în primul caz, şi de ştiinţa apropierii de Putere, în al doilea caz, nu văd cum se pot justifica cei doi acolo! În fine, deşi sînt numite indemnizaţii de merit, există cîteva persoane pe liste care numai merite demne de recunoscut nu au. De pildă, la scriitori, Mircea Radu Iacoban, un sinistru oportunist. Paul Everac sau Dan Tărchilă au doar meritul de a fi fost nişte neo-proletcultişti. Pe cei trei, dacă ar fi trăit, i-ar fi premiat şi Nicolae Ceauşescu! Şi pe mulţi alţii de pe listă! În ordine omenească, înţeleg, nu trebuie să-i lăsăm pe oameni să moară de foame, dar, pe de altă parte, ar trebui ca propovăduitorii comunismului în literatură să trăiască şi ei cu o pensie normală, de victimă a regimului pe care l-au lins!

● Un distins cititor din Aiud, E.M., ne semnalează modul total neinspirat de a face politică în concerte al lui Tudor Gheorghe. Prezent la Cluj, la începutul Postului Paştelui cu un concert de Crăciun, Tudor Gheorghe l-a lăudat şi căinat pe alde Mihai Beniuc şi l-a numit poet „enorm". Păcat că menestrelul e furat din cînd în cînd de tot felul de idei politice prăfuite sau parfumate cu un aer vetust şi le dă glas. Ceea ce nu ştie Tudor Gheorghe este că publicul plăteşte doar pentru muzică, nu şi pentru îndoctrinare! **(I. M.)**

mazeta sporturilor

Returul începe cu o amînăreală

Programată în primul weekend al lunii martie, runda cu numărul 16 a adus liniște în inimile suporterilor. N-au mai fost scandaluri, președinții nu s-au mai bășicat pe arbiri, antrenorii n-au mai avut motive de demisie, jucătorii nu s-au mai accidentat prin nămoale. Toate astea pentru că, se știe, prima etapă a returului s-a amînat cu o săptămînă. Există, la noi în redacție, voci care susțin că a fost mai bine așa. Am avut parte de o seară tihnită de duminică, între prieteni, fără obișnuitele urlete și bălăcăreli de la show-urile televizate. Ne-am putut desfăta și cu alte bucurii românești: Viorel Moldovan de la Nantes a învins aproape de unul singur, la Rennes, echipa antrenată de Loți Bölöni. La Budapesta, săritorul în înălțime Ștefan Vasilache a cucerit prima medalie mondială (bronz) pentru atletismul masculin românesc. Iar fetele de la gimnastică, Floarea Leonida și Cătălina Ponor, au suit pe podium în Grand Prix-ul de la Cottbus. Uite că există și lucruri mai simpatice decît campionatul național și Divizia A din România! Bine era dacă s-ar fi amînat cu doi-trei ani, nu doar cu o săptămînă – zic alții, și mai radicali. Sînt ăia care chiar s-au săturat să urmărească zilnic giumbușlucărelile lu' d'alde Mitică Dragomir și Gigi Becali. Atît au apărut amicii ăștia doi pe sticlă, încît s-a gîndit și CNA-ul să le limiteze aparițiile televizate. Că, la ce vrăjeală au în ei, nu se mai știe cînd e Gigi om de fotbal și cînd e om politic, cînd e Mitică președinte de Ligă și cînd e deputat de PRM. Acuma, noi n-am stat să le monitorizăm aparițiile TV, dar am monitorizat ochiometric aparițiile dumnealor la noi în gazetă. Ne-am plictisit de cîte poze le-am băgat sub ochi și de cîte bule le-am pus în gură *(vezi foto de mai sus)*, fără să-i vedem că se îndreaptă în vreun fel. Așa că, în felul ăsta anume, prinde bine amînarea începerii campionatului. Am fost păsuiți măcar pentru alte cîteva zile de prezența agresivă a atîtor baroni fotbalistici și bufoni locali, ale căror nume ne e și tîrșă să le mai pomenim. În loc să ne uităm la ei ca să ne enervăm, iată, mai bine vom urmări relaxați un Real Madrid-Bayern München. Și nici nu ne mai întrebăm de ce ei joacă întruna, în timp ce noi amînăm campionatul cu încă o săptămînă. La cîte secole ne despart de Europa, șapte zile, zău, nu mai contează.

Viorel MOȚOC

Hai să trăim, Mitică! Ai auzit că CNA-u' vrea să ne scoată de pe televizor? Da' uite că apărem iar în Caţavencu, chiar aşa panarame cum sîntem! Să le dau la băieții ăştia nişte parai să-şi pună şi sonor la revistă şi mă cac în gura lu' Radu Filip ăla!

Mitică Dragomir și Gigi Becali, liderii grupărilor Vechea Gardă și Noua Degenerație, doi oameni de fotbal și politici care, dacă ar ieşi în alegeri, vor determina tot tineretul să se transfere urgent în străinătate

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

■ **Îngrijorător: umblă vorba prin oraș, cu izvor prin zona Ghencea, că, de cînd cu cariera politică, latifundiarul din Pipera a cam uitat să-i plătească pe oamenii care lucrează pe la stadionul Steaua. Nu e vorba de jucători, ci de cei care mai tund iarba, mai pun o floare prin crăpăturile din alei și mai fugăresc cățeii ăia trimiși din Ștefan cel Mare ca să afle tactica electorală a patronului.**

■ **Uite și o chestie lacrimogenă, încă la modă, de aburit prezentatoarele TV anti-Mutu înainte de țigara de după. Cică Briliantul tocmai vrăjea și el la Kitty, cu citate din Dostoievski, Claudio Ranieri și Justin Timberlake, cînd s-a băgat pe fir, pentru cîteva schimburi de pase, concurența de la MTV, Diana. După o vreme, cea din urmă o sună pe cea dintîi, care tocmai se plimba cu el prin Londra, și, în loc de cuvinte din Enciclopedia Britanică, aude diferite vorbe cam de peluza a II-a din Giulești. Aflat mereu în priză, Briliantul apucă repede celularul din mîna celei dintîi – sper că n-ați pierdut firul – și îi trage și el Dianei cîteva cuvinte de dulce. Asta a fost, sper că nu v-ați schimbat părerea despre Briliant și Kitty. Eu cred că tocmai treceau pe lîngă stadionul lui Arsenal și de-aia au vorbit urît.**

Eva Henţigova

PRM a decis să-i bage pe bucureșteni la Mititică

Dacă ar fi să ne luăm după fluturii lui Vadim și stelele albastre de la capul lui Corleone, pe primarul Bucureștiului îl va chema Mitică. Om cu două mandate de arestare în palmares, pentru jocuri de noroc și abuz în serviciu, fost președinte de club de fotbal la Miliție și Scornicești, actual deputat și președinte al Ligii Profesioniste de Fotbal, Mitică Dragomir și-a depus acum candidatura pentru un mandat de edil al Capitalei. La urma urmei, pare a zice Corleone într-una din cele două fotografii alăturate, executate cu ocazia trîmbițării intenției de a candida, el e sigur că s-ar descurca, băi băieți, că doar și el și Băsescu au făcut cîndva ucenicie la transporturi de blugi și aparate video. Doar că Mitică făcea la scară industrială, fiind celebră istoria cu avionul care nu putea decola, la întoarcerea în țară, din cauza baloților de Pyramid original, pe cînd Băsescu, e clar, nu s-a scufundat niciodată de la cîteva casete video cu Bruce Lee și *Pasărea Spin*. Așteptăm candidaturile PRM pentru sectoare, cu un Dolănescu sau cu o Irină. Iar pentru restul de patru, vorbește Mitică cu Gigi de la Noua Generație, găsește el niște băieți, șefi de sectoare la tribuna 0 și peluza a II-a din Ghencea.

Alcool Edilic

Avem o ţară. Cum procedăm?

indexul altor evenimente

Time is manele

Cel care se va ocupa de fondul muzical al Liei Roberts va fi, pînă la urmă, Costi Ioniţă. Sîntem curioşi ce melodie celebră va transforma Costi în manea gregoriană pentru imnul Liei Roberts. Cert este că la fiecare întîlnire cu alegătorii se va dansa pe mese, iar simpatizanţii vor cînta o dată cu CD-ul: „Sînt bogată şi perversă", „Arunc cu banu', să moară Dick Morrisanu'" şi „Pe la State, pe la State, aşa vrea fetele toate".

Dosurile X

Deputaţii au hotărît că homosexualii nu pot adopta copii. Cică pedofilii încă mai pot adopta copii, iar zoofilii de asemenea. În cazul acestora din urmă se interzice însă să le cumpere copiilor adoptaţi animăluţe de pluş.

Cîine şi circ

Candidatul PNŢ la primăria Iaşi s-a gîndit să se laude că el o să mărească bugetul local exportînd, cu 20 de euro bucata, cîini vagabonzi unor popoare care au nevoie de aşa ceva. Dom'le, bună idee, dar măcar covrigii din coadă să-i păstreze în ţară ca să aibă ce da poporului în caz că prin absurd iese primar.

Mănăstire-ntr-un pridvor

Un pensionar din Iaşi şi-a făcut o biserică în bătătură. Ca să aibă şi el unde să se ducă duminica.

Laura şi la gară. La Gara de Nord

Laura Andreşan a devenit imaginea casei de filme porno „Big Red Dicks". E şi normal – actriţa porno Laura Andreşan provine din ex-ziarista Laura Andreşan care, dacă vă amintiţi, a lucrat pentru ziarul fostului general roşu Voiculescu, adică „Big Red Pix".

Iliescu aruncă mănuşa. De box

Iliescu a fost cununat de un popă boxer – a dezvăluit chiar popa care a comis fapta. Evident, popa cel boxer se bătuse tare de tot în K1. Mai exact, K1G1B1.

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

MDPAACUMILE

S-a restructurat Guvernul! De acum încolo se va înfăptui, în toată implementarea ei, una din devizele favorite ale premierului: „Să fie clar!". Să fie clar că remanierea va fi mai reorganizată, schimbarea va antrena modificări, iar accelerările, ca intensificare, se vor grăbi. Nu vom mai avea doar miniştri de ministere, ci şi trei Miniştri de Stat. N-o să mai existe doar Guvernul prim-ministrului Adrian Năstase, ci şi Cancelaria premierului. Cum ar veni, nişte Miniştri mari vor coordona/supraveghea activitatea miniştrilor obişnuiţi. Iar cabinetul lărgit – Guvernul – va fi dublat de un Executiv restrîns – cancelaria. Este o formulă guvernamentală fericită, să recunoaştem, pentru acest sezon de promoţii: 2 în 1. La Palatul Victoria vor funcţiona două guverne la acelaşi preţ. Ce preţ? Păi, cu preţul nervilor, sănătăţii şi anilor noştri, măi fraţilor, măi! Pretutindeni în lumea asta, cînd trebuie îngropată o problemă, se înfiinţează o Comisie. La noi, cînd reforma şi integrarea dau ortu' popii, cabinetul îşi face Cancelarie. Fenomenul, în esenţă, nu-i o noutate. Se petrecea tot cam la fel şi pe vremea aşa-zisului regim Constantinescu, cînd defunctele COCOPO şi COCOPA se strofocau să coordoneze şi să organizeze bulibăşeala din coaliţie. Mai nou, dualismul iliesco-năstăsar aduse coordonarea organizării, iată, pe cele mai înalte culmi. Filosofia schimbării româneşti se arată nudă, în toată goliciunea ei de formă fără fond, după modelul: dacă lucrurile nu merg bine în instituţii, atunci înfiinţăm alte instituţii care să le supervizeze proasta activitate. Pe scurt, hai să eficientizăm ineficienţa şi să centralizăm descentralizarea! Hai, de exemplu, să mai facem, în afară de Parchetul General, şi un Parchet Naţional Anticorupţie! Degeaba zic partenerii noştri europeni că ne-ar cam lipsi cultura instituţională şi cultura încrederii. Noi, băieţi dăştepţi, socotim că-i doar o eroare de traducere. Poate că acquis-ul comunitar nu se aplică pe la noi prin ministere – e posibil. Da' de ce să-i scuturăm pe bieţii miniştri şi secretari de stat, tocmai acum, într-un an atît de greu şi de electoral? Mai bine procedăm altfel, altcumva. Strecurăm tînărul corp al controlorului Victor Ponta în Cancelaria prim-ministrului şi-i dăm flăcăului o titulatură pe cinste: MDPAACUMILE. Pardon, qu'est-ce que c'est MDPAACUMILE?

Păi, monşer, este *ministrul delegat pentru aplicarea acquis-ului comunitar şi urmărirea modului de implementare a legislaţiei europene*. Şi noi mai zicem că, după reorganizarea asta, traseul nostru european se simplifică la fel ca MDPAACUMILE. Devine, adică, o prescurtare tot mai lungă. Cu atîtea instituţii dublate într-un singur stat, ne-ar trebui pesemne încă o ţară. O ţară care să se mişte în loculăleia care stă.

Viorel MOŢOC

Săptămîna românilor

Hopa-Mitică! Cade jos şi se Rodică

Iată că în sfîrşit a trecut şi Săptămîna internaţională a femeilor din România 1-8 Martie, ocazie cu care am dat *search* după *gender: female* şi am găsit în felul următor.

Pe primul loc, cea mai importantă femeie pentru noi, creştin-ortodocşii, a fost Maia Morgenstern, mama lui Isus din filmul lui Mel Gibson *Patimile lui Isus.* Te ţuc, Maia!... Nici nu ştim ce să invidiem mai tare la dînsa: că l-a cunoscut pe Mel Gibson, că a fost mama lui Isus, că a fost în State, că a atins-o pe Monica Belluci sau că a văzut deja filmul, şi încă pe gratis?

A doua femeie despre care s-a vorbit mult zilele trecute, şi s-o mai fi vorbind şi azi dacă n-o fi încremenit în funcţia de ministru al Justiţiei, este Rodica Stănoiu. A fost de-ajuns să strănute doar o dată Adrian Năstase la Palatul Victoria, că la Palatul Cotroceni s-a şi făcut curent şi Talpeş a zburat pe geam într-un post mai călduţ din Guvern. În acelaşi timp, doamnei Stănoiu i-a apărut în vis un porumbel călare pe un asin care i-a cîntat melodia „Rodică-mă la cer!", o compoziţie B.U.G. Mesia pe versuri de Andrei Mocca. Apoi a venit un crai de la Răsărit care i-a prezis peste umerii sepepiştilor că, dacă se va întîmpla ceva cu postul de la Justiţie, atunci dînsa să meargă frumos şi să bată în poartă la Cotroceni, rostind parola „Nelu îţi dă aaaripi".

Cu tine, dragă, trebuia să mă consult înainte să depun cererea la PHARE pentru o finanţare nerambursabilă. Ce se-ntîmplă? Făcusem un proiect beton: furnizori, materie primă, personal, cash-flow, investiţii... Nu ştiu de ce mi l-au respins. O fi din cauză că o fabrică de băuturi spirtoase ar trebui să aibă şi alţi clienţi decît patronul. Părerea lor.

Văcăroiul şi Puwaka / Stau de vorbă taca-taca / Mu-mu-mu-mu, mu-mu-mu / Eu iau vodcă; fonduri – tu

Hildegard Puwak, vicepreşedinte PSD, este următoarea noastră sărbătorită de Ziua Femeii. Dînsa a declarat la Sibiu, la o reuniune a femeilor social-democrate: „Nu cred că este binevenită prezenţa domnului Arie Oostlander în România". Bine aşa, doamnă Hilde, i-aţi zis-o, nenică! Daţi-i şi-un cap în gură europarlamentarului olandez, să se înveţe minte să mai bage beţe-n roate ţărişoarelor candidate la integrare.

Irina Loghin a primit din partea lui Ion Iliescu Ordinul Meritul Cultural în grad de Mare Ofiţer, categoria Arta Spectacolului. Pînă să proceseze toată informaţia conţinută în denumirea decoraţiei, doamna senator PRM nici nu ştie încă dacă e de bine sau e de rău. Adică Iliescu i-a dat un ordin, asta e clar. De ce, pentru că merită... şi zice acoloşa, merită cultural. Problema e cu ofiţerul acela cu grad mare... Cine dracu' o mai fi şi ăsta? O fi Dolănescu?

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Veşti bune

Ţară, ţară, vrem actoraşi!

➠ Actorul britanic Robert Carlyle, care-a fost în România să turneze un film, s-a apucat acum să înjure ţara unde a jucat, adică „Fucking Romania" – pentru că e mult mai ieftin să turnezi un film aici decît în Anglia, de exemplu, chestie care îl enervează. Pentru noi e bine. Darth Vader, te aşteptăm să vii la noi, la Brăila, să tragi nişte secvenţe de bătaie cu ţiganii din Piaţa Mare şi Chercea!

➠ Cică cei mai vechi europeni sînt bănăţenii. Un grup de cercetători a descoperit nişte fosile pe teritoriul ţării noastre, fosile care ar avea vechimea de 34.000-36.000 de ani. Ce noroc pe capul nostru! Din păcate, dacă am fost cei mai vechi din Europa, tot aşa sîntem şi acum: am intrat primii, ieşim ultimii. Analizele făcut prin datare cu Carbon 14 n-au reuşit să detecteze, din nefericire, anul în care vom intra în Europa: 2007 sau 20007?

Străbuna Vestire